JILLIAN LAUREN
Mano gyvenimas
hareme
KAIP AŠ DIRBAU SULTONO VAKARĖLIUOSE
Alma littera

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Intrigos, beprotiški pinigai, brangiausios dovanos – kaip pasielgti jaunutei merginai iš Džersio? Sveika atvykus į sultono haremą, slaptąjį įmantrių vilionių ir nesibaigiančių vakarėlių pasaulį. Tai, kas šioje neįtikimai drąsioje autobiografinėje knygoje prasideda itin gyvai, veikiai ima draskyti širdį. Lauren sumaniai kuria kvapą gniaužiantį pasakojimą apie merginos gyvenimą, tapatybės, prasmės ir tikros meilės paieškas.

JILLIAN LAUREN

Mano gyvenimas hareme

KAIP AŠ DIRBAU SULTONO VAKARĖLIUOSE

Iš anglų kalbos vertė
Regina Šeškuvienė

Versta iš:

Jillian Lauren
Some Girls. MY LIFE IN A HAREM
Šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, be kūrinio autoriaus ar kito šio kūrinio autorių teisių subjekto leidimo ir be autorinio atlyginimo draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.
ISBN 9786090109809
Copyright © Jillian Lauren, 2010. All rights reserved
Viršelio nuotrauka © Austin Young
© Vertimas į lietuvių kalbą, Regina Šeškuvienė, 2013
© Leidykla „Alma littera“, 2013
Iš anglų kalbos vertė *Regina Šeškuvienė*
Redaktorė *Danutė Gadeikienė*
Korektorė *Ramutė Prapiestienė*
Viršelio dailininkė *Kotryna Šeibokaitė*
E. knygą maketavo *Albertas Rinkevičius*

Skiriu Skotui
Meilė atleidžia viską

Įžanga

Žmona šachui buvo neištikima, todėl jis nukirto jai galvą ir viešai pareiškė, kad visos moterys yra blogos, todėl turi būti nubaustos. Kas vakarą didysis šacho viziris atvesdavo jam nuotaką – nekaltą mergelę, ir kiekvieną rytą šachas liepdavo nukirsdinti moteriai galvą. Vieną dieną po daugybės tokių kruvinų saulėtekių vyriausioji ir pati mylimiausia vizirio duktė pasiprašė nuvedama pas šachą ir paliekama kaip nakties duoklė. Didysis viziris atkalbinėjo ją, bet duktė nenusileido. Visoje karalystėje ji garsėjo nepaprasta įtikinėjimo galia. Atėjus vakarui šachas vedė vizirio dukterį, o tėvas savo menėse graudžiai ją apraudojo.

Iš pradžių vizirio dukters vedybinė naktis niekuo nesiskyrė nuo kitų už šacho ištekėjusių nelaimingų nekaltųjų mergelių naktų, bet paryčiui naujoji šacho žmona ėmė pasakoti jam istoriją. Dar nepasiekus kulminacijos, pro užuolaidų plyšius į kambarį pradėjo skverbtis rausvi ryto spinduliai. Šachas leido moteriai gyventi dar vieną dieną, nes nenorėjo jos nužudyti neišgirdęs istorijos pabaigos.

Kitą vakarą moteris baigė pasakoti istoriją, bet laukdama, kol saulė patekės virš rūmų mečetės bokštų, pradėjo kitą, lygiai tokią pat nepaprastai įdomią kaip pirmoji. Ir taip praėjo tūkstantis ir viena naktis vis nebaigiant naujos istorijos, kol šachas galų gale tą moterį pamilo, dovanojo jai gyvybę, jo širdis atlėgo ir vėl ėmė pasitikėti moterimis.

Be abejonės, tai pasaka apie Šahrazadą. Pasakojimas apie pasakotoją. Mes guldom galvas ant trinkos ir viliamės, kad mums atleisite, kad norėsite išgirsti kitą pasakojimą ir galiausiai mus pamilsite. Mes ieškome pasakojimo, kuris dovanotų mums gyvybę.

Tūkstantis ir viena naktis – kone treji metai. Maždaug tiek pat laiko apima ir šita istorija. Ar paklausysite? Jau beveik rytas.

1 skyrius

Tą pačią dieną prieš išvykdama į Brunėjų, tempdama žalią gėlėtą lagaminą, metro traukiniu nuvažiavau į medicinos centrą „Beth Israel“. Pastarąjį kartą vilkau lagaminą, kai krausčiausi iš Niujorko universiteto Haideno bendrabučio. Susikrovusi į jį visą mantą, nutempiau į liftą, iš jo nuboginau per šaligatvį į taksi ir nuvažiavau į Žemutinį Ist Saidą, kur vieno mano draugo draugė nuomojo kambarį. O prieš tai mama padėjo iškrauti iš jo koledžui skirtus rudeninius drabužius, stiklainius uogienės su užrašais ir užtraukiamus plastikinius maišelius su namie keptais šokoladiniais sausainukais. Taigi kaskart atsegusi lagaminą, kad jį iškraučiau, randu jame vis naujų kruopščiai apgalvotų planų, o kai imu dėti į jį daiktus, būnu pasirengusi kur nors bėgti.

Užtempiu lagaminą tris laiptelius, pailsiu, vėl tempiu tol, kol laiptų viršuje pamatau šviesos stačiakampį į linksmą Keturioliktosios gatvės šurmulį. Visa marškinėlių nugara po žieminiu paltu jau šlapia nuo prakaito. Nemaniau, kad būsiu tiek daug prisikrovusi. Kelias valandas stypsojau prie drabužių spintos vildamasi, kad aplinkui krintant žvaigždutėms joje stebuklingai atsiras auksu tviskanti nuostabaus grožio suknelė ir ja vilkėdama išdidžiai eisiu pro duris, laikomas man būrio mėlynųjų strazdų. Po galais, aš eisiu į karališkąjį

priėmimą. Juk keliauju susitikti su princu. Negi mano krikštamotė fėja iš tiesų bus palikusi mane tik su šiomis keliomis apgailėtinomis suknelėmis? Ko gero, taip.

Galiausiai nusprendžiau pasiimti du dailius kostiumėlius su sijonais, tris šešto dešimtmečio mados vakarines sukneles, visą glėbį apatinio ir viršutinio trikotažo, dvi hipiškas vasarines sukneles, porą šiltų odinių kelnių ir kelias poras žvilgančių šiltų subraukiamų kojinių. Šie ne visai tinkamai parinkti drabužiai sveria velnioniškai daug. O gal tai kaltės jausmas, kurį tampausi širdyje, norėdama užmaskuoti savo pabėgimą – netrukus paliksiu pasiligojusį tėvą, išmainiusi jį į nuotykingą kelionę svečion šalin. Kad ir kaip ten būtų, man reikia išmokti keliauti neapsikrovus daiktais. Pasukusi ligoninės kryptimi susiliejau su minia pėsčiųjų ir kolektyvinio tikslo nešama leidausi pirmyn.

Tėvui turi operuoti skrandžio išvaržą. Tai liga, kai įplyšus diafragmai dalis skrandžio patenka į krūtinės ląstą ir užspaudžia stemplę. Kyla pavojus, kad užspaudus skrandį gali sutrikti kraujo apytaka. Skrandžio išvaržą dažniausiai įsitaiso nutukėliai arba daug streso patiriantys žmonės. O tėvui tinka abu dalykai. 1991 metais skrandžio išvaržos operacijos buvo sudėtingos ir labai pavojingos, nes tekdavo daryti didelį pjūvį – nuo krūtinkaulio per šoną iki nugaros. Buvau pažadėjusi mamai padėti budėti prie tėvo, bet, gavusi pasiūlymą dėl darbo Brunėjuje, buvau priversta savo pažadą atšaukti.

Troškimas nuolat kur nors lėkti – genetinė neišvengiamybė. Biologinė mama buvo pavadinusi mane Marija pagal Brodvėjaus miuziklo „Nusidažyk vagoną“ dainą „Vėjo vardas Marija“. Gal ji jau tada žinojo, kad netrukus ją paliksiu ir išskrisiu „Boingu 747“. Tas vardas man neprilipo. Mane įsivaikinusi motina niekuo nesekdama davė man Džilės Loren pavardę – tiesiog šita jai labai patiko. Iš prigimties būdama tragiškos sielos, motina manė, kad tas vardas man, jei prireiks, tiks kaip sceninis slapyvardis. Taip ir atsitiko.

Tegu iš pradžių ir buvau gavusi vardą vėjo garbei, iš tiesų esu gimusi po trigubu ugnies ženklu, esu šilumos ir saulės vaikas. Gimiau 1973-iųjų rugpjūčio vidury, Hailand Parke, Ilinojaus valstijoje. Abortų legalizavimo įstatymas „Roe v. Wade“ buvo priimtas 1973 metų sausio 22-ąją, vadinasi, mano biologinė motina jau buvo beveik tris mėnesius nėščia, o būsimų permainų priešaušris buvo dar tik pradėjęs šildyti ją ir žiemos šalčių sukaustytą Čikagą. Nežinau, ar ji galvojo apie abortą, kai jos liaunam šokėjos kūnui nesuvaldomai pampstant ir storėjant nerūpestingas nutrūktgalvis jos vaikinas vieną dieną sėdo į bendrą jų automobilį, išlėkė rytų kryptimi ir nebegrįžo. Nuo atšiauraus vėjo pažliugęs sniegas gatvėse apsitraukė ledu, šaltis gnaibė nepridengtą odą, o jos kūnas nuo augančio nėštumo darėsi vis sunkesnis ir pažeidžiamesnis.

Už septynių šimtų mylių paprastame, neištaigingame bute, įsikūrusiame priešais Šventojo Barnabo ligoninę Vest Orindžo mieste, Naujojo Džersio valstijoje, jaunas biržos makleris su žmona apraudojo bevaikę savo dalią. Tai buvo abejotinų įsivaikinimų, slaptų bylų ir, kaip tėvas mėgdavo sakyti, „neaiškaus verslo“ metas. Tėvai kreipėsi į teisės specialistą, kuris pažinojo žmogų, o tas – Čikagoj gyvenančią nėščią merginą, norinčią atiduoti būsimą savo kūdikį įvaikinti. Vėliau tas teisininkas buvo suimtas ir pasodintas į kalėjimą už nelegalią įvaikinimo veiklą, nes įstatymas draudžia tarpininkauti perkant ir parduodant kūdikius.

Nelegalioje rinkoje kūdikiai atsieidavo labai brangiai. Tėvai nebuvo turtingi, bet beviltiškai troško turėti vaikų. Mito pačiu pigiausiu maistu, avėjo senais batais ir laukė. Jie laukė, o jų kaimynai leido vandenį į vaikiškus pripučiamus baseinėlius. Jie laukė, mama išdidi vaikščiodavo po kūdikio sutiktuvių vakarėlius ir grįždama namo mėtydavo į šiukšliadėžę vaikiškus buteliukus su saldainiais. Tėvai laukė nedrįsdami kalbėti šia tema, užtat diskutuodami apie akcijų rinką, tenisą, apšnekėdami kaimynus, kol galų gale tas teisininkas jiems paskambino ir liepė sėsti į lėktuvą, nes jau gimusi jų dukrelė. Tuo metu mama dirbo socialine darbuotoja, ji prisiekė tądien nėjusi į darbą ir girdėjusi, kaip suskambėjo telefonas, nes buvo sunegalavusi dėl kažkokių nepaaiškinamų pilvo skausmų – psichologinio pobūdžio sąrėmių.

Dvejus metus gyvenome visi drauge tame mažame ankštame kambario butuke, kol tėvo verslas atsigavo ir jie pagaliau įstengė nusipirkti nuosavą namą gretimam miestely, trokštamam rajone su puikiomis valdiškomis mokyklomis. Augau aplinkoje, kur ortodontinis gydymas buvo privalomas, o per šešioliktąjį gimtadienį buvo itin rekomenduojama dovanoti plastinę nosies operaciją.

Ankstyvoji vaikystė buvo glaudaus mudviejų meilės ryšio su tėvu pavyzdys. Labiausiai jį džiugino graži išvaizda ir asmeniniai laimėjimai, todėl ne pagal savo metus stengiausi būti pavyzdinga mokinė, atletiška sportininkė ir muzikali – visokia, kad tik jam įtikčiau. Jeigu kada kas nepasisekdavo, suvaidindavau ar apgaudavau. Tėvas beprotiškai mylėjo mažąją savo bičiulę, o man jis buvo pasaulio valdovas. Kasdien ant laiptų laukdavau, kada sugirgždės garažo vartai, ir bėgdavau jo pasitikti, vos tik jis išnirdavo iš už kampo, visas rimtas, žvilgančiais batais ir „Brooks Brothers“ eilute.

Apie biologinę motiną tėvai man buvo minėję tik vieną dalyką. Sakė ją buvus baleriną. Biologinę motiną vaizduotėje piešiau kaip mažosios šokėjos, besisukančios muzikinėje dėžutėje su aksominiu dangteliu, kopiją – tik gyvą ir įprasto dydžio. Plastikinė mano balerina turėjo mažulytį šviesiai rudų plaukų kuokštelį ir plonytes kaip dantų krapštukai galūnes. Ji niekada nepargriūdavo, niekada nenuleisdavo

rankų. Įsivaizdavau biologinę mamą klasikinės arabeskos stovėsena, apsigaubusią baltu tiuliu, su žėrinčių snaigių lankeliu plaukuose.

Būdavo, stipriai pasuku raktelį ir pasigirsta pirmieji „Gulbių ežero“ akordai, iš pradžių dukart spragtelėdavo, paskui muzika liedavosi lėtai, lengvai, kol visai nutildavo. Besiliejančiai melodijai maždaug įpusėjus, mažoji balerina imdavo suktis reikiamu greičiu, o tada ir aš, iškėlusi aukštyn rankas, imdavau suktis kartu su ja. Nei per greitai, nei per lėtai, kaip tik taip, kad mūsų judesiai tobulai sutaptų.

Mane įsivaikinusios motinos prisiminimas iš to meto atminty liko kaip neaiškus, išsiliejęs vaizdinys su ilgais raudonais nagais. Jos ranka tepa man nosį cinko oksidu, dalija sūrius riestainiukus ir pyragaičius su kremo įdaru. Virtuvėje ji tikras Sizifas. Turbūt tokia visų motinų dalia – dirbti kasdienius darbus ir pasmerktai likti nematomoms. Galvoju apie tai dabar, stebėdama drauges, bėgiojančias aplink baseiną paskui savo jauniklius su ekologišku kremu nuo saulės rankose.

Nesu tikra, kad tai gryniausia tiesa, bet, kiek pamenu, į visus mano naktinius šauksmus susapnavus košmarą dažniausiai atsiliepdavo tėtis. Jis šluostydavo man nuo kaktos prakaitą ir glostydavo, kol vėl užmigdavau. Tėvas su užsidegimu treniravo amerikietiškojo futbolo ir mažojo beisbolo komandas. Ne kas kitas, o tėvas nuvežė mane į Linkolno pramogų centrą pažiūrėti „Gulbių ežero“ ir supažindino su pasauliu, kuriame jaunos mergaitės pleveno po sceną kaip ryškios baltos snaigės.

Spoksojau į prožektorių apšviestas sniego baltumo balerinas ir troškau atsidurti tarp jų. Žiūrėjau į balerinas ir, rodės, supratau, kodėl mane pagimdžiusi motina atidavė įvaikinti. Kad būtum tokia lengva, privalai daug ko atsisakyti. Visai pateisinama, kodėl reikėjo atiduoti kūdikį – tik šitaip amžinai liksi tokia švytinti, tokia laisva.

Žmonių minia išspjovė mane prie gydymo centro „Beth Israel“ durų. Neturiu krikštamotės, galinčios parūpinti man akį veriančių vakarinių suknelių, užtat bent turiu motiną, kuri įpūtė man drąsos. Jau nuo šešiolikos metų, kai pirmąsyk išgirdau dainą „Velykos“ ir nusprendžiau, kad Patė Smit1 yra visų gerų ir teisingų darbų barometras, susidūrusi su sunkumais užduodavau sau klausimą: kaip tokiu atveju pasielgtų Patė Smit? Ji man buvo tarsi didžiausias kriterijus, ar mano priimamas sprendimas teisingas ir pasirinkimas atsakingas. Turėdama apsispręsti, ar priimti pasiūlymą dėl darbo Brunėjuje, pasvėriau visus *už* ir *prieš*. Ar važiuoti, ar atsisakyti? Kaip šiuo atveju pasielgtų Patė Smit? Jinai važiuotų. Sėstų į lėktuvą ir nė negrįžtelėjusi per petį skristų į egzotiškus kraštus. Žengdama pro ligoninės duris mintyse jau sėdėjau lėktuve ir jam kylant žiūrėjau į apačioje tolstantį miestą.

Palyginti su kitomis ligoninėmis, šios vestibiulis gan prabangus,

tačiau mano akis kliuvo už liūdnų dalykų – nederamo ramunių žiedų džiugumo kioskelyje ir vos įžiūrimos purvo juostos toj vietoj, kur siena remiasi į grindis. Tiesą pasakius, kiekvienąkart, kai eidavau lankyti tėvo, tegu jau beveik pasveikusio, per nugarą vis nubėgdavo šiurpuliukai, o tarpumentę nuo nerimo sutraukdavo mėšlungis.

Sulaukus dvylikos, meilės ryšys su tėvu, kaip ir daugeliui vaikų, baigėsi skausmingai sudaužyta širdimi. Mokykliniai metai ir keleri vėliau prabėgo nuolat kovojant už būvį, kova dažnai baigdavosi smurtu. Man mokantis vidurinėje tėvas be paliovos valgė, kol galiausiai pasidarė storas kaip prekinio traukinio vagonas ir baisiai piktas, o aš, priešingai, nevalgiau ir badavau tol, kol tapau pačiu mažiausiu jo pykčio priepuolių taikiniu. Keleri metai gydymo šiaip ne taip padėjo jam atsikratyti kaltės jausmo, bet jis iškart spjovė į gydymą, vos tik jam buvo imta kalbėti, kad dėl savo nelaimių negalima kaltinti kitų. Sekdamas garsiąja žydų tradicija, jis nuoširdžiausiai buvo įsitikinęs, kad po jo mirties aš visą gyvenimą turėsiu graužtis dėl tokio beširdiško elgesio su tėvu. Šį sentimentą simboliškai gali sutvirtinti dainos „Kažkas nuostabaus“ žodžiai iš muzikinio filmo „Aš ir karalius“.

Operacijos išvakarėse jis man paskambino telefonu ir tarė: „Labas, brangute. Sėdžiu štai ant sofos priešais židinį, žiūriu filmą „Aš ir karalius“, klausausi ponios Tiang atliekamos dainos „Kažkas nuostabaus“ ir galvoju apie save.“

Tėvas turbūt vienintelis toks pasauly, paskambinęs gali guostis, kad klausydamasis kokios nors dainos staiga pagalvojo apie save. Nekenčiu jo už kvailus skambučius, kai man bandoma primesti sentimentus, kuriuos esą turėčiau jam rodyti. „Kažkas nuostabaus“ – meilės baladė apie turintį trūkumų, bet nuostabų karalių, todėl būtų rizikinga sieti savo viltis su šia daina. Na, nebent valdytum šalį ir mokėtum šokti valsą kaip Julijus Brineris2, kitaip, neturint įgimto žavesio, kiltų didelis pavojus smarkiai apsijuokti. Tėvas įsijautė į šią baladės „Kažkas nuostabaus“ nuotaiką, o man turbūt reikėtų pasirinkti dainą „Yra ir bjauresnių dalykų, kuriuos galėčiau tau iškrėsti“ iš muzikinio filmo „Briliantinas“.

Gali būti ir blogesnių dalykų nei pasirinkti darbą, reikalaujantį išvykti į Brunėjų tą dieną, kai tėvui turi daryti operaciją. Brunėjaus sultonatas Pietryčių Azijoje yra šalis, apie kurią sužinojau visai neseniai. Mano būsimo darbo apibūdinimas – sunkiai suprantamas, bet nuvykusi tenai tikėjausi pakliūti į nuotykių pasaulį, susižerti maišą pinigų ir gauti darbdavį, ne ką prastesnį už gražųjį princą. Man tai buvo proga nusikratyti bohemiškos praeities ir dėtis paslaptinga atvykėle iš svečios šalies, gal karališkąja meiluže ar kokio šnipų detektyvo heroje. O iš tikrųjų įtariau pasirašiusi sutartį dirbti lyg ir tarptautinio rango prostitute. Gerai, kad ne blogiau.

Jau buvau įspėjusi tėvus, kad išvyksiu kaip tik šią dieną. Pasakiau gavusi svarbų vaidmenį kino filme, esą jis sukamas Singapūre ir aš turiu tuoj pat išvykti. Kai vėliau jie manęs klaus apie didįjį laimėjimą, ketinau jiems sakyti, kad mano vaidmuo iš manęs buvo atimtas. Savo melą tėvams įsivaizdavau galėsianti pateisinti – gal kada nors mano norai išsipildys ir šis melas taps tiesa. Ką gi, fantazijos apie filmavimąsi Singapūre gal ir neišsipildys, bet netrukus aš vis dėlto tapsiu žvaigžde ir užtemdytos senosios fantazijos niekam nebus įdomios.

Tėvai tikėjo, kad tapsiu aktore, todėl itin stojiškai sutiko žinią apie mano išvykimą. Man dar nespėjus įsėsti į lėktuvą, jie jau ėmė taikytis su kelione. Veikiai aš tapsiu dukra paklydėle, nuolat ieškančia egzotiškų nuotykių, apie kuriuos tėvų aplinkos žmonės nedrįstų nė pagalvoti. Taigi šiandien „Beth Israel“ jie jau laukia, kada atgailaudama grįšiu namo.

Su mama ir teta visos trys kiurksom reanimacijos skyriaus laukiamajame, pakabinusios paltus ant kėdžių atlošų. Mano teta – pasišiaušusi senų laikų hipė, septintą dešimtmetį prasibasčiusi po suodžiais užteršto oro Europos komunas ir nakvojusi ant namų stogų, – šeimoje irgi duktė paklydėlė. Paprastai susitikusios mudvi plepam be atvangos, bet šiandien negalim viena kitai nė žodžio ištarti. Sėdim, spoksom į palubėje kampe pritvirtintą televizorių, rodoma viktorina „Jeopardy“, ir klausomės atsakymų. Mano giminaičiai – didžiuliai šios laidos gerbėjai. Man ji irgi patinka, ypač dzenbudistinė jos argumentuotė. Kiekvienas atsakymas iš esmės yra naujas klausimas. Susirgusi vėžiu ir gulėdama mirties patale močiutė, net ir prišvirkšta morfino, lengviausiai atsakydavo į visą lentelę. Mudvi su teta, susiėmusios už rankų, atsakinėjam vienu balsu.

– Kas yra Tomas Manas?

– Kur yra Panamos kanalas?

Brolio Džonio, kaip visada, nėra. Vėl išsiųstas į kokią nors internatinę mokyklą ir šiuo metu turbūt rezga planus, kur ir kaip užsiauginti haliucinogeninių grybų, ištrūkti iš bendrabučio ir nulėkti į artimiausią grupės „Phish“ koncertą. Mama sėdi ir tyliai skaito. Jos plaukai skoningai padažyti, fluorascencinių ligoninės lempų šviesoje žybsi deimantiniai auskarai. Mama švyti net ir krizei ištikus – ligoninėse, laidotuvėse, paramos grupėse. Ji iš tų, į kurias norėtum atsiremti ištikus bėdai. Vis dėlto nepasakysi, kad nesijaudina dėl tėvo. Rūpestis dėl kitų jai įgimtas. Kai senelė buvo netoli mirties, mama mane mokė, kad net ir ligoninėse turi jaustis kaip namie, privalai žinoti, kur laikomas ledas, nepamiršti pati išgerti vaistų, susidraugauti su seselėmis. Jeigu sėdėsi ir lauksi, kol kas nors paduos stiklinę vandens, gali ir užtrokšti.

Visos trys nuėjom į ligoninės valgyklą suvalgyti ataušusios

lazanijos. Sėdim surūgusios, kaip ir dauguma čia grupelėmis susibūrusių užkandžiautojų prie atvėsusių lėkščių. Nuo gydytojų staliuko visą salę perskrodžia garsus juokas. Kaip galima valgyti čia kiekvieną dieną? Prie kvatojančių daktarų staliuko stovi tėvo gydytojas ponas Fosteris. Išvaizdus jaunuolis su juodų plaukų kupeta ir vėžlio kiauto akiniais. Apsidairo po valgyklą; jo žvilgsnis trumpam stabteli prie mūsų staliuko, bet neatpažinęs nuslysta tolyn. Tai vienintelė vieta, kur gydytojai, susidūrę su operuojamo ligonio artimaisiais, gali praeiti pro šalį nė nepasilabinę.

Paseku akimis išeinantį daktarą Fosterį. Kai abu kalbėjomės po operacijos, jo manieros rodė flirtą. (Aišku, labai tiksliai parinktas laikas.) Buvo girdėti silpna, bet neklystama užuomina, kad būtų gerai susitikti kurią nors dieną prie taurelės. Manau, kad kuriuo nors kitu metu paralelinėje visatoje besisukanti Džilė galbūt būtų priėmusi kitokį sprendimą ir žengtelėjusi mažulytį žingsnelį į kairę – pasukusi kitu keliu.

Tą akimirką įsivaizdavau, kad paralelioji Džilė lieka Niujorke ir savo gyvenimą pasuka ne šlovės ir sėkmės ieškojimo keliu, o paklūsta auklėjimo diktatui. Ji priima daktaro Fosterio kvietimą išgerti. Vėliau tampa gydytojo žmona: dailūs apvalumai, nuolatinės teniso treniruotės ir dviejų karatų deimantų žiedas ant piršto. Gyvenimo prasmę ji regi augindama vaikus ir savanoriaudama. Ji skaito madų ir geros virtuvės žurnalus ir verda naminius makaronus, nors pati nuryja vos kelis kąsnelius. Savaitgalius ji leidžia Hamptonuose ir kasmet po dvi savaites ilsisi Karibų salose.

Mano motina spinduliuoja ramybe kaip kankinė, žengianti į ešafotą. Ji buvo susitaikiusi su likimu. Man nė sykio neteko regėti, kad ji bent kaip stengtųsi pabėgti nuo santuokos su despotišku vyru, be atvangos ją niekinančiu. Įdomu, kur sukasi jos paralelinis pasaulis. Ar ji negrįžta mintimis prie esminių gyvenimo kryžkelių ir nesusimąsto? O gal ji mano, kad ten, aukštybėse, kas nors sukioja jos gyvenimo kompaso rodyklę ir todėl ji gyvena taip, kaip likimas suklosto?

Grįžusios po pietų, po kurių mano skrandyje gliurgėjo riebaus sūrio gabalas, radome tėvą bebundantį po nejautros. Seselė perspėjo, kad į pooperacinę palatą galima užeiti tik po vieną, tad pirmoji pas jį nudrožė mama. Ji grįžo po penkiolikos minučių nė kiek nepasikeitusi, tepasakė, kad dabar turinti eiti aš, nes taip prašąs tėvas.

Tėvas buvo dar ne visai atsipeikėjęs. Prie jo buvo prijungta kelios dešimtys vamzdelių ir žarnelių. Atrodė netekęs per dvidešimt kilogramų, ir sulysęs taip greitai, kad oda nespėjo priglusti prie pasikeitusio kūno ir kabojo kaip per didelis drabužis. Toks atrodė sudžiūvęs.

Turiu nuotrauką su tėvu, kai buvau dar visai kūdikis. Jis guli ant lovos, o aš miegu ant jo storo pilvo. Tada jis man atrodė didelis kaip

kalnas. Regis, ir dabar menu tą akimirką. Suprantama, tai tik atminties išdaigos, fotografijų ir tikrovės sugretinimas, nes tada buvau kūdikis. Tačiau prisiekiu visais šventaisiais – dar ir dabar pamenu, ką reiškė gulėti padėjus galvą jam ant širdies.

Krauju pasruvusių akių žvilgsnis bėgioja po palatą.

– Skauda, – vos girdimai sunkiai ištaria jis.

– Netrukus pasveiksi.

– Nežinojau, kad taip baisiai skaudės.

Stoviu prie lovos, laikau suėmusi jam ranką, kietai sukandusi dantis ir surietusi kojų pirštus, o laikrodis ant riešo rodo: jau prieš dešimt minučių turėjau lėkti į oro uostą, kad spėčiau į lėktuvą. Papasakoju jam apie įspūdingą pasiūlymą filmuotis. Rodos, jis truputį pralinksmėja.

– Tik pažiūrėk, – sako jis.

Galėčiau ir neskubėti į oro uostą, galėčiau pasilikti taurelei su daktaru Fosteriu, bet neketinu. Nors ir nežinau, koks likimas manęs laukia, galiu tvirtai pareikšti, tikrai ne čia. Pažadu tėvui kasdien skambinti iš Singapūro, tada pakšteliu į skruostą ir išeinu.

Einant pro duris, tėvas dar tyliai šūkteli:

– Čiupk savo žvaigždę ir kilk su ja iki pat dangaus, Džile.

Apsimelavus iki ausų išėjau. Lifte raudojau dėl tėvo, dėl nutrūkusio mudviejų ryšio, dėl gręsmingo savo pramuštgalviškumo. Bet ašaros akimirksniu nudžiūvo, vos tik mano užpakalis palietė vinilinę taksi automobilio sėdynę. Gailestį ir dvejones užgožė džiaugsmas, kad vėl galiu kažkur lėkti – žalias gėlėtas lagaminas taksi bagažinėj, kišenėj vos trisdešimt dolerių, o langai neįtikimai šiltą žiemos dieną atlapoti iki galo.

Su metais ir pradėjęs senti tėvas perrašė mūsų gyvenimo istoriją ir pakeitė nuomonę apie mane. Dabar jis ašaromis aplaisto ir su džiaugsmu pasitinka kiekvieną svarbesnį mano gyvenimo įvykį – nuo santuokos iki magistro diplomo – ir palydi juos tokiais žodžiais:

– Mano duktė pasirinko mažai pramintą kelią, todėl tai labai svarbu.

Šia vienintele nuvalkiota fraze jis mane ir pagiria, ir palaimina kaip baltą varną šeimoje. Man norisi jam atšauti: atsimerk ir geriau įsižiūrėk. Pamatysi, kad visi keliai vienodai praminti. Tik keliautojui atrodo, kad vieni išminti daugiau, kiti mažiau.

Vis dėlto mūsų keliai išsiskyrė. Aš pasirinkau tą, kuris man atrodė atšiauresnis, nes kaip tik tokia ir pati norėjau būti.

1 *Patricia Lee „Patti“ Smith* (g. 1946 m.) – garsi Amerikos dainininkė ir tekstų autorė, pankroko judėjimo dalyvė. Debiutavo 1975 metais albumu „Arkliai“ (*Horses*).

2 *Yul Brynner* (Julijus Borisevičius Brineris) – garsus rusų kilmės amerikiečių teatro ir kino aktorius, atlikęs pagrindinį vaidmenį miuzikle ir kino filme „Aš ir karalius“.

2 skyrius

Kelionė į Brunėjų truko tris paras. Teko nakvoti Los Andžele ir Singapūre. Ilgos skrydžio valandos suteikė puikią galimybę apmąstymams.

Pastarosiomis dienomis mano gyvenimas slenka sulėtintai. Atrodo, mėnulis ir toliau pilnėja ir dyla, pilnėja ir vėl dyla, o laikas mano gyvenimą ženklina itin sumaniai – kelios vos pastebimos it teatro lėlės siūleliai raukšlės palei lūpas, laisvesnė jogos laikysena, nusilpę draugiški santykiai ir gal net užgimusi nauja draugystė. Stengiuosi atsikratyti blogų įpročių, ugdytis naujus, gerokai sveikesnius. Paprastai man nesiseka nei viena, nei kita, tačiau didelių nuostolių nepatiriu. Jau nebe. Kartais nusiperku lėktuvo bilietą. Kas nors gimsta, miršta, įvyksta nelaimė ar reikia ką nors švęsti. Bet skrisdama į Singapūrą turėjau apie daug ką pamąstyti ir netgi puoselėjau daugiau vilčių. Tąkart viesulu lekiantis mano sunkvežimis, kurį vadinu gyvenimu, peršoko skiriamąją juostą ir nudūmė tolyn kas penkias minutes keisdamas kryptį.

Per ausinukus klausausi „Kalbančiųjų galvų“ kompaktinės plokštelės. *Jums gali kilti klausimas: na… kaip aš čia atsidūriau?*

Jūs irgi galite užduoti tokį klausimą. Sakykim, ko visai neprasta mergiotė sugalvojo lėkti į tą haremą? Leiskite grąžinti jus kelis žingsnelius atgal.

Visa tai prasidėjo vieną vėlų šaltą lapkričio vakarą, gerokai po vidurnakčio, bėgant krosą smėlėta paplūdimio pakrante Ist Hamptone. Bėgau kiek kojos įkabina prožektorių nušviestomis smėlio kopomis, veide – siaubingas išgąstis. Sportiniai bateliai REEBOK klimpo į smėlį ir atrodė, kad bėgu lyg sapne. Prieky ant smėlio driekėsi baugūs juodi šešėliai. Prieš paskelbdamas, kad filmuojama, režisierius man liepė bėgti nurodyta trajektorija tris ruožus, pažymėtus vos matomais maišais su smėliu. Vilkėjau lengvai nuplėšiamą geltonos ir mėlynos spalvų sporto komandos šokėjos aprangą, sijonėlis šonuose buvo susegamas lipukais, ilgi rudi plaukai supinti į dvi standžias kasytes, perrištas geltonais atlasiniais kaspinais. Sūrus pajūrio oras graužė gerklę, o mano plikos rankos ir kojos priminė žąsies odą. Prieš tris mėnesius man sukako aštuoniolika, galėjau būti sporto komandos šokėja.

Nepatogiai užmyniau ant pirmo smėlio maišo ir nikstelėjau kulkšnį. Pagal scenarijų iš tamsos išniro vaiduokliška ranka ir nutraukė nuo manęs marškinėlius. Suklikusi kaip tikra Dženet Li, iki pusės nuoga ir skausmo varstoma viena koja, leidausi bėgti prie antrosios žymos.

Aš vaidinau. Visai įtikinamai. Buvau Patė Smit su kasytėmis ir visa gerkle klykiau prieš kamerą – pagaliau prieš kamerą. Koks skirtumas, kad čia tik paprastas filmas apie vampyrus, kuris bus platinamas Floridos kasečių nuomos punktuose? Vis tiek filmas. Vis tiek pradžia. Pirmasis akmenėlis ilgame geltonų plytų kelyje į tai, kuo visą gyvenimą troškau būti – spindinčia scenos ir televizijos ekranų žvaigžde. Aš svajoju būti visapusiškai ir neginčijamai mylima, kad paskui netektų glaustytis prie kitų, aplink mane skriejančių aktorių orbitose.

Šitas filmas, šitas žemiausias laiptelis į sėkmę, vadinasi „Valeri“. Tai pasakojimas apie moksleivę, taip apsėstą meilės vampyrams, kad galiausiai pati tokia tapusi ji ima terorizuoti savo mokyklą. Prieš dvi savaites atsiliepiau į laikraščio „Back Stage“ skelbimą ir šis mane nuvedė į didžiulį mūrinį namą Niuarke, kur gyvena kelios lenkų senbuvės. Čia atranka buvo visai kitokia nei tos, kuriose teko dalyvauti. Jose būreliui merginų paprastai liepiama sustoti centrinėje aktorių atrankos studijoje ir, nusisukus į sieną, tyliai skaityti scenarijaus ištraukas ir aukštyn žemyn kilnoti antakius.

Niuarką truputį pažinojau. Mano tėvai kilę iš senųjų Niuarko žydų palikuonių, aštuoniasdešimtmečius senukus etnografai dar dabar medžioja duoti interviu. Mano proprosenolis su broliais ir seserimis atplaukė laivu iš mažo žydų kaimelio Lenkijoje ir, išsiteplioję veidus tamsiai rudai, ėmė stumdyti vaisių vežimėlius, paskui atidarė bakalėjos parduotuvę, iš kurios vėliau išaugo visas tinklas. Pradėję kaip laikraščių išnešiotojai, ėmė juos mainyti į rašiklius, o vėliau jau patys išrašinėjo vaistų receptus. Jie tapo gydytojais, odontologais, įvairių sričių verslininkais ir nekilnojamojo turto magnatais. Jiems padedant Niuarke buvo pastatyta nauja sinagoga. Joje su broliu buvome įvesdinti į suaugusiųjų žydų bendruomenę.

Paklauskit mano tėvo ir jis jums viską papasakos: mūsų giminė padėjo išaugti Niuarkui. Mes mylime Niuarką. Prieš jam išvykstant iš gimtinės, jo tėvai buvo paskutinė baltųjų šeima, ilgiausiai pragyvenusi tame rajone. Jie buvo priversti išsikelti iš tų namų, nes seneliui išėjus į pensiją abu su senele jau nebegalėjo išlaikyti namo. Nors dabar tėvas gyvena prabangiame rajone vos už dvidešimties minučių kelio nuo gimtinės, jis skubės jums pasigirti nesąs išpuikėlis, jis esąs tas pats prasčiokas iš Niuarko. Tėvas itin sentimentalus ir kai buvau maža, jis įsisodindavo mane į baltąją savo kordobą ir veždavosi parodyti senojo namo Liono aveniu, Vikvahiko vidurinės mokyklos, žydų kapinaičių.

Jis man tiek daug pasakodavo, kad Niuarko gatvėse jaučiausi kaip namie, nors ten negyvenom ir nė sykio nebuvom išlipę iš mašinos.

Taigi atvykusi adresu, kurį buvau užsirašiusi ant popieriaus lapelio ir įsidėjusi į rankinę, tą namą iš karto atpažinau. Pasibeldžiau į duris ir man jas atidarė pats filmo režisierius, suskretęs vyriokas su išretėjusių plaukų uodegėle ant pakaušio ir džinsais paaukštintu liemeniu. Jis nuvedė mane į svetainę, visi atviri paviršiai joje buvo uždangstyti nėriniuotom servetėlėm, o baldai aptraukti celofanine plėvele. Veikiausiai čia buvo jo motinos namas. Kavos staliukas buvo nustumtas prie sienos, o kambario vidury ant trikojo stovėjo filmavimo kamera, didumo sulig duonos skrudintuvu.

Atsistojau priešais kamerą ir pasirengiau perklausai, turėjau nusivilkti palaidinukę ir iš visų jėgų garsiai rėkti. Režisierius su padėjėja suraukę kaktas kažką rašė aplanke su gnybtuku ir čežino sofos užtiesalus. Po dviejų dienų jie man paskambino ir pranešė, kad režisierius pasirinko mane pirmosios aukos vaidmeniui. Dar režisierius užsiminė, kad Bačas Patrikas, vaidinsiantis Edį Miunsterį, yra jo pusbrolis ir dėl to šitas projektas yra labai perspektyvus.

Sakoma, kad menkų vaidmenų nėra, yra tik nereikšmingi aktoriai, o kadangi dar nežinojau, kad šitas teiginys klaidingas, pasiūlymą priėmiau.

Pasileidau bėgti prie antrosios žymos. Į kadrą kyštelėjo kažkieno ranka ir nutraukė nuo juosmens sijoną. Šįkart rėkiau ne taip iš širdies, buvau pridususi. Paskutinį trasos ruožą bėgau vienomis trumpikėmis, sportiniais bateliais ir kojinėmis iki kulkšnių. Pribėgus paskutinį smėlio maišą, prieš mane išniro Marija, vaidinanti Valeri, ir pastojo man kelią.

Klyksmas.

Nufilmuota.

Marija buvo neabejotina anoreksikė, pamėkliška blondinė. Kraujosruvas primenančių ratilų po akimis neįstengė paslėpti net storiausias makiažo sluoksnis, tokios pat krauju pasruvusios buvo ir akys. Su apšiurusiais naktiniais ir nutvieksta ryškių prožektorių, ji atrodė kaip ateivė su vos besilaikančia ir neproporcingai didele galva, užmauta ant grakštaus laibo kūno. Kodėl šita mergina atlieka pagrindinį vaidmenį, o aš tik pirmosios aukos?

Laukdamos, kol bus paruošta kita filmavimo scena, mudvi su Marija apsisiautėm šiltais pledais, kažkieno atitemptais iš gretimo pakrantės namelio, priklausiančio vienam iš trupės narių tėvų. Susiglaudėme, kad būtų šilčiau, ir pajutau į šoną įremtą aštrų jos klubikaulį. Mergina buvo be jokių kompleksų. Filmavimo grupės darbininkai sukiojosi apie mus, dėliojo žibintus ir ruošė mūsų bendram pasirodymui. Tai buvo paskutinė mano scena. Didžioji akimirka.

Kol operatorius nutaisė kamerą, režisierius priėjo prie mūsų pasikalbėti.

Pirmiausia jis kreipėsi į Mariją:

– Čia tavo pirmoji auka. Pagaliau pasidavei kraujo troškuliui, su kuriuo taip ilgai kovojai. Tave apima ekstazė. Tu patiri orgazmą – toks galingas jausmas ją nugalėjus. Mėgaukis juo. Neskubėk. Neskubėk suleisti dantų.

Paskui atsisuko į mane ir tepasakė:

– O tu priešinkis.

Tyli ir baikšti butaforijos skyriaus mergaitė stora liemene, slidininko kepuraite ir ilgomis guminėmis pirštinėmis maišė kibirą netikro kraujo. Per pirmą sceną Marija turės nuplėšti nuo manęs paskutinį kliuvinį, skiriantį mano kūną nuo nakties. Turėsiu paaukoti kelnaites, o tada ji parvers mane ant žemės. Antroji scena – erotinė žmogžudystė, per ją turėsiu pasiduoti vampyrei ir mirti dirbtinio kraujo klane. Mergina iš butaforijos skyriaus suskubo pranešti, kad sceną privalome nufilmuoti iš pirmo karto, nes nebus galimybės manęs nuvalyti.

Kautynių scena išėjo apgailėtinai. Marijai neužteko jėgų net sugriebti man už riešų. Aš kaip gyva Roberto Krambo pieštų raumeningų merginų animaciniuose filmukuose kopija – riebus užpakalis, tvirtos apvalios šlaunys, laibas liemuo ir standi B dydžio krūtinė. Taigi trapius Marijos kauliukus vienu mostu galėjau sutraiškyti kaip šapelius. Neketinau leisti, kad jos gležnumas sugadintų man galimybę. Užuot pasidavusi, sugriebiau jai už pirštų ir ėmiau ją sukti kaip skudurinę lėlę, vaidindama, kad kaunuosi už savo, kaip komandos šokėjos, gyvenimą. Paskui stipriai ją trūktelėjau ir užsiverčiau. Mariją tai sukrėtė.

Klyksmas.

Nufilmuota.

Kita scena – kruvinoji. Butaforijos skyriaus mergina ant mėsininko kostiumo dar užsijuosė juodą guminę prijuostę. Kiti komandos nariai užkasė smėlyje gumines žarneles, o jų galus iškišo man palei kaklą. Kol jie trypinėjo, gulėjau ant smėlio užsimerkusi ir stengiausi neperšalti. Susigūžiau ir keistai apsnūdau, o mano išnarinta kulkšnis smarkiai tvinkčiojo ir kaito. Išsigandau, kad galiu mirtinai sušalti. Balsai man virš galvos sunerimę kuždėjo, kad turėjęs vamzdeliais laisvai tekėti kraujas gali imti tirštėti ir sušalti į „Karo“ sirupo ižą. Literatūrinės dalies vadovas niuktelėjo režisieriui į pašonę ir parodė į mane, tysančią ant žemės.

Tas suskato raginti:

– Gerai, žudymas. Paskubėkit, nes auka jau miršta. Visi į vietas.

Marija įsitaisė ant manęs, krauju pasruvusiame jos žvilgsnyje atsispindėjo nuovargis ir alkis. Pasitikrino, ar tvirtai laikosi iltys.

Mergina mėsininkė priėjo prie manęs su vienkartiniu puodeliu bjauraus „Karo“ sirupo ir supylė į burną, kai būsiu nugalėta, turėsiu išspjauti.

Prašau visus tylos.

Filmuojam.

Veiksmas.

Marija, išplėtusi akis kaip tikras Bela Lugošis, iš lėto pasilenkė prie manęs ir taikėsi kąsti. Po nugara buvo pakasti kraujo vamzdeliai, negalėjau smarkiai muistytis, todėl paniką stengiausi išreikšti mimika. Man atrodė, kad tai puikus iššūkis, leidžiantis parodyti, kuo aktoriai mėgėjai skiriasi nuo profesionalų. O mėgėjų aš nekenčiau. Kai Marija pasilenkė, kad man įkąstų, paskutinį kartą labai nuoširdžiai suklikau ir ant mūsų lyg koks geizeris ištryško ledinė kraujo čiurkšlė. Trūkčiojau mirtinų konvulsijų tampoma, o ji pakėlė galvą ir atsuko veidą į mėnulį, akyse laukinis skerdikės žvilgsnis. Galiausiai nurimau ir nusukusi galvą į šoną gulėjau nė nekrustelėdama, iš pravertos burnos pro lūpų kamputį liejosi kraujas, o akys žvelgė lyg stiklinės.

Nufilmuota.

– Pirma auka nufilmuota. Marija, eik nusiprausk ir pasiruošk kitai scenai.

Penketas ar daugiau žmonių nelabai džiugiai mums paplojo, o mergina mėsininkė numetė man rankšluostį. Sugriebusi jį kuo greičiau nušlubčiojau į namelį. Prodiuserio padėjėjas užstojo man kelią į prieangį.

– Dušas lauke, – pasakė.

– Tuoj numirsiu.

– Aš nejuokauju.

Nusispyriau jau rausvus sportbačius, nusimoviau kojines ir patraukiau prie šį vakarą vainikuosiančio išbandymo. Netrukus pamačiau, kad Ist Hamptone, skirtingai nei Džersio pakrantėje, lauke įrengtose dušinėse yra karšto vandens, o dušų galvutės didumo kaip plastikinės svaidomos lėkštės. Stovėdama ant cemento, išsipyniau kasas ir karštu vandeniu nusiploviau glitėsius, apšilau ir po kelių valandų darbo prieš akis mačiau tik žvaigždžių nusėtą Long Ailando dangų ir tolumoje šniokščiančio vandenyno juodumą. Pasistengiau nuvyti kylančias abejones. Juk viskas gerai, smagu kaip stovykloj, ar ne? Kita atranka jau bus tikra. Kitas vaidmuo, kurį man pasiūlys, irgi.

Pirmo namo aukšto poilsio kambaryje ant rankšluosčiais užtiestų sofučių gulėjo įsitaisiusios keturios krūtininges merginos. Vizažistė stengėsi kuo lygiau kempinėle ištepti jų kūnus baltai, bet makiažo sluoksnis nelipo, vietomis jis buvo per storas ir nelygus, o kitur per plonas ir skilinėjo. Merginos kartojosi žodžius, ruošėsi kitai scenai, kur vampyrų žmonos į savo būrį turės priimti Valeri.

Apsivilkau sportinį kostiumą ir susikėlusi ant pakaušio šlapius

plaukus įsitaisiau laukti, kol baigsis šita ilga naktis. Kambary viskas iš vyšnios medienos, kartūninės pagalvėlės su plačiomis mėlynomis juostomis. Ant kampan nustumto stalo litras dietinės kolos, pakuotė mineralinio vandens buteliukų, krūvelė suzmekusių pusfabrikačių sumuštinių ir keli pakeliai sausų užkandžių „Cheetos“. Nepatikliai permečiau akimis šitą liūdną vaizdelį ir susiradau gėrimų barą. Pasiėmusi butelį viskio „Jameson“ vaikštinėjau po namą kaip tikra namų ponia ir vaidindama svetingą šeimininkę pilsčiau visiems į gėrimus svaigalo.

Viskis visiems pakėlė nuotaiką. Truputėlį apsvaigę plepėjom apie striptizo klubus ir vaikinus, scientologiją ir žarnyno valymą, mokytojų darbą ir restoranus miesto centre. Ilgai svarstėme didįjį feministinį klausimą: kodėl vampyrės vadinamos vampyrų žmonomis, o vyriškos lyties vampyrai nevadinami jų vyrais. Nepaisydamos neteisybės dėl lyties, vampyrų žmonos pagaliau išėjo filmuotis savo scenose, o aš susirangiau krėsle į kamuoliuką ir, apsikabinusi pagalvėlę su išsiuvinėtu šuniuku, užmigau.

Nubudau, kai vampyrų žmonos grįžo švariai nusipraususios ir susisupusios į rankšluosčius, nors palei plaukus dar buvo matyti pridžiūvusios baltos pudros. Dangus jau brėško, bet Marija dar buvo lauke, buvo filmuojamos paskutinės scenos. Režisieriaus padėjėjas atnešė per vakarą nufilmuotą medžiagą ir prijungė prie televizoriaus kitą kamerą. Visi susibūrėme aplink jį pažiūrėti. Jaudinausi, kokią pamatysiu save. Kad ir kokie būtų trūkumai, įsivaizdavau atlikusi puikų darbą.

Kol atėjom iki manęs, teko peržiūrėti šimtus scenų. Visos buvo klaikios. Neverta nė stebėtis, kad man pasirodžius ekrane apšvietimas buvo toks prastas, jog manęs beveik nebuvo matyti. Tamsoje šmėstelėjo geltonas kaspinas, subaltavo nuoga krūtinė, o finalinė mano kančių ir mirties scena buvo visai išplaukusi, ją tikrai reikės iškarpyti.

Nusprendusi, kad neverta daugiau žiūrėti, išslinkau į prieangį pasitikti tekančios saulės. Net ir žvelgiant su ironija, reikalas atrodė prastai. Dar viena bemiegė naktis ir dar vienas neišmokėtas atlyginimas. Na, bent jau turėsiu ką papasakoti. Po visų tokių neįtikimų ir beprasmiškų naktų bent jau tai galėsiu.

Paskui mane į lauką atsekė viena iš vampyrų žmonų – Teilora, kaip iš akies lupta Elena Barkin. Apsivilkusios paltais ir susisupusios į šiltus pledus įsitaisėme prieangyje ant sūpynių. Teilora vilkėjo „J. Crew“ nertinį stačia apykakle ir gerokai išsiskyrė iš kitų varganų pornografinio filmuko „Valeri“ aktoriūkščių. Vešlūs, šviesiai rausvi plaukai ir beblunkantis įdegio lopinėlis ant strazdanom nusėtos nosies.

Mudvi kalbėjomės žiūrėdamos į dangų virš vandenyno, jis mainė spalvas nuo šviesiai raudonos iki šaltai geltonos, paskui švelniai

rausvos ir lengvai mėlynos.

– Ką veiki, meilute, kai nestypsai čia šaltyje nuogais kruvinais papais be vilties gauti atlygį?

Teilora kalbėjo švelnia pietiečių tarme, todėl nesibaimino, kad užgaus ar įžeis aplinkinius vadindama meilučiais.

Pasakiau dirbanti stažuotoja Vusterio grupėje, legendinėje miesto teatro trupėje. Nuo ryto iki vakaro plušu Teatro angare, Vusterio ir Didžiosios gatvės kampe, tvarkau Spaldingo Grėjaus popierius ir nešioju latę Vilemui Defo. Dalyvauju repeticijose ir žiūriu, kaip režisierė Elizabeta Lekont it kokia postmodernistinė šamanė dekonstruoja, rekonstruoja ir vėl iš naujo gimdo naujausią ikonoklastinį šedevrą.

Kai Keitė Valk ar kokia kita stulbinamai madinga Vusterio grupės veteranė sumanydavo išreikšti gailestį jauniesiems praktikantams ir pakviesdavo į barą „Lucky Strike“ už kampo, gurkšnojant vyną man degindavo nuo popieriaus lapų supjaustytus lūpų kampučius. Tačiau Teatro angare praleistos valandos buvo pačios įdomiausios mano gyvenime. Mano draugai stažuotojai turėjo vilčių atlikti pagrindinius vaidmenis per kitą eksperimentinį Niujorko teatro sezoną. Buvome tuo įsitikinę.

– Tai galbūt pati geriausia teatro grupė pasaulyje ir aš dirbu joje – laižau ir klijuoju vokus su kvietimais į lėšų rinkimo renginius, – pasakojau Teilorai.

– O kaip užsidirbi pinigų, kai nevergauji menininkams?

Kai manęs kas šito paklausia, paprastai pameluoju. Tačiau Teilorai kažkodėl pasakiau tiesą. Paaiškinau jai, kad uždarbiauju apskurusiame, tačiau gana naujoviškame Kanalo gatvės pusnuogių padavėjų bare „Lėlyčių svetainė“ ir kur kas bjauresniame ir visiškai nemoderniame nusirenginėjančių moterų stebėjimo klube „Peepland“ Taimso aikštėje.

Šokti pradėjau metusi mokslus Niujorko universiteto Tišo menų mokykloje. Pagal gabių vaikų programą įstojau į ją būdama vos šešiolikos metų, ir tėvai įkurdino mane dvyliktame bendrabučio aukšte Vašingtono aikštės parke, kai dar net neturėjau vairuotojo pažymėjimo. Po pusmečio metusi menus pasirinkau visiems gerai žinomą gyvenimo mokyklą, tačiau tėvas nenorėjo tuo tikėti. Jūrų gėrybių restorane Džeinės gatvėje kramsnodamas krevetes su pievagrybiais, jis be jokių ceremonijų nukirpo man finansinės pagalbos virkštelę.

– Prieš pusmetį rėkei: „Man nereikia jokių kitų mokyklų, aš stosiu į šią“, – rūstavo jis raudonu nuo įsiūčio veidu. – O dabar jau ir „šios nebenoriu. Man reikia savarankiško gyvenimo.“ Pragyventi reikia pinigų.

– Koledžui irgi.

– Tu kaip visad aštrialiežuvė. Manai, tavo pasirinktas kelias bus lengvas? Nieko nepeši. Pažiūrėsim, kaip tau seksis, ir palauksim, ar neapsigalvosi dėl koledžo.

Jis buvo teisus. Gyvenimas kainuoja brangiai. O juo labiau Niujorke. Čia reikia kur kas daugiau pinigų pragyventi, nei gaudavau dirbdama nieko nesugebančia kokteilių padavėja „Raudonojo liūto“ bare Blikerio gatvėje. Kita Vusterio grupės praktikantė dirbo klube „Kit Kat“ Penkiasdešimt antrojoje gatvėje, Brodvėjuje. Ji mane įtikino, kad pas juos tolerantiškiau žiūrima į padavėjas, neturinčias darbui įgimtų gebėjimų. Vieną dieną nuėjom kartu į jos klubą ir praleidau ten lygiai keturiasdešimt minučių lakstydama su padėklu, o paskui spjoviau į viską ir, pasiskolinusi apatines kelnaites su virvelėmis, užšokau ant scenos.

Tiems, kurie nepraturtėjo iš seksualinių gebėjimų, ir toms, kurios moka žadinti ekstremalius pojūčius, klausimas: kodėl mes, merginos, nusirenginėjame už pinigus? Kas verčia mus to imtis? Dėl ko viena finansiškai nuskriausta mergina tampa striptizo šokėja, kita įsidarbina padavėja Denio klube, o trečia stoja į medicinos mokyklą? Norisi sujungti taškelius. Norėtųsi būti tikram, kad ne jūsų duktė suksis nuoga apie metalinį strypą. Sušikti santykiai su tėvu, žema savivertė, astrologiškai nulemtas nuotykių troškulys, svajonės tapti garsia aktore, depresijos ir nerimo nestokojanti praeitis, polinkis į svaigalus – visa tai suverti į katilą, gerai pakaitini, žiūrėk, ir iššoka ideali sekso srities darbuotoja, visa švytinti, liulanti ir viliojanti.

Dar kartą perskaitykite sąrašiuką. Nebijokit, tai ne jūsų mergaitė. Ji niekada nebus tokia kaip aš.

Šokdama „Peepland“ ir „Lėlyčių svetainėje“ uždirbdavau tiek, kad užteko prasimaitinti vegetarišku daržovių troškiniu, vakarais valgyti užkandinėje „Max Fish“ ir kartu su drauge gyventi vienam bute Žemutiniame Ist Saide, bet šampane vis dėlto nesimaudžiau.

– Ari kaip jautis, o uždarbis – ašaros. Susigadinsi kelius, – tarė Teilora. – Ar tau jau yra aštuoniolika?

Jau. Ką tik sukako.

– Gerai. Nes Diana tuoj pat patikrintų. Jai nepakiši padirbto asmens dokumento kaip kokiam pusgirčiam durininkui klube.

Teilora davė man vizitinę, ant jos storomis didelėmis raidėmis buvo išraityta – klubas „Karūna“, virš *ū* raidės daili maža karūnėlė, o apačioje – telefono numeris. Suradusi rankinėje tušinuką, po juo užrašė dar savąjį.

– Diana vadovauja palydovių agentūrai, ir aš joje dirbu. Tai pati geriausia įstaiga Niujorke. Tu pernelyg pigiai parsiduodi. Ateik dirbti pas mus ir akimirksniu tavo gyvenimas iš esmės pasikeis.

Palydovių agentūra. Skamba paprastai ir kartu prašmatniai. Įsivaizdavau Dianą kaip elegantišką moterį su kreminės spalvos švarku

ir kelnėmis, dailiais bateliais ir deimantų auskarais. Ji turbūt įžvalgi ir šalta, bet kartu ir moteriškai paslaptinga, kaip Kendisė Bergen kino filme „Mayflower Madam“. Ja visi žavisi, ji man išties pagalbos ranką. Nebereikės tiek vargti, turėsiu daugiau laiko siekti aktorės karjeros.

Teilora apkabino mane per pečius. Buvome naujos draugės, abi stovėjome šaltyje ir žiūrėjome į beribį dangų. Patekėjo saulė. Filmavimo grupė surinko aparatūrą ir sukrovė į mašinas. Aktorių kolektyvas sugužėjo į prieangį laukti automobilių, kurie parveš juos į miestą.

„Mayflower Madam“ buvo puiki svajonė, bet jaučiau, kad Dianai turbūt nepaskambinsiu. Darbas palydovių agentūroje ne man. Bet vis tiek įsimečiau kišenėn vizitinę, jeigu kartais apsigalvočiau.

3 skyrius

1991-ųjų Padėkos dieną išsitraukiau iš piniginės Teiloros duotą vizitinę ir paskambinau. Kai darai tai, apie ką gyvenime nė nesvajojai, viskas vyksta etapais. Mažu žingsneliu peržengi ribą, tada iš lėto eini prie antros linijos. Vieną dieną galbūt pasijunti vieniša. Palūžusi, apimta depresijos, o gal smalsauji. Arba sėdi ant tėvų sofos ir dūsti iš nuobodulio, įsikniaubusi į nematomą prisiminimų pagalvę. Be to, esi kaip minėta mergina, ir jau taip toli nužengta – tad ką reikštų dar vienas telefono skambutis?

Su savo vaikinu Šonu šventes leidau pas tėvus. Ilgai svarsčiau, kviesti jį ar ne, bet noras būti šalia jo nugalėjo dvejones temptis į namus ką nors kitą, o ne jį. Galvojau, kad galbūt Šoną myliu, nors dažnai savo meilę lygindavau su įsitikinimu, kad romantiška meilė yra tik slaptas susitarimas, sumanytas kapitalistinės visuomenės kaip komercinis įrankis ar žiniasklaidos priemonė Pelenei užmigdyti.

Iki pažinties su Šonu laksčiau iš vieno pasimatymo į kitą, viena meilė vijo kitą, vaikinus (ir porą merginų) keičiau kaip kojines, nė nesusimąstydama, kaip greitai perdega aistra, nė nesitikėdama su kuo nors likti ilgiau. Susipažinau su Šonu būdama septyniolikos. Pusę metų jau buvau pradirbusi striptizo šokėja ir iki tol dar nebuvau turėjusi tikro vaikino. Net mokykloj neturėjau rimto draugo. Bet vieną dieną į Teatro angarą Šonas užsuko aplankyti draugų.

Jis buvo laibas, mažos žvitrios akys, ilgi tamsūs ir standūs plaukai, siekiantys pečius, turėjo nuostabius muzikanto pirštus. Nenusisekęs aristokratiškos prigimties menininkas, talentingas aktorius ir puikus gitaristas. Jis gyveno su draugu dviejų kambarių bute apšiurusiame name Rivingtono gatvėje priešais Streito macų

fabrikėlį. Aš tuo metu su drauge gyvenau vieno kambario lindynėj Ludlou gatvėje, čia pat už kampo.

Per pirmąjį pasimatymą sėdėjome ant mano stogo, žiūrėjome į slenkančius virš galvų žemus, sunkius debesis ir, užsigerdami alumi, šveitėme blynelius su vištiena ir daržovėmis. Garsus perkūno trenksmas ir apačioje stovinčių automobilių signalizacijų simfonija taip išgąsdino, kad abu stryktelėjom ant kojų. Dideli lietaus lašai barbeno į dervuotą namo stogą, bet neskubėjom bėgti namo, permirkom iki siūlo galo. Jis pasilenkė ir suėmęs delnais mano veidą ilgai bučiavo, – lėtai, su alaus prieskoniu, – o lietus merkė mūsų nebaigtą valgyti kinų virtuvės vakarienę. Nors banalu, buvo puiku. Tai buvo pats nuostabiausias pasimatymas, o jis – pats šauniausias iki tolei mano sutiktas vaikinas.

Šonas per daug nesmerkė manęs, kad dirbu striptizo šokėja. Netgi kelis kartus pats buvo atėjęs pažiūrėti. Jam patiko mano pasirodymas, sakė, maloniai kutena sielą. Jis nuolat klausydavosi mano pasakojamų nuotykių, tarsi paimtų iš Felinio filmų, nors kartais šiek tiek ir nuogąstaudavo.

Valgyti eidavome į kavinę „Sombreras“ ar piceriją „Du batai“. Vakarais iki išnaktų sėdėdavome su draugais iš įvairiausių muzikinių grupių ir teatro trupių bare „Max Fish“. B aveniu nusipirkdavome pigios kolos ir siurbčiodavom ją, klausydamiesi ilgai grojančios „Led Zeppelin“ plokštelės „Houses of the Holy“, užsigerdami džinu su toniku iš kavos puodelių ir visą vakarą kalbėdami apie meną, kaip galima atsijungti, žiniasklaidą, apie troškimą pajusti tikro gyvenimo skonį. Po kurio laiko pajutau įsimylėjusi Šoną, bet neskubėjau jam prisipažinti, kad paskui netektų gailėtis.

Mudu su Šonu atvažiavome pas tėvus tuo pačiu autobusu. Tokiais mokyklos laikais tūkstančius kartų teko važiuoti į miesto centrą – į šokių ar teatro pamokas, roko muzikos koncertus, pamelavus tėvams, kad liksiu nakvoti pas draugę. Medžiai jau buvo beveik numetę lapus, bet pievelė kieme vis dar buvo ryškiai žalia, nenušalusi. Pilkas dviejų aukštų aštunto dešimtmečio statybos namas buvo neginčijamai didingas paminklas tėvų *status quo*. Visi namai mūsų gatvėje kažkuo buvo panašūs, tarsi įvairių konfigūracijų statiniai iš tokių pat lego kubelių.

Tėvai mus pasitiko prie durų ir karštai apkabino. Tokio sulysusio tėvo dar nebuvau mačiusi, nes dėl skrandžio išvaržos jis beveik nieko negalėjo valgyti. Jis prisiglaudė skruostu man prie veido ir pajutau šaltą jo prakaitą. Tėvas buvo pasiligojęs, ir mane tai sukrėtė. Ką darysiu, jeigu jam kas nors atsitiks? Jis visada buvo tvirtas kaip uola, vienas iš tų, kurie mano, jog gydytojai yra tik silpnavaliams, o dantų gydytojai – tuščias laiko gaišimas.

Lipant į antrą aukštą jis pliaukštelėjo man per užpakalį ir aš

suklupau, atsirėmiau rankomis į laiptus.

– Ei, storule. Matau, vėl gerai valgai. – O mano draugui metė: – Argi ji ne žavi? Labai mėgo namie šokti ir mes praminėm ją Katrinka.

Stipruolė Katrinka yra gerai žinomas nebyliojo kino serialo personažas. Ją vaidino Vilna Hervi, metro devyniasdešimt keturių centimetrų ūgio ir šimto trisdešimt penkių kilogramų svorio aktorė komikė. Šitaip mane tėvas vadindavo, kai norėdavo pabrėžti, jog esu tik žemės grumstas. O tėvas – uola. Akmuo, pririštas prie kojų išmestajam už borto. Todėl ilgai nesikrimsdama lioviausi būgštauti dėl jo sveikatos ir ėmiau viltis, kad galbūt jis, duokdie, gaus galą iš bado prie šventinio gardžiausiais valgiais nukrauto Padėkos dienos stalo.

Man pavyko išsisukti nuo šventinės vakarienės ruošimo ir nuėjau pailsėti į svetainę pirmame aukšte. Įsitaisiau ant kelių dalių sofos po naująja mūsų šeimos fotografija, atsimenu, baisiai nenorėjau fotografuotis. Joje mes visi stovime kaip stagarai vidinio kiemo pievelėje. Mums už nugarų lyg kokia skraidanti lėkštė stirkso baltas baseino gultas, o nuo ryškios saulės mūsų atvaizdas atrodo permestas į dvimatę spalvų erdvę. Ištįsęs tėvo kūnas vos laikosi ant neįtikimai laibų kojų. Jis stovi prisimerkęs nuo saulės, raukšlės palei akis atrodo lyg išėstos nepasitenkinimo.

Motinos oda žvilga saulėje, nesusiraukšlėjusi ir dar visai jaunatviška, bet ji stovi taip, tarsi kas būtų stipriai dūręs jai į krūtinkaulį. Brolis Džonis stypso nelyginant baidyklė su vėlinukų ševeliūra, o aš stoviu šalia jo paprastais baltais medvilniniais marškinėliais ir neramiai šypsausi. Ši šypsena mano veide atsiranda kiekvienąkart, kai lankausi pas tėvus; lyg nevalingas refleksas, lyg trūktelėjusi koja mediniu plaktuku stuktelėjus per kelį.

Šonas su Džoniu brolio kambaryje klausėsi „Pink Floyd“ muzikos ir iškišę galvas pro langą traukė pakaitom vieną cigaretę, šiaip jos nuolat karo prilipusios prie apatinės Džonio lūpos.

Tėvai įsivaikino Džonį, kai man buvo ketveri. Persisvėrusi per baltus metalinius laiptų turėklus nukarusiomis kasytėmis strikinėjau pirštų galiukais ir laukiau, kada jį parveš. Mama priėjo prie laiptų su nedideliu lyg buritas ryšulėliu rankose ir parodė man kūdikį: pamėlęs veidukas ir juodi garbanoti plaukai, lyg šokoladinis glaistas ant keksiuko. Iš karto pamilau šitą mažulytį šiltą žmogeliuką. Man jis buvo kaip gyva lėlė, skleidžianti kūdikio kvapą, putlios minkštos rankytės ir didelės mėlynos akys. Ištisomis valandomis sėdėdavau su juo glėbyje ant sofos, kutendavau jam už ausytės ir bučiuodavau mažą nosytę.

Džonis nebuvo lengvas vaikas. Skirtingai nei aš, jis nedžiūgaudavo ir niekam nesistengdavo įtikti. Tiesa tai ar ne, bet jeigu tau iš anksto kai kas nulemta, vargu ar nuo to scenarijaus benukrypsi. Nuo pat gimimo Džonis buvo problemiškas vaikas ir, kaip

sako tėvas, ne jis kaltas, kad sūnus užaugo turėdamas tokių bėdų – įkyriosios būsenos, žalingas polinkis į kvaišalus, religinis fanatizmas.

Pirmaisiais gyvenimo metais Džonis neatsitraukė nuo motinos kojos, o aš miegojau susisupusi į tėvo beisbolo komandos narių marškinėlius. Mes buvome pasidaliję stovyklomis. Aš mylėjau Džonį, bet dar labiau man patiko būti tėčio numylėtine.

Dabar Džonis tapo chasidu ir gyvena Jeruzalėje. Jis ištisomis dienomis lindi sinagogoje ir kartais keliauja kaip alyvuogių rinkėjas arba pardavinėja natūralius žolelių antpilus. Jis svajoja įsigyti žemės lopinėlį, auginti būrį ožkų ir pasisodinti keletą nuosavų alyvmedžių. Jo pasaulio dalyje moterys ir vyrai valgo atskirose patalpose. Džonio pasaulis remiasi sava logika, ir tame pasaulyje man vietos beveik nebeliko. Kartkartėm mudu pasikalbam telefonu. Kai prisimenu, pasiunčiu jo sūneliui gimtadienio dovanų.

Kad mūsų santykiai atvėso, aš linkusi kaltinti Džonį. Juk jis užsimaukšlino juodą plačiakraštę skrybėlę ir remiasi archajiškų pažiūrų sistema, o ne aš. Bet esmė ta, kad bėdai prispyrus išlėkiau iš namų ir palikau jį vieną. Pažadėjau grįžti ir jį pasiimti, bet žodžio netesėjau. Padėkos dieną nulipau į apačią, atsisėdau svetainėje ant sofos ir nė neketinau klausytis jo pasakojimo, kaip vakar tėvas telefono aparatu talžė jam galvą.

Mama bėgiojo iš virtuvės į valgomąjį ir atgal, įsijautusi į paslaptingą stalo serviravimo meną ir rūpindamasi, kad patiekalai būtų patiekti tiksliai laiku. Didžiajame kambaryje tėvas skambino savo garsiuoju pianinu „Steinway“. Jis be atokvėpio varė vieną po kitos mėgstamas melodijas triskart greitesniu tempu nei jos parašytos. Visada skambindavo taip, tarsi pati svarbiausia daina dar būtų laukusi toli, anapus horizonto, bet taip iki jos ir neprisikasdavo. Kaip tik šitos jo greito tempo muzikos įkvėpta ėmiau dainuoti arijas iš miuziklo „Pietų pakrantė“ ir sukti piruetus svetainėje.

Dėl sukimosi šokio ritmu tėvas vadino mane Katrinka, tačiau apie Stipruolę Katrinką pati nieko nebuvau girdėjusi. Ir toliau šokau. Buvau Grakščioji Katrinka, Talentingoji Katrinka, gimusi iš nežemiško lengvumo moters – ji tiesiog sklandė ore – įsčių.

Kai pabėgau iš namų ir apsigyvenau Niujorke, kiekvienas grįžimas į Naująjį Džersį man prilygdavo polietileniniam maišeliui ant galvos. Kuo ilgiau ten sėdėdavau, tuo labiau man trūkdavo oro. Ir dabar man stigo deguonies, mane dusino namai, tėvo muzika, šeimos nuotraukos ir viršuje sėdintis mano vaikinas, jis irgi visa tai puikiai matė. Turbūt dėl to ir nusprendžiau išsitraukti iš piniginės Teiloros duotą vizitinę. Reikia pradurti maišelyje skylę ir įkvėpti gryno oro. Klubas „Karūna“ tam buvo užtektinai aštrus įrankis ir tuo metu nieko geresnio nesugalvojau. Viršuje muzika liejosi gana garsiai, todėl niekas manęs negirdės. Tikėjausi, kad Padėkos dieną į mano skambutį „Karūnoje“

niekas neatsilieps, tačiau, be abejonės, atsiliepė.

4 skyrius

Kai nuvykau į centrą pasikalbėti dėl darbo, rausvo smiltakmenio namo duris man atidarė basa, smulkutė, besišypsanti trumpaplaukė brunetė sportiniu kostiumu.

– Diana kabinete kalbasi telefonu. Užeik. Reikės luktelėti. Aš Džulė.

Paspaudžiau jai ranką ir prisistačiau. Susipažindamos prisistatėme tikraisiais vardais. Bent taip pamaniau. Vos įkėlusi koją į striptizo klubą, visada prisistatau sceniniu vardu. Gal dėl to, kad Džulės vardas labai jau kasdieniškas. Nors niekada nežinai, kokia logika gali vadovautis čia dirbanti persona. Gal Džulė tik apsimeta atvykusi iš provincijos, o iš tiesų yra tikra Jezabelė.

Nusekiau jai įkandin siauru koridorium į svetainę, Teilora sėdėjo su kažkokia mergina. Svetainė buvo vienos spalvos – vanilinių ledų – dekoro. Sienos, kilimai, sofos, pagalvėlės, sieninė plastiko spinta – viskas vanilės spalvos. Vienintelis kitos spalvos akcentas – virš sofos kabantis oranžinis Džordžijos O'Kif paveikslo su aguonomis plakatas. Senelė koridoriuje turėjo pasikabinusi lygiai tokį, tik mažesnę įrėmintą nuotrauką. Po plakatu buvo pačios O'Kif citata: „Niekas nemato gėlės, išties… ją pamatyti reikia laiko. Kad susirastum draugą, irgi reikia laiko." Vargšės Džordžijos aguonos – tokios nematomos ir vis dėlto masiškai platinamos – kabojo beveik visuose Vidurio Vakarų gydytojų kabinetuose ir palydovių agentūrose Niujorko centre.

Džulė plastelėjo šalia laibos kaip manekenė merginos ilgais ir tiesiais plaukais. Manekenė pasisveikino su nežymiu Rytų Europos akcentu ir vėl įniko žiūrėti situacijų komediją „Auksinės mergaitės". Kambaryje kvepėjo kinų maistu, nors lėkščių nebuvo matyti. Teilora pašoko iš krėslo, ant kurio sėdėjo, atskubėjo prie manęs ir apkabino.

– Džiaugiuosi, kad atėjai, – tarė atsisukusi į gražuoles, sutūpusias ant sofos. – Čia mergina, su kuria susipažinau filmavimo aikštelėje.

Merginos abejingai pažiūrėjo į ją. Visos trys vilkėjo sportiniais kostiumais, bet buvo tvarkingai susišukavusios, pasidažiusios ir su papuošalais. Man jos priminė pasirodyti pasirengusias dailiojo čiuožimo šokėjas.

Už svetainės buvo nedidelis valgomasis, paverstas darbo kabinetu. Ant ilgo, prie sienos nustumto stalo rikiavosi keli sukiojamieji kortelių katalogai „Rolodex" ir telefonai. Prie kitos sienos stovėjo keturios kone baltos segtuvų spintos. Galinėje sienoje buvo langas – pro jį

atsivėrė miesto vaizdas, žiburiuojantis juodo aksomo kvadratas nepriekaištingo baltumo pieno jūroje. Prie stalo stovėjo du ratukiniai krėslai. Viename sėdėjo raudonskruostė apskritaveidė mergina, plaukus prilaikė raištis su kaspinu. Jos darbo vietą jau puošė pliušinis Kalėdų elnias. Ji dirstelėjo į mane, į Teilorą ir pamojo prieiti, pirštais parodžiusi, kad užtruks dar penkias minutes. Šalia jos nusisukusi į langą garsiai ir irzliai telefonu kalbėjo moteris smėliniu kostiumėliu ir didžiule it baravyko kepurė vario spalvos ševeliūra. Kelnėtoji kalbėjo, sakyčiau, Kvinso tarme. Tikriausiai čia Diana.

Kelias minutes Teilora ruošė mane pristatyti. Pasivėdėjusi į kampą paslaptingai paklausė:

– Kur tavo drabužiai?

Atėjau trumpa žalia glamžyto aksomo suknute pailginta pečių linija, pereinančia į rankovytes, ji man atrodė pati madingiausia iš mano turimų apdarų. Mūvėjau tinklinėmis kojinėmis ir buvau apsiavusi batelius su penkių centimetrų kulniukais, kuriuos tėvai gan seniai man buvo nupirkę vaikščioti į sinagogą. Tai buvo vieninteliai mano bateliai, kitų platformos aukštis buvo sulig Oksfordo anglų kalbos žodynu. Ant rankos buvau persimetusi juodą paltą.

– Aš jais vilkiu.

– Tikrai? Daugiau nieko neturi?

Teilora nusivedė mane prie spintos ir nukabino tris dailiai išlygintus kostiumėlius – trumpi, bet skoningi sijonai ir liemenuoti švarkai. Pamaniau, turbūt čia dalykinė ledo čiuožėjų apranga.

– Eidama viešbučio vestibiuliu niekada nesistenk atrodyti kaip prostitutė. Kostiumėlis ar suknelė, tegu ir seksualūs, turi būti kuklūs, septynių su puse centimetrų kulniukai, prisegamos kojinės, prabangus apatinis trikotažas.

Neturėjau nė vieno iš jos išvardytų daiktų.

– Bet atrodai nebaisiai, – kalbėjo ji. – Esu mačiusi ir blogesnių.

Diana jau baigė kalbėti telefonu ir pakvietė mane prieiti. Vienas atidus jos žvilgsnis atstojo visą pokalbį. Ji tikrai ne Kendisė Bergen. Priekabi ir stačiokiška, ji atvirai mane įvertino lyg kokią parduoti skirtą prekę. Uždavusi kelis klausimus, berdama žodžius apibūdino mane merginai prie telefono su languotu raiščiu ant galvos, pristatytai man kaip Elė. Ši užrašė duomenų kortelėje informaciją apie mane.

– Plaukai: kaštoniniai. Akys: šviesiai rudos. Devyniasdešimt, šešiasdešimt, devyniasdešimt… devyni. Tiktų pavizginti riebų užpakaliuką. Aštuoniolikos metų. Apvalių formų būsima teatro aktorė, panaši į Vainoną Raider. Ką moki?

– Kaip?

– Galėtum suvaidint seselę?

– A… taip.

Kaskart man atsakius, Elė langelyje brūkštelėdavo varnelę.

– Vadovauti sueičiai?

– Žinoma.

– Su mergina?

– Taip.

– Galėtum būti kambarine?

– Bet kambarių kuopti turbūt nereikės, tiesa?

Elei ji linktelėjo.

– Pažymėk *taip*.

– Šokti privačiai?

Diana atsisuko į Elę ir padiktavo paskutinį mano atsakymą. Paskui pridūrė:

– Viskam tinka.

Elė linktelėjo ir įrašė į paskutinį langelį. Gal yra ir langelis, reiškiantis „viskam tinka“?

„Viskam tinka“ – buvo pasakyta itin taikliai. Pasirodymuose pro skylutę ir striptizo klubuose, kuriuose dirbau dar neturėdama aštuoniolikos, už pinigus teko atlikti tiek nepadorių dalykų, kiek paprastos moterys neįsigudrina pamatyti per visą gyvenimą. Ką reiškia dar vienas? Betgi palydovių darbas kitoks, tiesa? Tačiau pakaušyje po skalpu vis dėlto tvinksėjo mažytė abejonė. Kad ir kokį eufemizmą vartotum, vis tiek bus dulkinamasi už pinigus, ar ne? Kol Elė nebuvo pažymėjusi langelio „viskam“, stovėjau vidury kambario nušiurusia suknele kaip gyvas pasitikėjimo savim įsikūnijimas, o paskui mane užgriuvo šiurpiausi nuogąstavimai. O jeigu pasigausiu ligą? Jeigu bus šlykštu? O jeigu išprievartaus? Nužudys? Jeigu šitas žingsnis paliks mano sieloje žaizdą, kurios nebeįmanoma bus užgydyti?

– Atsinešei pasą ir tapatybės kortelę?

Man buvo iš anksto pranešta, kad į pokalbį reikės atsinešti abu asmens dokumentus. Juos abu ir padaviau.

Laimė, pasą buvau pasidariusi kaip dovaną likus keliems mėnesiams iki gimtadienio. Mane kerėjo pasakojimai apie trečio dešimtmečio Paryžių ir nuoširdžiai vyliausi bet kokia kaina jį pamatyti. Aišku, per septyniasdešimt metų Paryžius bus smarkiai pasikeitęs. Tačiau šio miesto šauksmas vis tiek aidėjo krūtinėje. Vien išgirdusi jo pavadinimą kelias valandas skęstu svajonėse. Labai norėčiau apsistoti Paryžiaus centre, gurkšnoti vyną, rašyti eiles ir leisti miestui užlieti man širdį senojo žemyno modernaus miesčioniškumo dvasia. Tikėjausi paduoti savo pasą tarptautinio Šarlio de Golio oro uosto muitininkui, o atkišau jį Dianai klube „Karūna“; betgi čia tik tarpinė stotelė, raminausi, laikinas nuokrypis nuo kurso.

Diana padarė tokią pat pastabą dėl drabužių kaip Teilora, ir daviau sau žodį, kai tik turėsiu pinigų, tuojau pat nueiti ir nusipirkti brangių stilingų apdarų. Per kelias valandas kaip iš katapultos įšokau į naują darbą. Teilora suskubo pranešti, kad man labai pasisekė, nes jau

pačią pirmą darbo dieną turiu iškvietimą. Patikino, kad viskas bus gerai, na, nebent dėl neaiškių priežasčių užkliūtų mano amžius. Buvau jauniausia iš klubo merginų ir visada jaučiau pranašumą dėl nekaltos savo išvaizdos. Nesisekė apgauti net ir apsimetus panke ar metaliste – esu miela iki kaulų smegenų. O pasirinkus tokį ne visai padorų darbelį mane tai tik gelbėjo.

Taigi tą patį pirmą vakarą gavau iškvietimą nueiti į vieno gerai žinomo radijo laidų vedėjo apartamentus. Elė, iš pažiūros apvalaina tešliukė, sąvadautojos padėjėja, pasipuošusi Loros Ašli prekių ženklo drabužiu, pamokė mane, kaip naudotis „asmeniniu kreditinės aparačiuku“, kada ir kaip atlikti sandorį (tuoj pat, vos nuvykus į butą), ir priminė taisykles, kaip reikia prisistatyti. Prieš išvykstant į pirmąjį „pasimatymą“, Teilora pakvietė į miegamąjį, pasisodino ant lovos ir davė keletą naudingų patarimų. Ji priglobė mane po savo sparneliu.

– Visa esmė, kad mažai atiduodama pati turi gauti kuo daugiau, supranti? Vieną valandą turi ištempti iki dviejų ar trijų ir sumanų darbelį rankom ir burna padaryti malonesnį už seksą.

Visai kaip Šahrazadai, mums reikia ieškoti kabliuko, kuris priverstų klientą užtrukti dar valandą, kad išgirstų pasakojimo pabaigą.

– Kartais būna nyku, – kalbėjo ji. – Kartais ištisus vakarus prakiurksom nesulaukusios nė vieno iškvietimo, o kartais po aštuonias valandas tenka trankytis limuzinuose su apspangusiais minkštapimpiais verslininkais iš provincijos. Bet atsiperka. Niekada nepamiršk prezervatyvo. Užmauk su burna, ir jis nė nepajaus.

Palydovės darbui pasirinkau Elizabetos vardą, nes man jis skamba tikroviškai ir taip pasivadindavau dar vaikystėje žaisdama teatrą, šis slapyvardis buvo populiarus greta Dženisės ir Eduardo. Dėdavausi esanti Prancūzijos karalienė Elžbieta, mažoji Elizabeta su trimis lokiais, Elizabeta – septintasis Breidžių vaikas ar Elizabeta – Prancūzijos pasipriešinimo judėjimo dalyvė.

Prie šio ilgo sąrašo dar pridėkime: Elizabeta – mergina pagal iškvietimą, Elizabeta apsimetėlė. Su Šonu draugavau ne taip artimai, kad kas penkias minutes pultume vienas kitam skambinti, todėl jo apgaudinėti neprireikė. Tą vakarą jam nesakiau, kur būsiu. Tačiau jeigu ir toliau dirbsiu šį darbą, neišvengiamai teks griebtis įtikinamo melo. Teilora minėjo, kad kartais merginos meluoja savo vaikinams uždarbiaujančios naktinėje pamainoje. Dirbti padavėja būtų rizikinga, nes vaikinas gali sumanyti padaryti staigmeną ir ateiti pažiūrėti, kaip tau sekasi. O tada jau galas. Nusprendžiau leisti Šonui ir toliau manyti, kad šoku naktiniame klube. Nors iki šiolei dirbau striptizo šokėja, meluoti nelabai mokėjau. Tėvams gal ir taip, tik ne draugams. O juo labiau ne vaikinui, žaviajam širdies draugui dailiais pirštais.

Šonas buvo supažindinęs mane su Elviu Kostelu. Tą vakarą gavus

pirmąjį iškvietimą, galvoje skambėjo dainos „Beveik mėlyna“ melodija. *Giliai širdyje aš vis tiek liksiu savim. Visada*. O ta kita Elizabeta, aštuoniolikmetė apvalių formų būsimoji teatro aktorė, kurios veidelis panašus į Vainonos Raider, ir galinti daryti viską, viena išėjo į gatvę ir susistabdžiusi taksi nulėkė į daugiaaukštį miesto pakrašty.

Jaučiausi lyg kino filme, kuriame grojamas geras džiazas. Kaip Vudžio Aleno meilės baladėje apie Niujorką. Viena iš veikėjų – jauna, nenusisekusi aktorė taksi automobiliu lekia į užmiestį padulkinti radijo laidos vedėjo. Vaidina Marielė Hemingvėj. Dabar ją vaidinu aš. Filmas jau rodomas. Apsigalvoti nebegalima.

Iššoku iš taksi. Šaltame ore iš burnos kyla garas. Susikišu rankas į kišenes ir einu pro durininką, jis mandagiai linkteli. Liftu pakylu į beveik paskutinį aukštą ir pabeldžiu į duris. Tą pačią akimirką jas atidaro pats laidos vedėjas. Pažinau iš plakatų, reklamuojančių jo laidą kone visuose metro traukinių vagonuose. Jis laiko artipilnę taurę stipraus gėrimo, diržu nesujuostas turkiškų raštų chalatas karo ant jo prasiskleidęs, o po juo matyti šilkiniai apatiniai.

– Turbūt būsi Elizabeta. Pasiūlyti ko nors išgerti, širdele?

Visiškai ignoruodama Teiloros patarimą likti blaiviai, mielai priimu jo pasiūlymą išgerti. Noriu kaip ji atrodyti madinga ir mokanti susivaldyti, tačiau dar reikės pasistengti. Nieko nėra maloniau kaip stemplę deginantis stipraus gėrimo gurkšnis. Nuseku paskui jį į kambarį, jis paima iš manęs paltą, užmeta ant kėdės atlošo ir mosteli ranka į juodą odinę sofą. Atsisėdusi laukiu, kol jis pataisys man gėrimo ir pats įsipils naują porciją degtinės su toniku.

Jo butas – tipiškas madingai prabangus viengungio būstas: įmantrus muzikinis centras, penkios didžiulės garso kolonėlės ir panoraminis miesto vaizdas už lango. Atsukęs nugarą laidos vedėjas pažeria man klausimų. Įtariu, iš įpročio. Klausia, kiek man metų ir ką darau, kai neužsiimu „šituo“. Pasisakau esanti aštuoniolikos metų, Niujorko universitete studijuojanti aktorystę.

– Atrodai vyresnė nei aštuoniolikos, širdele. Iškart matau. Mano darbas – skaityti žmones kaip knygas. – Jo žvilgsnyje šviečia savimeilė. Atsisėdęs šalia manęs paduoda gėrimą ir uždeda man ant šlaunies ranką. – Gali man nemeluoti. Tai sakyk, kiek tau iš tiesų metų?

Jis atrodo toks patenkintas savo nuojauta, kad nusprendžiu geriau nesipriešinti.

– Jūs teisus. Man dvidešimt. Kitąmet baigsiu mokslus.

Mums kalbantis topteli mintis, kad man visai neblogai sekasi. Atrandu dar vieną savo talentą. Tiek laiko sugaišau mokydamasi vaidybos meno, kaip atsiskleisti kuo savičiau, kaip įtikimiau parodyti savąjį aš. O štai čia man reikia apsimesti visai kitu žmogumi, siekti

visai kitokio rezultato, tačiau pagalbon vis tiek pasitelkiu jau turimus klausymosi ir improvizavimo įgūdžius.

Striptizo šokėja buvau visai neprasta – visi sakydavo, kad net labai natūrali. Niekada nebuvau gražuolė ir negalėjau pasigirti įstabiu kūnu, tačiau turiu kai ką, dėl ko žmonės negali atitraukti nuo manęs akių. O svarbiausia, kas verčia žmones pasijusti irgi matomus. Vieniši vaikinai negalėdavo tuo atsidžiaugti. Man būdavo lengva; aš vaidindavau, ir tai buvo mano stiprybė. Tą patį galbūt pajusiu ir dirbdama prostitute pagal iškvietimą. Tarsi tam būčiau gimusi.

Radijo laidų vedėją sužavi, kad studijuoju aktoriaus meną, nors tą veiklą mečiau jau prieš gerą pusmetį.

– Aš lankiau dramos mokyklą Jeilyje, – ima girtis jis. – Galėtum ir tu apie tai pagalvoti.

– Nebloga mintis. Reikės pamąstyti.

– Tau patinka Samas Šepardas?

– Netgi labai.

– Esu artimas Samo Šepardo draugas. Galėčiau padėti patekti pas jį į atranką.

Paskui jis vedasi mane aprodyti savo nuotraukų galerijos, čia vien jo jaunystėje sukurtų ir avangardiniuose teatruose *Off-Broadway* atliktų vaidmenų nespalvotos fotografijos. Visos jos kabo pakrypusios, tarsi kas būtų atsitrenkęs į sieną ir pajudinęs jas iš vietos – gal jis pats, svirdinėdamas iš miegamojo į barą.

Suėmęs už rankos nusiveda į miegamąjį.

– Norėčiau tau parodyti kai ką gan neįprasta.

Dieve, kad tik nebūtų buteliukas chloroformo ir rinkinys senų chirurgo instrumentų. Jau noriu prašyti papildyti man taurę, bet jis neleidžia prasižioti. Plačiu rankos mostu atlapoja vieną iš kelių miegamojo drabužių spintų ir įsitraukia mane į vidų. Į didelę, erdvę drabužinę, iki pat lubų prigrūstą įvairiausių rūšių kaubojiškų batų.

– Oho. Čia tai bent.

– Mane visi pažįsta iš kaubojiškų batų, – pasigiria. – Tai mano išskirtinis bruožas. Ar nenorėtum nusirengti?

Užkišu ranką už nugaros ir patraukiu žemyn užtrauktuką. Per kojas perbėga šaltukas, tarsi būčiau užklupta daranti kai ką negera.

– Ne, ateik čia, – sako jis ir tempiasi mane į miegamąjį.

Kambario sienos išdažytos pilkai, ant grindų pilkas berberų kilimas. Vienintelis baldas kambaryje – tamsiai raudonos spalvos lova, atsukta į kelias drabužių spintas veidrodinėmis durimis. Jis atsisėda ant lovos krašto ir žiūri, kaip nusivelku suknelę, nusimaunu kojines, gražiai viską sulankstau ir numetu krūvelę į kampą ant grindų. Nuo siaurų tinklinių kojinių man ant šlaunų liko įsispaudęs rausvas koriukas. Vėl įsispiriu į batelius, bet trumpikių nenusimaunu, vildamasi likti su jomis iki paskutinės akimirkos.

Sutrikusi stoviu priešais jį, o jis abejingai žvilgteli į mane ir nusisukęs kažko kuičiasi spintelės stalčiuke. Apkaušusiai ir nuogai stypsoti scenoje, kur liejasi muzika, sklinda rausva šviesa ir triukšmauja publika, yra viena, tačiau visai kas kita stovėti tyloje po visa eile lempučių lubose nepažįstamo žmogaus miegamajame. Mano rankos karo palei šonus, neturiu kur jų dėti. Įsisprendžiu į klubus, kojas sudedu kaip grožio konkursų dalyvė. Truputį nenatūralu, bet nieko geresnio nesugalvoju.

– Ar esi bandžiusi rašo? – klausia jis. Pagaliau randa, ko ieškojo. Buteliukas linksmųjų miltelių.

– Aš nenoriu, bet jūs galit.

Dėl antros taurės būčiau sutikusi ir grandininiu pjūklu pažvanginti, bet nenorėjau darbe prisigerti. Čia pirmą kartą pamačiau amilo nitratą, vartojamą už gėjų klubo sienų. Gal šitas vyrukas gėjus? Striptizo klubo klientai man buvo atvėrę daugybę keisčiausių fantazijų, ir jau žinau, kad yra kelios dešimtys pilkų atspalvių.

Radijo laidų vedėjas išsineria iš šilkinių apdarų ir liepia man įsitaisyti ant lovos keturpėsčia, nusisukus į veidrodinę spintų sieną. Iki šiol jis man buvo tik kartą palietęs šlaunį ir porą kartų paėmęs už rankos, tačiau netrukus pamatau, kad jis bodisi liestis kūnais. Su vyrais klube nėra ko nė lyginti, nes ten visi nori laikyti tau už rankos, tarsi per pasimatymą. Kartais net pakviečia į kiną. Bet šitas – ne. Jis atsiklaupia ant lovos už manęs ir apžergia mano kojas, stengiasi prie manęs neprisiliesti.

– Išriesk užpakalį, kad galėčiau gerai matyti.

Darau ką liepiama, bet jis į mano užpakalį nežiūri. Apskritai į mane nežiūri. Jis spokso į save veidrodyje ir smaukosi. Ranka persibraukia glotnius plaukus ir įtempia krūtinės raumenis.

– Pasilaižyk lūpas. Suglausk krūtis, – paliepia neatplėšdamas akių nuo savęs veidrodyje.

Prieš pat išsiliedamas jis čiumpa nuo spintelės buteliuką, giliai įtraukia, kad net akys ant kaktos išvirsta, ir griūva ant šono kaip maišas. Truputį pasitraukiau, kad čiurkšlė pataikytų ne man ant nugaros, o ant lovatiesės. Ištraukiu iš po jo kojas ir paėmusi iš jo rankos buteliuką pastatau ant spintelės, kad neišsibertų nuodai. Vyras greitai atsipeikėja ir nusišluostęs per smakrą nutįsusias seiles nusišypso.

– Nuostabu. Man patiko.

Išeinant tarpduryje davė nemažai arbatpinigių. Sumokėti už studijas.

Praėjusi pro durininką žengiu į gatvę ir pakėlusi galvą į dangų pamatau grakščiai besisukančias ankstyvos žiemos snaiges. Jos suvirpina širdį. Man patinka pirmasis sniegas Niujorke, kol žiema dar neįsibėgėjusi, nes paskui gatvėse pažliunga purvinas sniegas. Pirmoji

pūga Niujorke – pasakiškas reginys, visą miestą trumpam apgaubia balta tyla ir ramybė.

5 skyrius

Po mėnesio mudvi su Teilora įžengėme į viešbučio „Ritz“ vestibiulį. Kaip visada pasitikinčios savim, kuklios, turinčios aiškų tikslą. Abi metro septyniasdešimt aštuonių centimetrų ūgio ir abi septynių su puse centimetrų kulniukais. Teilora vilkėjo rusvą dailiai pasiūtą kostiumėlį, itin trumpą sijonėlį ir baltą palaidinukę, kaip visada segėjo perlų vėrinį, gautą dovanų iš senelės per dvyliktąjį gimtadienį. Išskirtinis jos bruožas – mažai makiažo ir didelė, džiovintuvu išpūsta ryškiai rudų plaukų šukuosena. Aš šalia jos – tarsi nuotraukos negatyvas, juodu per liemenį įsmauktu švarkeliu, pečius siekiančiais kaštoniniais plaukais ir raudonomis lūpomis. Jos ryškiai raudonos, nes čia vis tiek nesibučiuojama. Taip, filmo „Graži moteris“ mintis išties pamokoma. Bent jau apie tai, kad nesibučiuojama, o visa kita – įžūliai begėdiškas tarpkojis.

Buvau išmokusi eidama prie liftų niekam nežiūrėti į akis. Kartais net kojos klupdavo mane smaigant neapykantos kupinais žvilgsniais, lydimais kreivos, savim pasitikinčios šypsenos, nes gatvės merginos žmonėms daro įspūdį, o čia, žiū, – prostitutė prabangiame viešbutyje.

Teilora įtikino mane išmainyti šokėjos darbą į palydovės pažadėjusi, kad čia pinigai bus lengvesni ir gyvenimas apskritai taps oresnis. Per mėnesį apsilankiau kone visuose penkių žvaigždučių Niujorko viešbučiuose ir nė sykio nelikau nakvoti. Kai tądien įžengėme į „Ritz“, jaučiausi pavargusi ir pykino. Prieš tai visą vakarą lindėjau viešbutyje „St. Regis“ su nusenusiu italu meno kūrinių perpardavinėtoju; jis tol šniaukštė kokainą, kol lūpų kampučiai apskreto geltonu glitėsiu ir jam kalbant tarp lūpų tįso seilių siūlai. Prisirūkęs iki visiškos impotencijos, pasiūlė žiūrėti per viešbučio televizorių pornografinį filmą ir, kaip man atrodė, gal devynias valandas, nors iš tiesų tiktai dvi, kaišiojo į mane sausus trūkčiojančius pirštus. Be jokios abejonės, pinigų ėmiau uždirbti nepalyginti daugiau, bet tikrai nebuvo taip lengva, kaip Teilora bandė įtikinti.

Vėliau paaiškėjo, kad Teilora mėgo padirbėti ir iš šalies, ne tik klube „Karūna“. Kartais ji net gana smarkiai rizikuodavo paviliodama „Karūnos“ klientus. Nors Diana manęs labai ir negąsdino, tikrai nebuvo aukščiausias laiptelis šiame versle. Mes nė karto nei matėm, nei girdėjom apie nematomą ranką, vadovaujančią mūsų rajono aukštos klasės prostitučių būriui, tačiau pakako žinoti, kad vogti iš

tokių žmonių panosės geriau nederėtų. Bet Teilora buvo bebaimė, laisvos sielos, gal net šiokia tokia sociopatė. Man norėjosi būti šalia jos, troškau pelnyti jos meilę ir palaikymą. Įsivaizdavau kai kuo esanti panaši į Teilorą. Svajonėse irgi buvau bebaimė.

Nors gyvenime norėjau atrodyti drąsi, būdama viena, apimta beprotiškos panikos, vakarais žvilgčiodavau po lova, ar nepriviso ten pabaisų. Per naktį tris kartus patikrindavau, ar gerai užrakintos durys ir uždaryti langai, to paties reikalavau ir iš kambario draugės Penės. Dažnai naktį atsibusdavau nuo košmarų, nuolatinių vaikystės palydovų, ir iki paryčių gulėdavau lovoje sustirusi iš baimės, užmiršusi kvėpuoti, neįstengdama nueiti net į tualetą. Tačiau su Teilora nieko nesibaiminau. Kvėpavau visa krūtine. Nė sykio nesidairiau per petį atgal. Tad kai ji pakvietė mane padirbėti iš šalies, – viengungių vakarėliuose Vestčesteryje, pas mazochistą profesorių iš Kolumbijos, verslininką iš Japonijos, plepėjusį apie klizmas, kol mudvi su Teilora glamonėjomės priešais jį, – nė sykio neatsisakiau. Ir ne vien dėl pinigų. Visai tiek pat galėjau uždirbti ir puošdama palydovių agentūrą, tačiau juodi darbeliai su Teilora leido man patirti laisvojo kritimo pojūtį, nuojautą, kad gali velniaižin kas nutikti, todėl ir verta rizikuoti.

Teilora beveik nieko nežinojo apie darbą, dėl kurio mes šiandien ėjom pasikalbėti. Jai buvo žinoma tik tiek, kad kažkoks naujų talentų ieškantis agentas iš Los Andželo organizavo jai susitikimą su moterimi, atvykusia į Niujorką ieškoti merginų, galinčių linksminti turtingą verslininką Singapūre. Žadami pinigai būtų skaičiuojami dešimtimis tūkstančių.

– O jeigu mus nukiš į kokį trečiojo pasaulio šalies viešnamį? – paklausiau jos lifte.

– Kodėl visada galvoji tik apie blogiausia.

Teilora studijavo dianetiką. Ji į viską stengėsi žiūrėti pozityviai ir išsivaduoti iš praeityje (šiame ir ankstesniuose gyvenimuose) žmogaus sąmonėje įspaustų egzistencijos varžtų. Ji buvo įsitikinusi, kad sėkmė yra įgimtas dalykas, ir ji tikrai nebe už kalnų. Šiuo tikėjimu užsikrėčiau ir aš.

Mums atėjus, duris atidarė kostiumuotas vyras. Nesupratau, iš kokios jis galėtų būti šalies. Panašus ir į persą, ir azijietį. Teilora ištiesė jam ranką, bet jis nekreipė į ją dėmesio. Grįžęs į kambarį atsisėdo prie draugo. Visą popietę jie tyliai mus stebėjo.

Atvykome pačios paskutinės. Prie mūsų priėjo kažkokia moteris ir pasisveikinusi prisistatė esanti Arabelė Lion. Dirbdama palydove niekada nepuoselėjau didelių vilčių, nedariau jokių prielaidų, tačiau Ari mane maloniai nustebino. Paspaudė mums rankas ir apdovanojo mane akinamai baltų dantų šypsena. Ji buvo beveik nepasidažiusi, o plaukai švietė natūralia saulės spalva, penkiametė, ji veikiausiai buvo

pilka rusvaplaukė. Tiedu kampe sėdintys tyleniai atrodė paslaptingi, bet didžiausių įtarimų man kėlė drąsi, į Gidžė3 panaši moteris prancūziška pavarde. Kas ji tokia, ta pilka neišvaizdi pelytė?

Apsidairiau po kambarį. Iš septynių ar daugiau merginų, nusėdusių visas sofas, dvi – akivaizdžios nevykėlės, viena kita tinkanti man į rimtas varžoves, ir dar viena anomalija, vardu Destinė4.

– Džesė? – paklausė Ari, kai Destinė jai prisistatė.

– Ne. Destinė. Taip užrašyta ir vairuotojo pažymėjime.

Tokių nutriušusių ir susivėlusių plaukų gėdytųsi net Džonas Bon Džovis, o su žaliais glaustiniais lęšiais jos akys buvo panašios į katės. Akriliniai kone aštuonių centimetrų ilgio nagai buvo nulakuoti ryškiais šviečiančiais dryžiais ir priderinti prie lygiai tokių pat riešinių. Kuklaus kostiumėlio jai neužvilksi. Negalėjau atplėšti nuo jos akių. Spoksojau lyg pakerėta.

Ari atsisėdo priešais mus ant kėdės kieta atkalte. Ji buvo panaši į darželio auklėtoją, susiruošusią paskaityti mums knygą. Iš pradžių paaiškino dirbanti Singapūre vienam turtingam verslininkui, mėgstančiam kasdien rengti vakarėlius sau ir keliems draugams. Todėl ji ieškanti jaunų amerikiečių, galinčių dvi savaites linksminti jo svečius. Prieš išvykdamos namo jos visos gaus grynųjų. Suma turėtų suktis apie dvidešimt tūkstančių. Moteris patikino, kad bus pasirūpinta mūsų saugumu, ir pridūrė, jog su mumis bus elgiamasi pagarbiai, netgi būsime lepinamos.

Stebėjau merginos, kurią iš pradžių buvau palaikiusi rimta varžove, laikyseną. Aukštos laibos blondinės išsišovusiais skruostikauliais. Aiškiai buvo matyti, kad ji savo pergale nė kiek neabejoja. Man užvirė kraujas. Nežinau, ar tikėjau tuo, ką kalba Ari, ir apskritai ar norėjau imtis šito paslaptingo ir veikiausiai pavojingo darbo, bet jaučiau, kad turiu būti išrinkta. Ari ėmė mūsų klausinėti:

– Ar esate kur nors keliavusios?

– Aš buvau Londone ir Ibizoje, – suulbėjo Teilora. – O pavasarį rengiuosi vykti į Balį.

– Aš ne, – atsakė pirmoji iš nevykėlių.

– O aš buvau Havajuose, – atsakė blondinė.

Pamaniau, kad man geriau nesigirti su šeima buvus Izraelyje. Pasakiau jai, kad buvau Kaimanų salose, o dabar taupau pinigus kelionei į Paryžių. Ir tai buvo tiesa.

– O Bronksas tinka? – paklausė Destinė. – Ne, aš tik pajuokavau.

Ari kilstelėjo galvą ir pašnairavo į Destinę, tarsi į kokį egzotišką gyvūnėlį. Paskui vėl nutaisė dalykišką išraišką ir paaiškino, kad naujame darbe bus reikalaujama brandžiai ir pagarbiai žiūrėti į kitas kultūras, kad ji rinksis tas merginas, su kuriomis jos darbdaviui būtų lengva sutarti. Ari elgsenoje atpažinau Gidžė dvasią. Gidžė vaidina geišą.

– Mėgstu keliauti, – pasakiau. – Man patinka susipažinti su kitomis kultūromis, esu drauginga susibūrimuose, manyčiau, tokiam darbui labai tinku.

Atrodė, kad siūlausi į darbą Taikos korpuse, bet paskui prasidėjo antrasis atrankos etapas ir mus nuvedė į kitą kambarį fotografuotis. Lova buvo nustumta prie sienos, kad vidury palaisvintų vietos lempoms. Išsirikiavome palei sieną ir laukėme, kada stosime prieš objektyvą. Itin linksmas fotografas padarė mūsų nuotraukų vienais apatiniais ir įteikė po vizitinę, jeigu kada nors ateityje už padorią kainą sumanytume pasidaryti studijinių nuotraukų.

Visas šis reikalas man atrodė labai abejotinas ir netrukus jį pamiršau. Tik dar viena diena, praleista viešbučio numeryje stypsant vien su apatiniais. Tačiau neprabėgo nė savaitė ir man paskambino Ari. Ji pranešė pasirinkusi mane ir Destinę. Destinę su riešinėmis. Ne Teilorą. Bijojau prisipažinti Teilorai, kad pasirinko mane, o ne ją. Pernelyg gerai ją pažinojau, kad nesuprasčiau – mūsų draugystė priklauso nuo jėgų disbalanso, todėl nenorėjau jos nutraukti. Ji buvo vienintelė iš mano draugių, kuri žinojo, kaip užsidirbu duoną, ir nė kiek už tai manęs nesmerkė. O Šoną aš mylėjau. Draugų ieškojau tarp teatro žmonių, jie buvo gerokai pažangesni už Teilorą ir meno, ir intelekto požiūriu. Tačiau jie visada buvo tarsi kitoje nematomos membranos pusėje, už ribos, kuri skyrė mane nuo jų pasaulio, nuo visų, kas nedirbo prostitute ar striptizo šokėja. Teilora drąsiai stojo mano pusėn ir nenorėjau likti šiapus sienos viena.

Ari telefonu man prisipažino dirbanti ne tariamam Singapūro verslininkui, o karališkajai Brunėjaus šeimai. Ir pinigai būsią gerokai didesni nei pirmąsyk minėta, nors kiek tiksliai gausiu, negalinti pasakyti. Vakarėliai, kuriuose turėsiu dalyvauti, bus rengiami princo Džefrio, jauniausio sultono brolio, būsiu jo asmeninė viešnia.

Į tai jai atsakiau klausimu:

– *Kokios* šalies tas princas?

3 *Gidget* – Fredericko Kohnerio sukurtas personažas to paties pavadinimo knygoje apie kupiną norų paauglę, pamilusią banglentes ir vaikiną.

4 *Destiny* – likimas (*angl.*).

6 skyrius

Ari paprašė per siuntų tarnybą „FedEx“ atsiųsti jai savo pasą, esą

reikia skubiai parūpinti man vizą. Fantazijos apie šokius, prisidengus vualiais, po rūmų skliautais pynėsi pramaišiui su baime būti parduotai į baltąją vergiją ant pliko čiužinio. Ar galima šia moterim pasitikėti? Nuojauta kuždėjo, kad galima. Apgaule čia nelabai kvepia. Bet iš kur man žinoti? Nedvejodama nusprendžiau priimti jos kvietimą, pasiryžusi, jeigu ką, paskutinę minutę pakeisti savo sprendimą. Apsvaigusi nuo adrenalino dėl tokio atsakingo žingsnio (ir net be Teiloros palaikymo), nuėjau į artimiausią pašto skyrių Hjustono gatvėje ir įdėjusi pasą į voką išsiunčiau į Los Andželą.

Kambario draugei Penei dar nieko nesakiau. Penė norėjo būti teatro režisierė, todėl laisvalaikiu, po darbo Vusterio grupėje ar baigusi bėgioti su padėklais itališkam restorane už miesto, ji su užmoju statė spektaklį; jame vaidino keletas mūsų bendrų draugų.

Abi su Pene sėdome į F traukinį ir važiavom pas draugus į butą Park Sloupo gatvėje, pertvarkytą iš sandėlio, čia rinkdavomės repetuoti. Ketinau pasakyti jai apie darbą Brunėjuje, kol važiuosim, bet neišdrįsau. Teks porą savaičių praleisti repeticijas, tačiau pagrindinė susilaikymo priežastis buvo ne ta. Penė – gabi, kupina savimeilės ir darbšti. Aš irgi tokia pat, tik vis ieškau galimybių, kaip išsisukti nuo darbštumo. Penė niekada nepuldavo kritikuoti manęs, kad nakčia pypsi mano pranešimų gaviklis ar naktimis važinėju taksi, ar kai vienui viena antrą valandą nakties žingsniuoju Ladlou gatve apsivilkusi dalykiniu kostiumėliu. Tačiau aš, žiūrėdama į save jos akimis, negailėjau sau kritikos.

Visą repeticiją apie tai neprasižiojau. Patalpą buvome padaliję į keturis kvadratus, ir kiekviename iš jų vyko vis kitas veiksmas. Man vaidinti reikėjo šviesiaplaukės vaistininkės peruko, krepšelio kosmetikos priemonių ir kalbėtis telefonu su mūsų draugu Edu, pramintu Poetu Mėsininku (kaip poeto Dykinėtojo priešybė), performanso aktoriumi, vokiečių filosofijos doktorantu. Per mano gimtadienį buvome nuėję pažiūrėti, kaip jis vaidina, ir jis scenoje pavaišino mane žalios mėsos žlėgtainiu (ne tortu). O vėliau, kai abu nuėjom išgerti į „Max Fish“, jis įteikė man dovaną – į popierėlį suvyniotą franką. „Kelionei į Paryžių.“

Reikės vėl atgaivinti svajonę pamatyti Paryžių. Gal šitas naujas darbas padės susitaupyti pinigų?

Grįždama namo spoksojau pro tamsų metro traukinio langą, nieko nemačiau, tik žiūrėjau į savo atspindį stikle. Pusę kelio su kambario drauge važiavom jaukiai tylėdamos, paskui staiga atsisukau į Penę ir papasakojau apie darbą Brunėjuje – tik tiek, kiek pati žinojau.

Kiek patylėjusi Penė paklausė:

– Tu čia rimtai?

Įsitikinusi, kad tikrai nejuokauju, nemėgino atkalbėti, nes gerai pažinodama mane suprato, kad nepavyktų. Kelias minutes pamąsčiusi

pratrūko kurti sudėtingiausius planus nelaimės atveju. Penė – veiksmo žmogus.

– Kiek laiko turime? Man reikia padaryti tavo paso, vairuotojo pažymėjimo ir kreditinės kopijas. Reikia sugalvoti slaptažodį, kuriuo galėsi mane susirasti, jeigu kas bloga nutiks – jei pavyks kaip nors su manim susisiekti. Ką dar galėtume padaryti?

Pagalvojusi kalbėjo toliau:

– Galima nueiti pas žolininkę.

Penė turėjo savo vaistažolių vaistinę, vaikščiodavo į ją valytis organizmo, burtis Taro kortomis ir pirktis ezoterinių žvakių. Jos talismanais nei tikėjau, nei netikėjau. Tačiau kartais tenka priimti bet kokią siūlomą pagalbą.

– O kam?

– Kad apsigintum nuo pikta.

Sutikau, nors žinojau, kad jeigu per šitą avantiūrą prisivirsiu košės, nepadės ir užkalbėtas kokoso kevalas su žvake. Vis dėlto grįždamos namo užsukome nusipirkti šventintos žvakės. Ant jos buvo nupieštas paveikslėlis su arkangelo Mykolo atvaizdu – iki pusės su šarvais, ant galvos švytinčių plaukų šalmas, viena koja laiko stipriai primynęs šėtonui galvą. Norėjau ko nors, kas būtų su Marija, bet pardavėja įkalbėjo imti Mykolą. Abejoju, kad vyras, net ir angelo pavidalu, galėtų man pagelbėti bėdoje. Vis dėlto žvakelę sudeginau. Dėl šventos ramybės dar tą patį vakarą, užsimetusi ant peties kuprinę, nuvažiavau į miestą, nes pamaniau, kad vis dėlto saugiau būtų apsaugoti kailį patikimesnėmis žiniomis.

Praėjusi pro smilkalų pardavėjus ir duris saugančius akmeninius liūtus, įžengiau į viešąją biblioteką. Ari pasiūlytame darbe teks būti pioniere, tai tik antra grupelė amerikiečių merginų, pakviestų dalyvauti princo vakarėliuose. Nebuvo nei su kuo pasitarti, nei kaip nors patikrinti, ar Ari pasiūlymas patikimas. Taigi tame paleolitiniame, priešvikipediniame amžiuje įsitaisiau bibliotekoje prie stalo ir pusę dienos ieškojau medžiagos apie Brunėjų ir karališkąją šios šalies šeimą.

Varčiau enciklopedijas, nuotraukų albumus kreidiniais lapais. Perverčiau kišeninį vadovą „Trumpai apie viską“ (jame nieko gero neradau), pavadintą „Turtingiausias pasaulio žmogus: Brunėjaus sultonas“. Knygelėje daugiausia buvo aprašomi sultono verslo reikalai ir jo santykiai su tokiais žmonėmis kaip Kašogis ir Fajedas.

Sužinojau, kad Brunėjus yra malajų musulmonų monarchinė valstybė, įsikūrusi šiaurinėje Borneo salos, dar vadinamos ir Kalimantanu, pakrantėje. 1984 metais tapęs nepriklausomas, Brunėjus vis tiek palaiko su Didžiąja Britanija glaudžius kultūrinius ir diplomatinius ryšius. Dėl išgaunamos naftos ir didelių investicijų tuometinis Brunėjaus sultonas buvo laikomas turtingiausiu planetos

žmogumi, nors vėliau savo turtais jį greitai pralenkė Bilas Geitsas. Šiuo metu sultonas yra tik ketvirtas turtingiausiųjų sąraše, įsispraudęs tarp bendrovės „Microsoft“ įkūrėjo Polo Aleno ir Saudo Arabijos karaliaus Fahdo.

Užrašų knygelėje pasižymėjau naudingą informaciją. Brunėjus užima apie 5770 kvadratinių kilometrų šiaurinėje Borneo salos pakrantėje ir yra vos truputį mažesnis už Delavero valstiją. Dažnai vadinamas šelfine valstybe. Joje gyvena 374 577 žmonės. Švietimas nemokamas, visi gyventojai gauna nemokamas medicinos paslaugas, nes už visa tai sumoka sultonas. Jis turi tris brolius: Muhamadą, Sufrį ir Džefrį. Pastarasis bus mano šeimininkas. Perskaičiau, kad Muhamadas yra pats religingiausias iš brolių, turi tik vieną oficialią žmoną ir garsiai kritikuoja liberalias (taip pat ir palaidūniškas) brolių pažiūras.

Radau daugybę sultono ir dviejų jo žmonų nuotraukų bei vieną jo brolio Muhamado fotografiją, o Džefrio nuotraukos neaptikau nė vienos. Sultonas atrodo labai išdidus, su visomis karališkosiomis regalijomis ir kariniais ženklais. Sunku įsivaizduoti, kaip reikėtų bendrauti su tokiu žmogumi. Vidutiniokų žydų šeimos iš Naujojo Džersio palikuonei nėra ko nė svajoti susitikti su tokia karališka asmenybe. Dauguma mergaičių, su kuriomis lankiau vidurinę, buvo išvykusios iš gimtojo miesto, patraukė į koledžus Mičigane ar Sirakjuse, bet po kelerių metų, nors ir diplomuotos, vis tiek grįžo į gimtinę ir čia apsigyvenusios ištekėjo už dantų gydytojų ar okulistų.

Pačioj mažos pageltusios knygelės pabaigoj radau vieną princo Džefrio nuotrauką. Joje jis nusifotografavęs su beisbolininko šalmu ir mėlyna uniforma. Stovi prie žirgo apsisiautęs spindinčiu, kad net akį veria, apsiaustu. Džefris man pasirodė nedidelio ūgio, bet pasitikintis savim, sportiškas ir stebėtinai dailus. Tačiau jo žvilgsnis buvo šaltas, truputį piktokas. Šis žvilgsnis ir dar Erolo Flino ūsiukai darė jį panašų į praėjusio amžiaus vulgarų niekšelį. Vis dėlto tai buvo tikras ir gyvas princas gražuolis, prasikišo tik keli piktadario bruožai. Staiga pajutau, kad žūtbūt turiu keliauti į Brunėjų. Jau bibliotekoje nusiteikiau pakelti sparnus į tą paralelinę visatą, į karalių rūmus ir vakarėlius, vildamasi, kad mano gyvenimas Niujorke niekuo nenukentės ir vis tiek lauks manęs sugrįžtant.

Tą vakarą pasipasakojau Teilorai. Ji elgėsi pagal protokolą ir pareikalavo iš manęs komisinių už paslaugą. Aš pasielgiau pagal protokolą ir pažadėjau jai mokėti.

Kai Šonui išaiškinau padėtį, iš karto gavau suprasti, kad mano išvykimas nebus toks nekaltas, kaip tikėjausi. Aukų vis tiek bus. Iki šiolei leidau Šonui manyti, kad vis dar šoku striptizo klube, tačiau apgaulė varė mane iš proto. Priėmusi pasiūlymą dėl darbo Brunėjuje supratau, kad turiu atversti visas kortas.

– Tiesiai šviesiai sakau tau *ne*, – ramiai tarė Šonas. – Niekur tu nevažiuosi.

Mudu stovėjome jo ankštoje virtuvėlėje, dažai nuo pageltusių sienų buvo atsilaupę, chromuotos stalo kojos suėstos rūdžių.

– Tai gal tu man padovanosi dvidešimt tūkstančių?

– Ne viską lemia pinigai. Tu gerai uždirbi ir klube.

Tai, kad jis buvo teisus, mane dar labiau supykdė, kilo noras dar labiau priešgyniauti. Jaučiausi kalta, kad jam melavau dirbanti klube, todėl dar smarkiau priešinausi. Be to, tvirtai tikėjau, kad mano darbiniai santykiai ir draugystė su Šonu neturės nieko bendro. Tai lyg lengvas vėjelio dvelksmas mano jausmų kraštovaizdyje. Tikėjausi, kad jis mane supras ir man pritars.

– Man reikia pinigų, kad kurį laiką netektų sukti galvos, iš ko gyventi.

– Pinigai ne toks dalykas. Kuo daugiau pinigų, tuo daugiau rūpesčių, o ne atvirkščiai.

– Čia juk darbas, supranti? – neatlyžau, tarsi jis būtų visiškas pusgalvis. – Jis nieko bendro neturi su mumis.

Šonas, regis, keliais centimetrais ištįso ir paplatėjo.

– Ar tau jau visai protelis pasimaišė?

– Nepasimaišė. Tu tikra buržuazinė, viską valdanti atgyvena.

Atrodė, jis tuoj man smogs. Pažįstu tokį žvilgsnį. Tūkstančius kartų regėjau jį tėvo akyse. Tik skirtumas tas, kad Šonas niekada nedrįstų pakelti prieš mane rankos. Auklėjimas vertė mane manyti, kad turbūt jis nelabai stipriai mane myli. Kadangi pati savo jausmais neabejojau, paleidau lėkštę jam į galvą. Šonas gunktelėjo ir lėkštė pataikė į sieną. Pažiro duženos. Pasijutau visiška prietranka. Kokia gėda šluoti nuo grindų šukes lėkštės, kurią pati sviedžiau. Šonas apsidairė, atsiduso ir supratau, kad pritarė mano mintims. Man išties turėjo būti gėda dėl tokio ūmaus elgesio. Jis liepė man išeiti.

Nesupratau, kodėl jis taip priešinasi, jei aš to labai trokštu. Juk tai paprastas nuotykis, krūva pinigų ir užsienio princas. Ar negalim vienas kitam leisti pasidžiaugti laisve? Betgi kaip tik aš, o ne kas kitas, perskaičiau visus jo laiškus, išklausiau pranešimus telefono atsakiklyje, apverčiau jo butą aukštyn kojom ieškodama ankstesnių jo merginų pėdsakų. Žinojau, kad mano poelgis šventvagiškas, bet vis tiek laikiausi savo, nes kad ir kas būtų, padarysiu taip, kaip norėsiu. Ir niekas manęs nesulaikys. Vis tiek sėsiu į lėktuvą.

Stabtelėjau laiptų pusiaukelėje. Ten viršuje – buto tarpdury – stovėjo Šonas, o apačioje vėrėsi durys į Rivingtono gatvę. Aš iš tiesų mylėjau Šoną. Tik nemokėjau to parodyti.

– Nepalik manęs, – paprašiau.

– Palieku ne aš, palieki tu.

7 skyrius

Paskutinius trisdešimt dolerių sumokėjau už taksi iš ligoninės „Beth Israel“ į Kenedžio oro uostą. Tarptautinių skrydžių terminalas sukonstruotas vien iš metalinių sijų ir aukštyn šaunančių lubų. Čia iš kaltės graužiamos vargšelės vidury dienos iškart virstu niekam nežinoma keliautoja. Įkeli koją į Kenedžio oro uostą ir pajunti tarpinę būseną – jau nebe čia ir vis dar ne tenai.

Jau iš tolo ilgoje eilėje prie registracijos stalo pamatau bendrakeleivę Destinę. Pasišiaušę plaukai, regis, šluoja lubas; ji vilki siauručiukę, lyg atogrąžų saulėlydis besimainančių spalvų – nuo ryškiai rožinės iki oranžinės – suknelę, o ši stipriai veržia papus į vieną milžinišką gūbrį. Anot mamos, su tokia suknele krūtinė atrodo kaip mielinė banda. Destinės bandos būtų užtekę visai besivystančiai šaliai pamaitinti. Apkabinusi pajutau nuo jos trenkiant pigiu plaukų laku ir kvepalais „Amarile“. Keliausiu su *superine* striptizo šokėja. Dabar jau sudie viskam – anonimiškumui, paslaptingumui ir nenusakomai tapatybei, nors tuo leistų mėgautis kelionė lėktuvu.

Pagal planą mudvi su Destine turime nuskristi į Los Andželą, ten pernakvoti, kitą dieną susitikti su Ari ir dar viena mums nepažįstama mergina – Serena. Tada visos drauge skrisime į Singapūrą, ten vėl pernakvosime ir kitą dieną mūsų lauks trumpas skrydis į Brunėjaus sostinę Bandar Seri Begavaną. Ėmiau bodėtis, kad tiek daug valandų teks praleisti naujos pakeleivės Destinės draugijoje. Apie ką mudvi kalbėsimės? Apie stebėtinai praktiškas firmos „Lucite“ basučių platformas?

Einant prie įlaipinimo vartų, visų keleivių akys pakilo nuo laikraščių ir susmigo į Destinę. Mūsų kelias virto podiumu. Taip atsitikus, mano požiūris į Destinę nuo atgrasaus pasikeitė į lojalų. Einu įrėmusi žvilgsnį tiesiai prieš nosį. Aš įpratusi, kad į mane spoksotų: paauglystėje į privačią mokyklą eidavau raudonais plaukais, į klubus laksčiau apsirengusi kaip Marija Antuanetė tą liepos 14-osios naktį, buvau puiki transvestitų Žemutinio Ist Saido lauko terasose sugėrovė. Įžūlūs žvilgsniai vertė mane rodyti daugiau pasitikėjimo savim, nei iš tiesų turiu.

Kaip elgtųsi Patė Smit, apdovanota trijų parų tarptautine kelione su gyva pornografijos filmų žvaigžde? Ogi atstatytų krūtinę ir nebyliai atremtų spoksotojų žvilgsnius: „Aš viską matau. Tave irgi, šunsnuki.“

Abiem traukiant tariamu podiumu, sužinau, kad Destinė pati siūdinasi sukneles, pati prisiklijuoja nagus, kilnoja svarmenis ir pozuoja žurnalui „Hustler“, myli Jėzų ir lanko dailės koledžą. Kelias

dienas mano širdis bus nurimusi. Ko gero, bus netgi įdomiau, nei tikėjausi. Dar sužinau, kad Destinė paliko savo penkiametę dukrytę su motina. Nė kiek nesmerkiu jos už tai, kad paliko vaiką. Juk elgiesi taip, kaip verčia aplinkybės, ar ne? Kartais dėl to tenka palikti net savo vaiką.

Lėktuvo varikliams sugaudus po mumis, Destinė įsimeta burnon mažą melsvą piliulę, o traukdama iš piniginės ir rodydama vieną po kitos savo mergaitės nuotraukas apsiašaroja. Aš dėl paliktų žmonių neišspaudžiau nė ašaros, net dėl Šono. Tai, ko gero, ir yra tikroji laisvė.

Kitą rytą atsibudusios mudvi su Destine pusryčiaujame oro uosto viešbučio balkone. Likus kelioms valandoms, kai vėl reikės grįžti į Los Andželo oro uostą, nusprendžiame pasižvalgyti po Veniso paplūdimį. Sužavėtos „Gelbėtojų“ vaizdų, nutariame pamirkyti kojas Ramiajame vandenyne, pasigrožėti vien bikiniais pridengtais merginų kūnais paplūdimio tinklinio aikštelėse, pasipliuškenti bangose. Ir nenusiviliame. Nupūtęs nuo dangaus debesis vėjas šiaušia bangas ir dangus atrodo toks žydras, kaip dailininko teptuku vaizduojamas rojus. Saulėtą dieną Los Andžele būna taip gera, kad širdis netelpa krūtinėje. Net ir prišnerkšta pėsčiųjų alėja pakrantėje atrodo it nuostabiausia filmavimo aikštelė. Saulė spigina į akis ir mes nusiperkame akinius, jie čia ant stendų puikuojasi kaip šventiniai saldainiai.

Iš mano pirmojo apsilankymo Veniso paplūdimyje atmintyje išliko epizodiniai personažai, kuriuos žengdama lentiniu taku regiu dar ir šiandien. Galvą dedu, kad ką tik mačiau pro šalį riedučiais praskriejantį aukštą jaunuolį su elektrine gitara ir mikrofonu, atliekantį „Rausvas dūmelis“. Nors gal ir ne. Bet tikrai žinau, kad tada praėjau pro čigoniškai apsidariusią moterį su medine lentele, siūlančią išburti kortomis, pamenu, ji man tada sušuko: „Jūs nėščia. Turėsite mergaitę. Ar nenorite išgirsti daugiau?“

Nekreipiau į ją dėmesio. Aš nelinkusi klausytis, ką pasakys paplūdimio šarlatanių kortos, man atrodo, kad labai negražu bandyti prisivilioti merginą prisidengus, kaip dažnai būna, arba jos didžiausiu troškimu, arba didžiausia baime. Įsivaizduojamas nėštumas manęs nedomina. Va, jeigu ji dabar pasakytų „keliausi po egzotiškus kraštus“ ar „sutiksi dailų princą ir jį pamilsi“, spjaučiau į Destinę ir pakločiau penkis dolerius, kad išgirsčiau dar ką nors.

Padedu Destinei išrinkti atvirukų ir marškinėlių jos dukrytei. Užkandusios lauko kavinėje, nedidelio knygynėlio pašonėje, sumanome pasisupti paplūdimio sūpynėmis. Tebeturiu nuotrauką, kur stoviu su juodais džinsais, didžiuliais tamsiais akiniais ir isteriškai kvatoju sūpuoklėms siūbtelėjus atgal, o mano plaukai draikosi vėjyje. Destinei pavyko pagauti akimirką, kai sūpuoklės sustoja skriejusios

pirmyn ir tuoj tuoj ūžtelės atgal.

Vakare Ari mus pasitinka oro uoste švytinčiu veidu ir su vardiniu kelionkrepšiu. Kalifornija tau ne Niujorkas, pamanau. Niujorkietiškame sekso industrijos pasaulyje man teko bendrauti su neurotiškais, dailiai sušukuotais, samdytais žmonėmis, einančiais aukštas pareigas. Su tokiais ar Pragaro angelais. Prie bilietų kasų šalia Ari mindžikuoja Serena. Platininė blondinė porcelianine oda, prastos kilmės Merlin Monro piktomis mėlynomis akimis. Nosis riesta, su tokia, anot mano senelės, ir dangų pasiektum. Pasitikėjimas išgaruoja akimirksniu.

Belaukiant paaiškėja, kad Ari visai neseniai ėmėsi sąvadautojos veiklos. Tai padori mergina iš Šiaurės Kalifornijos, iš turtingos ir draugiškos šeimos, užsiimančios vynų importu ir jų tiekimu prabangiems restoranams San Fransisko įlankoje. Ari pradėjo dirbti Brunėjaus karališkojoje šeimoje nekilnojamojo turto tvarkytoja ir asmenine padėjėja. Viena iš kelių jos pareigų – rūpintis didingais Bel Ero dvarais ir nuolat migruoti tarp dviejų šalių, susitikinėti su princu.

Per vieną iš tokių kelionių princas lyg niekur nieko pasiūlė Ari atsivežti draugę, pageidautina panašią į Merlin Monro. Turbūt manė, kad Los Andžele pilnos gatvės merginų, panašių į Merlin Monro – kas nors vis tiek kokią pažinos. Princui juk nepasakysi *ne*, todėl Ari lakstė po miestą tol, kol surado Sereną, iš akies luptą Merlin, puoselėjančią didžiausią svajonę tapti kino žvaigžde, bet tuo metu Beverli prekybos centre dirbančią tik pardavėja. Kitąsyk skrisdama į Brunėjų Ari jau tempėsi ir Sereną.

Štai su kokiomis moterimis man teks keliauti į kitą pasaulio kraštą: Jėzų mylinčiu fotomodeliu, kurios nuotraukos žurnale „Hustler“ spausdinamos per du puslapius, ir juodąja Merlin Monro sielos puse – vasaros stovyklų psichologų klaida. Šita jau trečioji Serenos kelionė į Brunėjų, tačiau ji neskuba dalytis naudinga patirtimi. Net ir pusvalandį vaišinusi ją vynu „Chardonnay“ oro uosto bare, nesužinau nieko nauja, kas laukia manęs šitam kely. Ji akivaizdžiai mėgaujasi savo pranašumu ir eidama pro duris į pirmos klasės lėktuvo skyrių kartu su Ari per petį lengvai mosteli mums ranka. O mudvi su Destine įsitaisome verslo klasės skyriuje.

Be perstojo rąžomės, dar daugiau dejuojam ir aimanuojam, siurbčiojam šampaną ir vis prašome dailių lėktuvo palydovių ilgais drakonų raštų sijonais atnešti mums pyragaičių. Pažiūrėjusios „Gražuolę ir Pabaisą“ galiausiai prisnūstam. Keliaudamas verslo klase jautiesi kaip skraidančiame viešbutyje, bet po kiek laiko pavargsti net ir jame. Nejučia prisimenu mamą su teta, šią akimirką jos tikriausiai rymo ant plastikinių kėdžių prie tėvo lovos. Bet nuveju tą mintį šalin. Nėra reikalo sukti galvos dėl to, kas ne mano valioje pakeisti. Nėra reikalo krimstis dėl sau duoto žodžio. Tokijuje persėdam į kitą lėktuvą

ir vėl pakylame į orą geroms aštuoniolikai valandų. Taip prasideda ramybės ir susitaikymo pagrindų mokymasis. Tokiai nenuoramai kaip aš – sunkus išbandymas. Jeigu būčiau buvusi stropesnė mokinė, dabar būčiau daug turtingesnė.

Prasitrynusi akis priglaudžiu kaktą prie iliuminatoriaus ir žiūriu į apačioje mylių mylias besidriekiančią beribę vandens mėlynę. Kai pagaliau išnyra siauras Singapūro pakrantės ruožas, aš jau taip pavargusi, kad kaskart mirktelėjus akyse sumirga šviesos ratilai ir pasipila žvaigždučių lietus. Smegenys ir liežuvis visai susitraukę. Dėkui Dievui, kad turim grupės vadovę Ari, mumis ji rūpinasi kaip vaikais: pervedė per muitinę, įsodino į taksi ir nuvežė į viešbutį. Pakeliui Serena netyčia prasitarė, kad viešbutis priklauso karališkajai šeimai, o šešiasdešimt trečias aukštas, kuriame apsistosime, skirtas tik jų svečiams.

„Vestin Stamfordas“ Singapūre yra aukščiausias pastatas iš visų pasaulio viešbučių. Septyniasdešimt trijų aukštų ritinys, iškilęs virš uosto. Nuvykus į viešbutį jau nebeturiu jėgų ne tik jo apžiūrėti, bet ir pasidairyti pro langą į miesto gatves. Užsisakau į numerį keptos mėsos vėrinukų ir griūvu į lovą nė neužgesinusi šviesos. Kai atsibundu po aštuonių valandų kieto miego, lauke jau švinta. Išlipu iš lovos ir kai ranka prisidengusi pliką krūtinę atitraukiu sunkias užuolaidas, už lango pamatau bąlant mėlyną naktinį dangų. Virš galvos dar žybsi viena kita žvaigždė. Išeinu į balkoną, į šiltą minkštą orą ir žiūriu, kaip iš uosto išplaukia žvejų valtelės. Esu visiškai viena, kitam Žemės pusrutuly, toli nuo vietos, kur užaugau, o priešaky – ištisas vandenynas neištirtų galimybių.

Galvą dedu, kaip tik šitaip ir troškau pasijausti.

8 skyrius

Bandar Seri Begavano oro uoste mane, Ari, Sereną ir Destinę pasitiko du orūs vyrai, vilkintys vienodais baltais marškiniais, pasirišę tokius pat kaklaraiščius ir su saulės akiniais. Atrodė juokingai – kaip slaptųjų tarnybų agentai. Sujaudino žinia, kad jie jau buvo gavę atmintinę apie mane, vaidinančią savo pačios filme apie šnipus. Vėliau, be abejo, sužinosiu, kad jie tikrai slaptųjų tarnybų agentai. Ne iš karto susitaikau su mintimi, kad esu nelegali užsienio šalies vadovų viešnia. Be to, tokios turtingos ir itin įtakingos šalies. Mūsų kelionę į Brunėjų rengė ištisas aparatas žmonių, tačiau kas visam tam slaptai vadovauja, taip ir neteko sužinoti. Brunėjus turtingas įmantrių koduotų ženklų, slypinčių žmonių aprangoje, jų maiste ir gestuose, bet

aš tos kalbos nemoku. Bandar Seri Begavano oro uoste ant pagrindinės sienos kabo trys didžiulės fotografijos. Tie patys atvaizdai puošia ir visų šalies restoranų, verslo centrų, bankų, netgi grožio salonų sienas. Vidurinėj nuotraukoj – Brunėjaus sultonas Hasanalas Bolkiahas Muizadinas Vadalahas, vėliau šį žmogų vadinsiu tiesiog Martinu. Šioje nuotraukoje sultonas vilki baltą karininko švarką, nusagstytą medaliais, užsidėjęs apvalią kepurę, krūtinę juosia aukso juosta. Iš šonų ir kiek žemiau kabo dviejų sultono žmonų nuotraukos: pirmosios jo stambiakrūtės žmonos Salehos ir antrosios – skandalingosios Miriamos, buvusios karališkųjų Brunėjaus oro linijų palydovės. Abi žmonos išsidažiusios kaip grožio konkursų dalyvės, dailiai pasiūtomis sukniomis ir didžiulėmis deimantinėmis karūnomis.

Laukdama lagaminų prie bagažo takelio, žiūriu į tas nuotraukas ir prisimenu, kaip vaikystėje visi mėgsta žaisti karalius ir karalienes. Dvi mažos mergaitės ima ir susipeša, katra iš jų bus karalienė, o vienos mama prieina ir sako, kad abi gali būti karalienės. Mama iškerpa iš lankstymo popieriaus dvi geltonas karūnas ir uždeda joms ant galvų. Mergytės kurį laiką džiaugiasi savo netikrais galvos papuošalais, bet giliai širdelėje jaučia, kad būti vienintele karaliene yra visai kas kita. Tačiau jos žino, kad kartais reikia tenkintis tuo, ką gauni.

Oro uosto durys atsidarė ir į mus lyg nematoma siena tvokstelėjo Pietryčių Azijos drėgmė. Mano kūnas iškart išprakaitavo ir vos beįstengiau pavilkti kojas. Lagaminas sudrėko, pasidarė keliskart sunkesnis. Koja užkliuvo už nelygaus grindinio ir vos nesuklupau, lagaminas trinktelėjo ant žemės, o aš it kokia komikė puoliau skeryčioti rankomis, kad nepargriūčiau. Kaip ta Stipruolė Katrinka. Vos susilaikau neišsitėškusi. Visi sužiūra į mane ir man tenka sutrepsėti kelis šokio žingsnelius.

„Čia taip ir norėjau.“

Aš labai stengiuosi atrodyti grakšti, bet nuo vaikystės mano keliai amžinai būdavo nubrozdinti, o alkūnės užklijuotos medicininiu pleistru. Striptizo šokėja, svajojusi tapti balerina. Cirko klounas, svajojęs tapti oro akrobatu. Išties, kartais turi tenkintis tuo, ką gauni.

Susėdame į juodus, beveik nepermatomais stiklais mersedesus ir traukiame miesto pakraščiu, kol privažiuojame į džiungles panašią tankynę. Brunėjus labai žalias – sodrus, vešlus, kaip priešistorinių laikų. Medžių proskynose akis užgriebia šiuolaikiškų pastatų kontūrus, neaiškios paskirties namus ir mečečių kupolus.

Važiuojant pakrante atpažįstu Kampungo pelkių kaimelius, apie juos buvau skaičiusi bibliotekoje. Šiuose kaimeliuose trobesiai renčiami ant pastolių ir stirkso aukštai virš drumzlino pelkių vandens. Trobelės tokios suklypusios, kad, rodos, tuoj ims ir nugarmės į vandenį. Iš lentgalių nutiesti takai tarp jų atrodo nepatikimi, lyg eitum per lelijų lapus, plūduriuojančius po jais.

– Sultonas siūlė pelkių gyventojams išsikelti į namus sausumoje, bet jie norėjo likti čia, – suraukusi nosį aiškina Serena. – Čia labai bjauru. Jie neturi net kanalizacijos.

Tai man primena girdėtą pasakojimą apie klajoklių gentis Persijoje. Aštuntame dešimtmetyje Vakarų kultūros ir modernizacijos apsėstas šachas norėjo priversti klajoklius atsisakyti kraustymosi ir apsigyventi jo pastatytuose namuose. Klajokliai suvarė ožkų bandas ir kupranugarius į namus, o patys įsitaisė palapinėse kieme. Per revoliuciją nuvertus šachą, klajokliai atsigavo ir vėl grįžo prie įprasto gyvenimo būdo: žmogaus prigimties nepakeisi. Irano kalnų atšlaitėse iki šiolei stūkso jų apleisti namai.

Už automobilio lango pro medžius gyvenimas tik šmėsčioja, o man norisi pamatyti daugiau. Paklausiu Ari, kada galėsime važiuoti pasižvalgyti po vietovę.

– Niekada.

– Jeigu iš anksto paprašysite, galėsite nuvažiuoti į Jaohanį, – patikslina Serena. „Yaohan“ – prekybos centras. – Tik teks užsidėti beisbolo kepuraites ir vilkėti drabužį ilgomis rankovėmis. Bet vis tiek visi į jus spoksos. Kartą automobilių aikštelėje mane buvo užpuolęs iškrypėlis.

Atvykus į Brunėjų, Serenai atsirišo liežuvis. Čia ji kaip žuvis vandeny. Ji žino gerokai daugiau už mus ir elgiasi kaip turistų vadovė. Tačiau pastebėjau vieną dalyką. Ji mėgsta didžiojo piršto nagu braukyti per nykščio pagalvėlę. Nervinis tikas. Jaučiu, kad pasakodama apie šalį ji vis labiau jaudinasi. Be abejo, Serena kažko bijo.

Po dvidešimties minučių privažiavom aptvertą teritoriją, nedidelę gyvenvietę. Virš aukštų balto tinko sienų matyti tik medžių viršūnės ir tolumoje stūksantis didžiulis mėlynas kupolas. Sustojame prie apsaugos namelio, čia budi kareivis su juokingai senamadiška, lyg gazuoto vandens pardavėjo kepure. Vienas buvęs jūrų pėstininkas, dažnai užsukantis į „Lėlyčių svetainę“, mėgdavo pasakoti karo nuotykius ir buvo minėjęs, kad jūrininkai šitas kepures vadina „pistukėmis“. Mano galvoje sukauptas didžiausias tokių žavių smulkmenėlių archyvas.

Kareivis atrakino vartus ir šiems atsivėrus prieš akis išvydome vaizdą, panašų į Fort Loderdeilio kurortą, kurį įsivaizdavo Aladinas. Puslankiu priešais rūmus ant kalvos stovi aštuoni keturių kambarių svečių nameliai. Kelias vingiuoja toliau, ir mes nuvažiuojam juo prie vieno iš tų namelių. Nuo prieangio maloniai modamos rankomis mus pasitinka penkios besišypsančios tailandietės kambarinės rausvomis uniformomis. Automobiliams sustojus, jos pribėga prie mūsų, puola traukti iš bagažinių lagaminus ir be perstojo čiauška: „Labas. Sveikos atvykusios. Labas. Sveikos atvykusios.“ Bet mūsų atsakymų nelaukia.

Namelio vidus man primena neskoningai įrengtus rūmus, išklotus itališku marmuru ir prabangiais kilimais. Langai uždengti sunkiomis persikų spalvos užuolaidomis – kilometrais užuolaidų, o kiekvienam kampe puikuojasi dirbtinių gėlių puokštės. Mano akį patraukia keista detalė: kiekvienam kambary padėta po tris ir daugiau kosmetinių servetėlių dėžučių su dailiais paauksuotais dangteliais.

Išeinu į prieangį pasižvalgyti. Prieš akis driekiasi akrų akrai žalios vejos, o užsiglaudę už kalvos stūkso rūmai. Didumo sulig viešbučiu. Toliau palei kelią pamatau saulėje raibuliuojantį smaragdinį lauko baseiną, o už jo – teniso aikštyną. Diena slenka vakarop, ir pasijuntu išalkusi. Nusiavusi batelius žengiu šviežiai išsiurbtais persikų spalvos kilimais ir užlipu į antrą aukštą apžiūrėti savo kambario.

Lagaminą randu kambaryje, Destinė jau išsikrauna daiktus. Ari įsikūrė didžiajame kambaryje, Serena – atskiram kambary priešais mus, o mudviem su Destine teks glaustis drauge. Mūsų kambario sienos veidrodinės, vidury jo – didžiulė dvigulė lova, kosmetinis staliukas kampe ir sieninė spinta. Destinė aikčioja iš laimės.

– Atrodo, lyg čia gyventų kilimų pirklys.

Ji apsivilko sportinio treningo švarkelį ir man pasivaidena, kad nuo jos taip ir žybčioja pravardė Kekšių Karalienė. Kambaryje nėra nė lopinėlio plikos sienos, menkiausias mūsų krustelėjimas atsispindi veidrodžiuose.

– Serena – tikra akiplėša, – sušnibžda Destinė, ant lovos į krūveles rūšiuodama miniatiūrinius drabužėlius.

– Pritariu.

Atsegus lagaminą širdis nusirita į kulnis. Prabangiame kambaryje su tokiu garderobu atrodysiu kaip apgailėtina apsišaukėlė. Vakarinių drabužių dviem savaitėm tikrai neužteks. Su jais neišsiversiu nė poros dienų. Man dar nė sykio nebuvo tekę dalyvauti tikram kokteilių vakarėly. Prisivežiau pigių skarmalų, prostitutiškų kostiumėlių, klubams tinkančių suknelių ir tikėjausi išsiversti. Kabindama į spintą drabužius jaučiuosi taip, lyg kapstyčiausi vandeny įsitvėrusi į kraštą jachtos, kurioje visi linksmai gurkšnoja šampaną. Reikia susiimti. Nieko, ištversiu. Aš juk viską ištveriu.

Vakarieniavome prie apskrito marmurinio stalo valgomajame pirmame aukšte. Serena apsivilkusi chalatą ir susisukusi suktukais plaukus, veidą storai išsitepusi drėkinamuoju kremu. Besirengianti vakarui ji atrodo net graži. O aš vis dar su kelioniniais drabužiais ir jaučiuosi lyg aptraukta plėvele, kurios nenuplausiu nei nuo veido, nei nuo akių.

Dideliuose aliumininiuose induose kambarinės sunešė mums tikras vaišes. Dvidešimt kartų daugiau, nei įstengtume suvalgyti. Čia buvo gardžiausių aliejuj įmirkusių Tailando makaronų ir aštrių vištienos patiekalų, vaisių, žalėsių ir visas padėklas vaisinių pyragėlių

ir sausainių. Iš vaisių lėkštės nosį riečia neplautų kojinių dvokas. Ari mums paaiškina, kad šio aštraus kvapo kaltininkas yra durijus. Paskui ji ima dėstyti protokolo taisykles. Kitos dienos maistą reikia užsisakyti iš vakaro. Kad ir ko užsigeistume, stebuklingai atsiras ant mūsų stalo, o kai tik pavalgysime, lygiai taip pat staigiai nuo jo dings.

– Išskyrus papajas. Jų čia nepamatysi. Robinas jų nekenčia, – sako Serena, šaukštu nugriebdama padažą nuo gabalėlio vištienos.

– Kas tas Robinas?

Ari aiškina, kad visi karališkosios šeimos broliai, išskyrus pamaldųjį Muhamadą, – sultonas Hasanalas, princas Sufris ir princas Džefris – turi neoficialias vakarietiškas pravardes, kuriomis mes ir privalome juos vadinti. Princą Džefrį turėsime vadinti Robinu. Man tas vardas skamba maloniai, beveik kaip aidas iš Šervudo girios, be to, dar ir labai moteriškai: Gerasis seras Robinas. O aš jo ištikimoji tarnaitė Mariana. Kokia nevėkšla.

– Kartą, norėdama paerzinti, pavadinau jį Džefriu, – priduria Serena.

– Geriau nemėginkit, – nukirto ją Ari.

Leidosi sutemos, artinosi vakarėlio metas. Vos spėjau persiauti batelius. Vakarėliui išsirinkau geriausią atsivežtą kostiumėlį, nes su juo atrodau patraukliai, be to, tai brangiausias mano turimas drabužis. Viliuosi, jis suteiks man savikliovos.

Su Destine ir Serena laukiame Ari prieškambaryje. Palengva apsipratus su aplinka, namas man jau atrodo nebe kaip miniatiūriniai rūmai, o tik kaip didelė pokylių salė. Mintyse regiu laiptais tuoj nulipsiant klegantį pamergių būrelį. Tačiau jais nulipame tik mes trise ir nejaukiai žvalgomės viena į kitą. Laukdamos Ari, mintyse skaičiuojame viena kitos trūkumus ir pranašumus. Man atrodo, kad šalia Destinės ir jos akrilinių nagų aš kukli, ne tokios laukiniškos išvaizdos. O Serenos porcelianinių akių žvilgsnį galiu nurungti ne išvaizda, o protu.

Serena stovi priešais mane atsišliejusi į koloną. Ji – blondinė, o aš – brunetė. Muzikiniais terminais kalbant, ji – sopranas, o aš – altas. Aš būčiau ta, kuri teatre linguotų storu užpakaliu publikai prajuokinti, o Serena būtų liauna laibakojė, kuriai pabaigoje atitenka gražuolis vaikinas. Aš – Rizo, o ji – Sendė. Aš – Ado Anė, o ji – kaip ten ta, kuri važiavo su ja vienoj karietaitėje. Mes žiūrim viena į kitą tol, kol vos vos pakeitusi pozą ji nusuka akis į šalį, lyg būčiau jai grėsmės nekelianti varžovė. Deja, Sendė vis pamiršdavo, kad Rizo filmo pabaigoje sudainavo už ją šimtąkart gražiau.

Iki rūmų gabalas kelio, todėl važiavome golfo vežimėliais, jie buvo išrikiuoti mūsų namelio automobilių pastogėje. Ari važiuoja su Destine, o aš įšoku į vežimėlį šalia Serenos ir ši tylomis nuvairuoja jį kelio vingiu pro apšviestus takelius, palei baseinus, teniso aikštyną ir

palmes. Ore tvyro drėgmė ir sodrus atogrąžų augalų aromatas. Vos prieš valandą išlindau iš dušo, o kūnas vėl išpiltas prakaito. Galvoje sukasi visokiausi planai. Reikės pasistengti kuo smagiau čia leisti laiką. Pasimokysiu žaisti lauko tenisą. Kaitinsiuosi saulėje. Pasistengsiu numesti svorio. Galbūt man pavyks prisivilioti princą ir priversti mane pamilti, o tada mano gyvenimas akimirksniu pasikeis stulbinamai. Gaila, kad nėra stebuklingos tabletės, galinčios numalšinti širdyje virpantį jaudulį. Nežinau kodėl, bet topteli, kad kaip tik čia, Brunėjuje, vis dėlto nesu pirmoji žmogysta, kuri, išlipusi iš lėktuvo kitam Žemės pusrutuly, pasijuto atradusi tikrąjį savo aš.

Artėjant prie rūmų prisiminiau Hersto pilies paveikslėlį Kalifornijos pakrantėje. Jame buvo matyti aukso bokštai, kolonos ir lyg kaspinų juostos didžiąsias duris gaubiantys marmuriniai laiptai.

– Paprastai vaikštom pro šonines duris, nes ten arčiau privažiuoti, bet aš, merginos, noriu jums parodyti didįjį vestibiulį, – sako Ari. – Neabejoju, kad jis labai jums patiks.

Kol užlipam laiptais, net uždūstam. Įžengiame į didžiulę, katedrą primenančią patalpą su fontanu vidury. Pasijuntu taip, lyg būčiau įžengusi į ketvirto dešimtmečio MGM filmo „Salomė“ sceną. Dar minutė, ir laiptais nulips būrelis rytietiškomis plačkelnėmis apsimovusių haremo šokėjų ir ims raitytis Basbio Berklio5 šokio ritmu.

– Visa tai tikra, – pareiškia Serena.

– Kas tikra?

– Aukso siūlai kilimuose yra tikri. Ana tas rubinas irgi tikras, – ji rodo į keraminį tigrą prie fontano. Jo nasruose – apvalus teniso kamuoliuko dydžio raudonas brangakmenis.

Ant sienos priešais duris pamatau Pikaso paveikslą primenančią drobę. Turbūt irgi tikra. Ari vedamos pasukam už kampo ir ten, kur iš vestibiulio patenkama į pagrindinį prieškambarį, išvystu ant pjedestalo stovinčią Dega balerinos – mergaitės šokėjos – bronzinę skulptūrą. Ji stovi sunėrusi rankas už nugaros, išdidžiai atstačiusi krūtinę, viena koja priekyje – trečia šokio pozicija. Visai tokia pat skulptūrėle grožėdavausi vaikystėje, kai tėvas sekmadieniais mane nusivesdavo į Metropolitano dailės muziejų ir vedžiodavo po įspūdingas sales, o paskui išėję į lauką ir susėdę ant laiptų mudu šveisdavom dešrainius. Kiekvienąkart pasirinkdavom vis kitą salę. Atsisėdam, būdavo, ant suolo priešais Džeksono Poloko paveikslus ir ieškome spalvų margumyne paslėptų šnirpščiančių bulių, žydinčių vilkdalgių ar skriejančių lėktuvų. Markstomės ir bandome iš gabalų sudėlioti Pikaso žmonių figūras. Arba sustojam, būdavo, prie milžiniškos stiklinės sienos ir, žiūrėdami į Denduro šventyklą, pasakojame istorijas apie keliones laiku. Tačiau prieš išeidami būtinai dar aplankydavome mano mylimiausias Dega balerinas, dieviškai mistiškas ir sustingusias laike, tarsi ant sienos nutūpusias peteliškes.

Pamačiusi mane spoksant į skulptūrą, Ari paaiškina, kad Robinas yra godus meno kūrinių kolekcininkas. O čia vietos menui eksponuoti tikrai per akis. Robinas turi daugybę rūmų, vienuose gyvena pats, kituose glaudžiasi trys jo žmonos, dar turi keletą biurų pastatų, kur tvarkomi jo verslo reikalai, daugybę viešbučių ir dvarų Singapūre, Londone ir Los Andžele. Tačiau, pasak Ari, mylimiausi jo meno kūriniai yra čia. Stovime rūmuose po saulėtu malonumų kupolu, kur jis kasvakar ateina atsipalaiduoti.

– Eime, – lyg ir sunerimusi kviečia Ari. – Paskubėkim.

Stoviu taip arti Dega kūrinio, kad norisi prieiti ir paliesti skulptūrėlę. Jeigu atvirai, ji mane nenumaldomai traukia. Duodu sau žodį kada nors nutaikiusi progą darsyk ateiti čia ir būtinai ją paliesti. Kaip žmonės bučiuoja Kristaus kojas ant kryžiaus ir tikisi palaiminimo, taip aš paliesiu šokėjos koją ir lauksiu Dievo malonės.

5 *Busby Berkeley* – vienas garsiausių dvidešimto amžiaus pirmos pusės Amerikos kino miuziklų choreografų, šokėjų ir režisierių.

9 skyrius

Įžengiame į menę pirmame aukšte, visi sėdimi paviršiai nutūpti dailių moterų. Keletas poilsiui skirtų salelių – žemi krėslai ir sofutės supa stiklinius kavos staliukus ant sidabrinių ar auksinių tigrų. Kiekvieną tokį kampelį puošia būrelis dailių azijiečių, kitokių tigrių, besiilsinčių ant uolų savo narvuose zoologijos sode. Per jų nugaras vilnija žvilgūs plaukai, jos sėdi surėmusios pečius, tarsi viena kitą prilaikydamos, rymo tarp tamsiai mėlynų gobelenų, žalsvų užuolaidų, tamsios medienos baro ir šviesiai rusvų kilimų.

Matyti, kad merginos įvairių tautybių: tailandietės, filipinietės, iš Indonezijos ir Malaizijos – iš viso gal per keturias dešimtis. Prie galinės sienos įrengta šokių aikštelė, į sceną žaižaruodamas siunčia blyksnius veidrodinis sukamasis diskotekų rutulys. Įžengus į kambarį, visų žvilgsniai susminga į mus, išskyrus vienos. Įsijautusi į karaokės melodiją, ji užsimerkusi ir nesivaržydama traukia kažkokią dainą. Jai už nugaros didžiuliame ekrane rodomas vaizdo klipas: vyras su moterimi sukasi karuselėje, o apačioje geltonomis raidėmis bėga paslaptingos kalbos žodžiai.

Neskoningai vilkinti aukštakaktė baltaodė su akiniais metaliniais rėmeliais, pamačiusi Ari, nuo baro ateina prie durų mūsų pasitikti. Tai Madžė, Džulės antrininkė Brunėjuje, kelionės laivu vadovė iš kino

filmo „Meilės laivas“. Madžė – britė, ji talkina rengiant vakarėlius, tvarko ūkinius reikalus ir rūpinasi, kad princas Džefris būtų viskuo patenkintas ir viskas eitų kaip per sviestą. Ji turi mobilųjį, čia itin egzotišką daikčiuką, prisisegusi jį prie diržo iš vienos pusės, ir radijo stotelę – iš kitos.

Ari pasisveikina su Madže šiltai apsikabindamos ir persimeta keliomis itin meiliom frazėmis, o paskui Madžė nuveda mus į mūsų valdas. Mes įsitaisome garbingų svečių vietose tiesiai prieš duris. Mudvi su Destine stebim Ari ir Serenos elgesį ir, susmukusios minkštuose giliuose krėsluose, paprašome atnešti šampano vieno iš didžiulės armijos padavėjų, išsirikiavusių palei sieną ir pasiruošusių priimti užsakymus. Brunėjuje alkoholis viešose vietose uždraustas, bet princo vakarėliuose jis liejasi upeliais. Atsargiai siurbčioju šampaną. Jaučiu, kad visos šnekos kambaryje sukasi apie mus. Merginos spokso į mus ir šnabždasi, negirdėtų kalbų žodžiai sklando ore susiliedami su populiarios azijietiškos dainos melodija.

Ari su Madže šnekučiuojasi apie Londoną ir žmones, kurių dar nepažįstu. Paskui suskamba Madžės telefonas ir ji išeina į koridorių atsiliepti, o Ari, pasinaudojusi proga, apšviečia mus, su kokiais vyrais netruksime susipažinti – su karališkosios šeimos nariais, ministrų kabinetu, oro pajėgų generolais ir tarptautiniais finansininkais.

– Tie žmonės yra artimiausi princo draugai. Kalbėkit tik tada, kai būsit klausiamos. Neužmeskit kojos ant kojos, nes rodyti padus musulmonų šalyse labai nemandagu.

Kol man aiškina, kokiu kampu sulenkus kojas mandagiausia sėdėti, kad nepažeistum musulmoniškų tradicijų, ironiškai vypteliu mintyse: ką pasakytų rabinas Kaplanas, jeigu dabar mane matytų? Tas nuoboda siauralūpis vėžlys rabinas Kaplanas, kuris andai stovėjo man prie šono ir klausėsi, kaip aš iš visos širdies kartoju *haftorah*. Buvau retas ir niekam neįdomus egzempliorius – paprasta mergaitė, nuoširdžiai kalbanti pilnametystės poterius, gabi hebrajų kalbų mokinė.

Visa tai buvo vos prieš penketą metų. Subrendau itin vėlai ir net nesegėdavau po suknele liemenėlės. Iki šiol jaučiu rankose sidabrinio smaigo svorį, kuriuo pasižymėdavome skaitomas vietas Toroje, didžiausiame ranka rašyto pergamentinio lobio ritiny. Pergamentas iš ožkų odos būdavo kartu ir riebus, ir lyg nupudruotas, tarsi kas nors ant stalo būtų patiesęs ploniausiai iškočiotos tešlos lakštą. Stovint ant pakylos ir žiūrint į Torą atrodydavo, kad ji visa spindi nuo šviesos, krintančios pro vitražo stiklą man už nugaros. O, kaip norėdavosi pauostyti pergamentą, pasmalsauti, kuo jis kvepia – taukais, kepimo aliejum, o gal sidabru ar tiesa. Kažkodėl man atrodydavo, kad jis kvepia rudeniu, šlapiais nukritusiais lapais. Deja, negalėjau to patvirtinti, nes nedrįsdavau rabino akivaizdoje pasilenkti prie Toros ir

pauostyti.

Tikėjau, kad Toros ritinyje kažkokiu būdu slepiasi Dievas, kad jis yra tarp žodžių. Dievas gyvena netinkamose erdvėse, tamsiose, apleistose šventyklos kertėse, tarp stogo ir debesų, medžių šakose. Man nekildavo klausimų apie Dievo egzistenciją, nes aš jį jaučiau. Dievas man buvo apčiuopiama esybė, šiltas alsavimas į nugarą. Aš nuolat kalbėdavausi su Dievu, nebent išskyrus tuos atvejus, kai ko nors išsigandusi naktimis gulėdavau lovoje ir neužmigdavau, ir nors dieną šventai tikėdavau, kad jis visada šalia, naktį atrodydavo, kad jis mane paliko. Košmarų pažadinta galvodavau ne apie Dievą, o skubėdavau derėtis su man prisisapnavusiais vaiduokliais. Šios derybos – pagaliau susitarus ir visko prisižadėjus – paryčiais paprastai nutrūkdavo.

Pilnametystės ritualą atlikau būdama dvylikos, o ne trylikos. Tą padaryti jaunesnėms mergaitėms leidžiama tada, kai jos gimusios vasarą ir šią šventę nori atšvęsti per mokslo metus, kad šalia būtų ir klasės draugai. Mūsų miestelyje buvo populiaru šia proga mergaitėms ar berniukams rengti teminius vakarėlius – kuo keistesnius, tuo geriau. Šventam pilnametystės ritualui – bar ar bat micvai – atlikti, simboliniam žengimui į kitą gyvenimo etapą paminėti, mano bendraklasiai rengdavo nedidelius kaukių vakarus, kostiumines diskotekas ir iškilmingus pokylius. Vienas mūsų miestelio nekilnojamojo turto magnatas sūnaus šventei išnuomojo stadioną „Giants“, šventėje dalyvavo visa komanda ir jų palaikymo šokėjos gražia apranga. Stadiono restorane valgėme košerinius dešrainius, o žygiuojantis orkestras vejoje išrašė šventės kaltininko Grego vardą.

Mano vakarėlio tema buvo iš Brodvėjaus spektaklių. Kiekvienas staliukas buvo papuoštas kokiu nors simboliniu įvairių spektaklių daiktu, pagamintu iš putplasčio ir medžiagos. Manajam teko miuziklo „Kordebaletas“ tema. Išnuomotos salės fojė buvo įrengta studija, joje galėjai pasidaryti afišą su savo nuotrauka. Tiksliau, afiša vadinosi „Džilės plakatas“. Mano žiniomis, jis tapo kolekcine retenybe. Prie durų į salę stovėjo vaikinukas, jis rijo ugnį ir žongliravo. Jis iš tiesų vaidino Brodvėjaus miuzikle „Barnumas“, šis tuo metu buvo mano mėgstamiausias. Gaila, kad tuokart neįžvelgiau grėsmės ir nesusimąsčiau, kad tam vaikinukui vaidinti pakviestam į provincijos vakarėlį tikrai nebuvo didelis malonumas.

Mama iš kailio nėrėsi, kad įvykdytų visus mano šventės įgeidžius ir troškimus – nuo suknelės su priderintu rankinuku ir bateliais (kuriuos pati sukūriau ir kuriems buvo panaudota devynios galybės medžiaginių rožyčių ir rausvų Svarovskio kristalų) iki gėlių puokščių, balionais puoštos arkos, ledų bufeto ir tikro cirko ugnies rijiko pasirodymo. Tačiau su paskutiniu torto kąsniu prarijau ir baisų abejonių kirminą, jis apsigyveno mano pilve ir per kelis mėnesius

smarkiai užaugo. Jeigu Dievas iš tiesų paėmė mane ant rankų ir pernešė per slenkstį, žymintį kelio į moterystę pradžią, negi ta apgailėtina salė tikrai buvo tinkama vieta tokia proga? Joje buvo pilna išlepusių mažvaikių, su kuriais net nedraugavau, šėliojančių su dirbtiniais omarais ant galvų ir strakaliojančių pagal grupės „B-52s“ muziką?

Netrukus aš apskritai ėmiau laikyti abejotinu Dievo buvimą. Ir ne dėl komandos „Giants“ šokėjų ar dirbtinių omarų. Mano santykiai su Dievu nutrūko ir ne dėl holokausto ar bado Afrikoje, na, nebent gal truputėlį dėl šaudymo iš lanko instruktoriaus, su kuriuo susipažinau vasaros stovykloje ir kurį staiga įsimylėjau. Instruktorius pritarė Dievo minčiai dėl pilnametystės ritualo. Jis irgi manė, kad dvylikametės jau suaugusios. Bet gal greičiau dėl to, kad iškilus viešumon mūsų meilės nuotykiui ir atitempus mus į stovyklos direktorės kabinetą visų instruktorių akivaizdoje ir tėvams klausantis telefonu niekas nepuolė manęs ginti. Net mano pačios tėvas, niekas.

Iki tos patirties dažnai jausdavausi vieniša, ir tas vienatvės jausmas kildavo ne dėl to, kad maniausi esanti kitokių genų nei mane supantys žmonės, o kad esu kitokia visa savo siela. Tarsi kitos karalystės princesė, pamesta prie durų motinos, kurią piktas burtininkas pavertė gražuole gulbe. Bet kai Neitaną iš stovyklos išmetė, pajutau kitokią vienatvę. Gėdijausi pati savęs. Aišku, kaltas buvo ne piktasis burtininkas, kad mane nustojo mylėję tėvai, Dievas ir visi aplinkiniai, išskyrus devyneriais metais už mane vyresnį vaikiną, kalta buvau tik aš pati.

Mano tikėjimą Dievą nutraukė ne priežasties ir pasekmės atvejis, o veikiau susikaupę įrodymai. Pirmiausia lioviausi su Dievu kalbėtis, paskui ir visai jį pamiršau. Vėliau ėmiau lankyti vidurinę ir pamačiau, kad daug žmonių pritaria mano pažiūroms – Dievo nėra. Man smarkiai palengvėjo.

Taigi štai dabar aš Brunėjuje ir, užuot tikėjusi žydų Dievą, tikiu pražūtinga organizuoto tikėjimo įtaka ir ūmai pasijuntu turinti daug žydiško kraujo.

– Niekada nekelkit galvos aukščiau už Robino. Jeigu reikės praeiti pro tą vietą, kur jis sėdi, nusilenkit, – toliau protino mums Ari.

– Kaip nusilenkti?

– Pačios pamatysit.

Šmėstelėjo atminty scena iš filmo „Aš ir karalius“.

Sėsiu aš, sėsk ir tu, klaupsiuos aš, klaupkis ir tu. Ir taip toliau, ir taip toliau, ir panašiai.

– Ir bet ko neplepėkit. Jei manysit, kad jūsų niekas negirdi, žinokit, kad tikrai girdi. Jeigu manysit, kad niekas nemato – tikrai mato.

Ji turėjo omeny, kad Brunėjuje visur pilna stebėjimo kamerų, net

ir tualetuose. Štai kodėl visur tiek veidrodžių. Tai pagrindinis ir neišsenkantis merginų kalbų ir paranojos šaltinis. Na, ne visai kaip filme „Aš ir karalius“.

Kitam kambario gale nuo sofos pakyla nuobodžiaujanti filipinietė ir patraukia prie mūsų, pakeliui stabtelėdama pasišnekėti su vienu kitu būreliu merginų. Regis, ji vienintelė moteris, kuriai leidžiama laisvai vaikščioti tarp skirtingų poilsio zonų barikadų. Ji gerokai vyresnė už merginas šiame kambaryje ir atrodo kaip matrona, vilki juoda suknele stačia apykakle ir segi deimantinius auskarus. Prisistato mums su nedideliu britišku akcentu.

– Aš Fiona. Sveikos atvykusios į Brunėjų.

Serena atsistojo ir pasibučiavo su ja į abu skruostus. Moterys džiaugiasi viena kitą pamačiusios ir sveikinasi lyg senos universiteto laikų draugės, susitikusios paplepėti apie praėjusius laikus.

Fionai nuėjus Serena sako:

– Ak, ji iki šiolei nenusiskuto ūsiukų.

Fiona – didžiausia Serenos priešė, bet netrukus ji taps artimiausia mano sąjungininke.

Po pusvalandžio jau imu gailėtis pasirinkusi tokį drabužį. Vilkiu trumpą juodą kostiumėlį, su kuriuo jaučiuosi it sukaustyta, palyginti su Serena, vilkinčia lengvute besiplaikstančia suknele, plaukus ji susismeigusi prancūziškai kaip Greisė Keli. Aš nejaukiai muistausi ant slidaus gobeleno ir koja spiriuosi į grindis, kad nenuslysčiau.

Trumpam karaokės muzika nutyla ir šviesos prigęsta, nes muziką parenkantis vyrukas pasikeitė skrybėlę ir dabar sėdi įsitaisęs prie klavišinių. Vangios klaustukų pavidalo sofų puošmenos staiga išsitiesia į šauktukus. Jos sėdi grakščiai sukryžiavusios kojas, o viena moteris atsistojusi šalia klavišininko uždainuoja Lizos Stanfild dainą „Po visą pasaulį“.

Pajuntu princą ateinant jam dar neįžengus į salę. Princas Džefris mūvi šortus ir vilki žvilgantį sportinį švarkelį „Sergio Tacchini“. Rankoje laiko sieninio teniso raketę, tarsi ką tik atskubėjęs iš aikštyno. Jam priėjus, visų merginų veidai sutartinai nušvinta. Nuotraukos išties nemelavo. Jis dailios išvaizdos, nors plaukus susišukavęs senamadiškai it pornofilmų žvaigždė ir jo ūsiukai siauri. Jam įžengus, kambarį perlieja maloni charizmos banga, kone juntama, tarsi karštą vasaros dieną nuo įkaitusio asfalto kylantis garas. Jam įkandin seka gal dešimt vienodai apsirengusių vyrų. Princui stabtelėjus apmesti akimis salės, sustoja ir palyda.

Jo žvilgsnis užkliūva už mūsų, ilgėliau stabteli prie Serenos. Princas dedasi maloniai nustebęs ir eina pasisveikinti su Serena ir Ari. Pakšteli abiem į skruostus. Iš arti princas atrodo tvirtai sudėtas, kieti gumbuoti raumenys standžiai apgulę kaulus, oda stangri, įdegusi saulėje. Nuo jo dvelkia itin brangiais kvepalais. Princas prisėdo ant Ari

krėslo ranktūrio. Kodėl Ari išvaizda taip smarkiai kontrastuoja su aplinka? Paprastumas – ne visai tinkamas žodis jai apibūdinti. Ji atrodo it vienintelė tikra braškė tarp braškių skonio pyragėlių.

Ari pristato mus Robinui. Jis pasisveikina, apdovanoja mus išlavinta šypsena ir čia pat mus pamiršęs atsisuka į Sereną. Ši akimirksniu tampa perdėto drovumo ir seksualaus žvilgsnio pradžiamoksliu – smakriukas nuleistas, akytės pakeltos į jį, chi chi, cha cha, galvytę krest, sijonėlį kepšt ir keletas slaptų ženklų rankytėmis. Aš daug ką moku, bet, Dieve mano, tokių ženklų tikrai nesuraityčiau.

Kalbėdamasis princas ryja akimis Sereną, žiūri į ją susižavėjęs, kol staiga kažkas patraukia jo dėmesį. Paseku akimis jo žvilgsnį ir tą pat akimirką pamatau atsiveriant mano vilties langą. Robinas keliskart linkteli galvą, patapšnoja merginai per šlaunį ir atsistojęs nueina.

Princui einant prie kito staliuko, dešinioji Robino ranka pataikūnas Edis teleportuoja prie manęs. Jis moka sėlinti iš pasalų; niekada nematai, kaip prie tavęs prieina. Vis klausinėja, ar mums patogu, išsproginęs akis, pasidingojo, kad jos išvirs iš orbitų ir plastelės Destinei ant krūtų lentynos, smalsauja, ar mums nieko netrūksta. Domisi, ar mes turėsime užimti princo draugus. Ką iš tikro reiškia „užimti“? Nesuprantu, kodėl jam tai turėtų kelti nusivylimą. Palyginti su „Karūnos“ klubo klientais, čia aš ne tokia įžvalgi. Ar jie niekur neįsivėlę? Ar pinigingi? Ar sąlyginai sveiko proto? Ne kokie savižudžiai? Tokie buvo mano svarbiausi vertinimo kriterijai. Tačiau kažkodėl giliai širdyje jaučiu, kad norėčiau būti tik princo meiluže.

Edis, deja, ilgai prie mūsų neužsisėdėjo. Priėjo pasisveikinti du vyrai – Denas ir Vinstonas. Su Serena ir Ari jie elgėsi itin draugiškai, ir man jie nekėlė tiek baimės kiek Edis. Tačiau ir jie netrukus nuo mūsų pasitraukė.

Trys moterys dainininkės pakaitomis traukė populiarias malajų ir amerikiečių dainas. Angliškos dainos man priminė skambančias prekybos centruose, nuo jų antrą valandą nakties vienui viena ieškodama lentynose traškučių „Cap’n Crunch“ ar higieninių tamponų gali apsižliumbti.

Vakarui slenkant į pabaigą man tenka keliskart skaudžiai įsignybti, kad sėdėdama neužmigčiau. Jaučiuosi kaip per matematikos pamoką tvankioje klasėje, kai bijodama užsnūsti plekšėdavau ant riešo užmauta gumyte. Princas įsitaisė prie gretimos sienos krėsle šalia Fionos. Krėslas kitapus jo – tuščias, ir nors daug kas ėjo prie jo pasikalbėti, niekas nedrįso į jį atsisėsti. Jo svitos vyrai bendravo su merginomis iš Azijos ir kartu gurkšnojo. Vieni apkabindavo merginas per pečius, kiti sėdėjo paėmę joms už rankų. Be tų kelių trumpų prisistatymų vakaro pradžioje, prie mūsų daugiau niekas nepriėjo. Gal turėčiau ką nors daryti, užuot sėdėjusi kaip prilipusi ir gurkšnojusi

šampaną, tačiau esu tokia pavargusi, kad nebedrįstu nieko klausti.

Galiausiai jau visai paryčiais salėje šviesos prigeso ir pro garsiakalbius pasigirdo prieš dvejus metus per šokius skambėdavusi daina. Merginos iš karto sugužėjo į šokių aikštelę, o vyrai sėdėjo ir žiūrėjo į jas. Visai sustingau, jaučiuosi it koks polipas, prisisiurbęs prie krėslo, todėl kai Destinė paėmusi man už rankos nusivedė šokti, nesipriešinau.

Maršrutas į šokių aikštelę – siauras tarpelis tarp stalų priešais princo krėslą. Visą vakarą stebėjau moteris, kaip jos, eidamos pro jį, nusilenkia. Atėjo laikas linktelėti ir man. Mėgdžiodama kitas eidama pro princą truputį sulėtinu žingsnį, linkteliu per liemenį ir kinkteliu galvą. Vos laikausi nesusijuokus. Maniau, jis tuoj pašoks iš vietos ir Julijaus Brinerio stiliumi sušuks: stulbinama! Tačiau princas nekreipė į mus dėmesio. Vis dėlto nueidama jaučiu jo žvilgsnį ir nukaistu. Negi staiga susigėdau, kad nulenkiau prieš jį galvą?

O Destinė žengė išdidžiai, tiesia kaip kartis nugara, tempdama mane paskui.

– Po galais, aš amerikietė, – sako ji kiek paėjusi, kad princas neišgirstų. – Atsiprašau, bet aš niekam nesilankstau.

Šokių aikštelėje Destinė pratrūksta kaip užsukta, džiugindama tiek šokančias merginas, tiek spoksančius vyrus. Pro merginų galvas regiu vietą, kur sėdi princas. Jis žiūri į šokėjas pakreipęs galvą ir klausosi, ką jam į ausį kužda Fiona. Visų žvilgsniai, išskyrus Robino, susmigę į Destinę. Robinas lyg tyčia spokso į mane, o nuo jo žvilgsnio mane nukrečia kaip elektra. Taip būna, kai pasijunti stebimas, matomas, ir tada tavo lemputė ima tviskėti dar ryškiau. Gražiausi pasaulio žmonės turbūt visą gyvenimą praleidžia įjungę lemputę. Nuduriu akis į šalį, mano kojos dar tvirčiau remiasi į šokių aikštelės grindis, o klubai šauniai raitosi melodijos ritmu.

Maždaug po valandos diskotekos Robinas pakilo. Visi vyrai antgamtiškai tai pajuto ir vos po šimtosios sekundės dalies pašoko iš krėslų. Robinas paspaudė keliems ranką ir išėjo iš salės lydimas Edžio. Jam užlipus laiptais ir dingus iš akių, muzika nutilo ir užsidegė šviesa. Visi vakarėlio svečiai susispietė palei duris, kur jau stovėjo Madžė ir, atsisukusi į juos, uždėjusi ranką ant radijo stotelės, lyg kokia teroristė ant pistoleto, kažko laukė. Po kelių minučių iš aparatėlio, prisegto prie diržo, pasigirdo traškėjimas, paskui keli neaiškūs žodžiai, ir ji, išsiėmusi iš dėklo aparačiuką ir padėkojusi neaiškiam balsui, pasitraukė į šalį. Pavargę žmonės suskato spraustis pro duris. Net vyrai it kokios striptizo šokėjos rimtais veidais, jau visai kitokie nei vos prieš pusvalandį, skubėjo nakties poilsio.

– Ko mes laukėm? – einant prie golfo vežimėlių paklausiau Ari.

– Laukiama tol, kol jis išeis iš pastato, nes gali sumanyti grįžti.

Tačiau jis nė sykio negrįžo. Jam tiesiog patikdavo žinoti, kad

vakarėlio svečiai jo laukia.

10 skyrius

Princas buvo žavus, energingas, paslaptingas, geras polo žaidėjas, švaistūnas finansų ministras. Princas mane ignoravo. Pirmai savaitei baigiantis vis dar tryniausi Brunėjaus vakarėlių pašaliuose. Serena man nesuprantamu būdu prasiveržė į vidinį gerbėjų ratą. Destinė apskritai buvo nurašyta į kitą gentį, bet nė kiek dėl to nesijaudino. Ari buvo kaip didžioji mažmeninės prekybos vadovė, su tavim ji maloniai bendraudavo, elgdavosi draugiškai, bet vis tiek kaip viena iš vadų nieku gyvu neatskleisdavo boso paslapčių.

Prabėgo kone pusė mano suderėto laiko, bet mano planai taip ir liko planai, nei pasikaitinau saulėje, nei paėmiau į rankas teniso raketę, nei įsimylėjau princą ir nė kiek nesulysau. Laikas Brunėjuje slenka nepastebimai. Vos diena prasidėjo, žiūrėk, jos ir nebėr. Kai kada kiaurą dieną vien skaitydavau. Pasidariusi manikiūrą jausdavausi nuveikusi milžinišką darbą. Dėžutė atsivežtų garsajuosčių prancūzų kalba taip ir liko gulėti ant lentynos nepaliesta. Vieną vėlų vakarą Ari leido man paskambinti į namus ir pasiteirauti apie tėvo sveikatą. Laimė, jo savijauta sparčiai gerėjo, bet ne tiek, kad liaučiausi save kaltinusi. Tėvas vėl buvo ankstesnės nuotaikos, tik truputį nusiminęs. Motinos balsas skambėjo pavargusiai. Kalbėjau trumpai, pasakiau, kad manęs jau laukia filmavimo aikštelėje. Na, jūs gi žinote, filmo, kuris neva sukamas Singapūre.

Antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais vakarėliai trukdavo iki pusės penkių ryto. Kitomis dienomis baigdavosi apie pusę keturių. Miegot nueidavom ne anksčiau kaip penktą ryto, o už užtrauktų užuolaidų parpdavom iki pat pirmos ar antros po pietų. Apsimiegojusios, pagiringos ir mirtinai išalkusios, vienais chalatais šliurindavom į virtuvę, paskubom sušveisdavom priešpiečius, paliktus mums dideliuose metaliniuose induose, išrikiuotuose ant stalo, tada susėsdavom viršutinėje svetainėje priešais televizorių. Kartais nueidavom į sporto salę ar padrybsoti prie baseino ir pasilepinti paskutiniais besileidžiančios saulės spinduliais. Tada vakarieniaudavom ir vėl ruošdavomės vakarėliui.

Nusivyliau ir savim, ir Brunėjumi. Nesužėrėjau nė vienam vakarėly, o laikas bėgo nuobodžiai šnekučiuojantis ir gurkšnojant šampaną. Kiurksant tokiais ilgais vakarais vienintelis naudingas dalykas, kad turiu puikiausių progų stebėti įmantrias socialinio bendravimo vingrybes aplinkui. Šiuose vakarėliuose kaip

laboratoriniuose mėgintuvėliuose sukuriamos idealiausios sąlygos skleistis žiauriam intymumui ar dar žiauresnei neapykantai.

Netrukus supratau, kad staliukai čia statomi pagal šalis: Malaizija, Tailandas, Filipinai, Indonezija. Vyrauja tam tikra hierarchija pagal svarbą. Kokia tvarka tai daroma, nelabai pavyko išsiaiškinti, tik mačiau, kad filipinietės užima aukščiausią padėtį, o tailandietės – žemiausią. Filipinietės tokį aukštą statusą gavo dėl Fionos, princo favoritės, ir ji vienintelė turi teisę sėdėti šalia jo. Kitos merginos taip pat manėsi esančios princo ar jo draugų malonėje, bet jų padėtis nuolat keisdavosi, kaskart įvairiose stovyklose būdavo įgyjama vis naujų priešų ir sąjungininkų.

Pavyzdžiui, Vinstonas kartą turėjo merginą iš indoneziečių stovyklos, tačiau netrukus ją paliko, išmainė į merginą, vardu Tutė, ji prisiglaudė, kaip aš vadinau, Mažajame Tailande. Taigi nuo to laiko tarp tailandiečių ir indoneziečių vyksta nuožmi kova, nors, savaime suprantama, iš šalies jos nepastebėtum. Kovon stojusios merginos veikiau pasirenka tylaus smurto taktiką nei kumščiavimąsi ar apsižodžiavimą prasilenkiant. Merginos vengia kūniško kontakto ir mieliau žudo viena kitą dvasiškai. Kraujavimą sunku sustabdyti.

Pavyzdžiui, man žinoma, jog tailandietės papirkinėja tailandiečius padavėjus, kad šie „pataisytų“ indonezietėms gėrimus. Kartais gėrimai būna pernelyg stiprūs, o kartais itin silpni. Taip daroma, kad merginos greičiau apgirstų ir apsijuoktų, o tailandietės liktų blaivios, budrios ir kada reikia pasiekiamos. Tai, žiūrėk, trunka kelias dienas, paskui jos susitaiko ir tampa kone geriausiomis draugėmis.

Slaptos informacijos dozę gaudavau iš dailutės tailandietės, vardu Joja, su ja artimai susidraugavau. Ji šliejosi prie princo favoričių, nors ir pati dar gerai nežino, kokią užima padėtį tarp jų. Gardus apvalių formų kąsnelis, spindinčios akys ir apskritas kūdikio veidelis, ilga kaip arklio uodega kasa, braukianti žemiau juosmens. Mergina protinga, nelabai pagarbiai besielgianti, bet noriai bendraujanti, gaila, pramokusi vos kelis angliškus žodžius. Norėjau pailsėti nuo amerikiečių, jos jau tiek buvo įkyrėjusios, kad galėjai ir nusižudyti. Kai Serena, dar vyrams neatėjus, priremdavo mane, žiovaujančią į puodelį espreso, savo išgalvotomis istorijomis apie Holivudo vakarėlius iš pradžių neminėdama pavardžių („Žinai, kartą nueinu į Helovino vakarėlį ir sutinku tokį vaikiną, na… kaip čia tau pasakius… vaidinantį juoduką, ir jis visą vakarą su manim flirtuoja, o aš, kad jį galas, esu girdėjusi tą balsą, žinau, kad tikrai girdėjusi, ir kaip manai, kas ten buvo? Aš visai rimtai, spėk. Ogi Džekas Nikolsonas. Na, aš jo neįsimylėjau, bet daviau jam savo telefono numerį. Jis man vis skambindavo ir vis prisistatydavo: „Labas, mažule. Tėtukas skambina…“), aš sprukdavau nuo jos į Mažąjį Tailandą. Geriausia Jojos draugė Lilė tada įsitaisydavo kam nors ant kelių ir palaisvindavo

ant sofos vietos. Susiglaudusios jos riesdavo man keisčiausias istorijas. Joja kalbėdavo apie save trečiuoju asmeniu.

– Vakar Joja eiti į sporto salę nuoga.

– Taip. Taip, – sukišusios galvas suklega merginos.

– Ėjai vakar sportuoti nuoga? Vajetau! Kodėl?

– Kas nors kur nors žiūrėti, – tyliai sukužda ji ir kad būtų vaizdingiau, išgąstingai apsidairo. – Kur nors Robinas žiūrėti.

Jaučiu, kad jos iš manęs nori šaipytis.

– Juokauji.

– Tikrai ne. Klaiku taip eiti į sporto salę. Minti laiptelius. Baisu.

– Ak, kokia Joja drovuolė, – erzina Lilė.

– Joja labai drovi, – patvirtina Joja.

Nesuprantu, ar ji čia rimtai, ar šaiposi iš savęs. Gal ir viena, ir kita. Galbūt giliai širdyje ji iš tiesų drovi, bet kai mūsų padėtis tokia, juokinga taip kalbėti.

Joja galėjo man ir nesakyti, kad visa ko ašis yra Robinas. Visa, kas čia vyksta, daroma dėl jo. Vieno žmogaus auditorija. Vyrai, visai kaip moterys, nors ir patys artimiausi bičiuliai, tebuvo tik jo vaikystės draugai. Robinas ir toliau manim nė kiek nesidomėjo, todėl visas savo mintis stengiausi nukreipti į tą publiką, kuri, mano supratimu, labiau vertino mano gebėjimus. Gurkšnodama šampaną neva apžiūrinėjau krištolinio sietyno karoliukus, o iš tiesų mintyse kūriau aktorinės veiklos planus. Kaip patekti į kokią nors svarbią atranką? Kaip susipažinti su tinkamais žmonėmis? Kaip kurti prasmingą meną? Kur tas mano mulkis Šonas ir ar jis nors kiek manęs pasiilgo? Ar jis man leis grįžti pas jį, kai baigsis šita nesąmonė? Įdomu, kas nauja per tą laiką įvyko Teatro angare? Kaip sekasi Penei statyti spektaklį? Kuo reikės pasipuošti einant atsiimti garbingojo Akademijos apdovanojimo, kurį iki šiolei kažkodėl laikiau nuvalkiotu ir nepadoriu?

Kartą Edis mane smarkiai nustebino, plastelėjo į krėslą šalia ir pažadinęs iš tingaus susimąstymo uždavė tiesmuką malajiečiams būdingą klausimą:

– Ryt vakare tu dainuosi?

Nelabai panašu į klausimą, bet vis tiek. Jeigu Edis liepia man ką nors daryti, tai tik todėl, kad vykdo Robino prašymą. Žvilgtelėjusi į Robiną pamatau, kad jis ir Fiona žiūri į mane ir abu drąsinamai linkčioja galvas. Darau išvadą, kad jie nori iš manęs pasijuokti, bet vis tiek apsidžiaugiu, kad buvau pastebėta, kad neliksiu ir toliau tik salę puošiantis baldelis.

– Žinoma. Mielai.

Edis nepaprastai nudžiunga. Šiuose vakarėliuose visi, net ir patys didžiausi tyleniai, tokie kaip Madžė, į menkiausią smulkmeną reaguoja taip, tarsi tai būtų gyvybės ar mirties klausimas. Galima

pamanyti, kad atsisakiusi dainuoti išgirsčiau mirties nuosprendį.

Niekas nežino, kad galiu dar ir dainuoti. Užaugau kas vakarą dainuodama pagal tėvo parengtą akompanimento programą. Kertu lažybų, kad galėčiau sudainuoti bet kokią pasiūlytą miuziklo ariją. Be to, dar ir suvaidinčiau taip, kad nė nepastebėtumėt, jog kartais traukiu pro šalį.

Didžiąją savo dainininkės karjerą pradėjau dainuodama partiją iš miuziklo „Vienintelė“. Mūsų buvo dvi. Abi stovėjome viena šalia kitos priešais kitus atlikėjus. Visi 5A grupės septynmečiai turėjo ant galvų cilindrus ir rankose laikė lazdeles, išteptas Elmerio klijais ir pavoliotas raudonuose blizgučiuose, o mudviejų lazdelės švytėjo aukso spalva. Mudvi su Rende Klein turėjome auksinius cilindrus ir auksines lazdeles.

Įtariu, mums skyrė šiuos vaidmenis dėl to, kad jau mokėjom dainos žodžius. Aš turėjau miuziklų „Kordebaletas“, „Katės“ ir „Briliantinas“ plokšteles ir vidury nakties galėjau visus juos padainuoti. Kiekvieną dainą pagyvina ir jai skirtas šokis, buvau juos išmokusi iki tobulybės repetuodama prieš pliušinių žvėrelių, susodintų ant lovos, auditoriją. Jeigu man ir stigo talento, kompensuodavau jį atsidavimu dainai ir pakilumu. Jei kas paklausdavo, kuo svajoju būti užaugusi, atsakydavau, kad noriu būti baltąja kate iš miuziklo „Katės“, ta, kuri šoka solo partiją per spektaklio kulminaciją.

Artėjant stovyklos talentų konkursui, kasdien buvo skiriama šiek kiek laiko repeticijoms. Mūsų būrio vadė sėdėdavo sukryžiavusi kojas beisbolo aikštės kampe. Žiaumodama didžiulį gabalą burbulinės kramtomosios gumos ji sukdavo atgal garsajuostę ir, mušdama ritmą, garsiai skaičiuodavo žingsnelius.

Ištiesiam lazdeles. Ir – vienas. Lenkdamos kelius šokinėjam aukštyn.

Vienintelė. Nuostabus jausmas, kai ji žengia žingsnelį.

Apsisukam.

Tra lia lia lia lia lia.

Vėl pašokam.

Man tie šokiai buvo begėdiškai lengvi. Kas penkias minutes darydavom pertraukėles, per jas gerdavom iš suglamžytų pakelių obuolių sultis ir kasydavomės uodų sukapotas kojas. Baisiai pykdavau dėl tokio neatsakingo požiūrio ir nuolatinio dykinėjimo. Kitoms mergaitėms buvo nuobodu ir neįdomu. Užuot mokiusios žingsnelius, jos spoksodavo sau į kojas. Tapusi Vienintele, pasijutau už visas viršesnė. „Nepamirškite šypsotis. Šokant labai svarbu šypsotis“, – mokiau mergaites.

Nekreipdavau dėmesio, kai jos nepatenkintos baltakiuodavo į mane. Man reikėjo ne jų meilės, o kad gerai sušoktume. Troškau, kad pasirodymų dieną visi dėl mūsų aikčiotų. Rendė man pritarė. Per

pertraukėles mudvi repetuodavom porinius žingsnelius. Paskui įsiprašėme, kad numerio pabaigoje kelis taktus leistų sušokti tik mudviem.

Mano planas buvo sužibėti prieš tėvus ir priversti juos pakeisti savo nuomonę – nedrausti man kitąmet stoti į teatro mokyklą „Stagedoor Manor“. Norėjau vasarą važiuoti į teatro, o ne į paprastą stovyklą, kurioje kiauras dienas leidžiama žaisti amerikietiškąjį futbolą ir mokoma pinti virveles. Visiems buvo žinoma, kad mergaitės iš „Stagedoor Manor“ vėliau būtinai vaidina spektakliuose „Anė“ ir „Tikroji Rouzė“. Brodvėjaus teatre vaidinantys vaikai miega iki pietų ir lanko specialiąsias mokyklas, vakarus leidžia parteryje arba ant pakylos, scenoje arba su žiūrovais, toje stebuklingoje karalystėje, kur kulminacijoje atliekamas sudėtingiausias finalinis šokis. Svajojau gyventi šitoj karalystėj.

Atsakydamas į mano karštus maldavimus, tėvas pasakė: „Jeigu svajoji būti dailiojo čiuožimo šokėja ar šiaip šokti, būti gimnaste ar dar kuo nors, kasdien turi keltis ketvirtą valandą ryto ir treniruotis prieš pamokas, atsisakyti draugų, nesportuoti, nevalgyti ledų, nevaikščioti į vakarėlius ir neturėti vaikinų. Jeigu nori būti tokia kaip ta neregė iš „Ledo pilių“, negalėsi lankyti koledžo, susižalosi kojas ir stuburą, o tavo karjera baigsis nesulaukus nė trisdešimties. Šitą gali daryti savo malonumui, bet turėk galvą ant pečių.“

Tėvas manęs gailėjosi, nenorėjo užduoti širdies. Baletui aš buvau per stora, tuščias laiko gaišimas. Mano judesiai nebuvo tokie koordinuoti, kad drįsčiau rinktis dailiojo čiuožimo šokius. O dainavau tik vidutiniškai. Tėvo šūkis: „Nelįsk ten, kur ne tavo nosiai, ir nereikės gailėtis!“ Bet aš buvau mačiusi „Ledo pilis“ ir supratau, kad jis nesuvokia esmės.

Iš karto tą supratau, kai tėvai pamatė mane atliekant Vienintelės vaidmenį. Stiprus mano balsas aiškiai išsiskyrė iš viso choro, auksinė lazdelė ryškiai blykčiojo saulėje. Buvau tikra: dabar jau tikrai įtikinsiu tėvus, kad esu gimusi šokti ir dainuoti, na ir kas, kad susigadinsiu kojas. Na ir kas, kad reikės anksti keltis. O ledų aš ir taip nemėgstu, vaikinai man nerūpi, taigi tėvai pamatys mane sužibant ir bus aišku, – net tėčiui, – kad mano likimas neginčijamai nuspręstas.

Pasirodymo dieną tėvai sėdėjo pirmoje eilėje per patį vidurį. Spragsėjo fotoaparatu ir be garso džiūgavo. Pasirodžiau įspūdingai. Jie liko sužavėti. Apipylė bučiniais ir pagyrimais. Bet kai vėl prakalbau apie svajonę, sulaukiau to paties atsakymo apie ankstyvą kėlimąsi ir draudimą valgyti ledus. Nors mano debiutas miuzikle buvo stulbinantis, į „Stagedoor Manor“ taip ir neįstojau, buvau pasmerkta ir toliau kankintis vimdančiose vasaros stovyklose ir dažasvydžio mūšiuose. Vis dėlto mano aktorines svajones tėvas iš dalies patenkino. Šiaip ar taip, mudviejų pomėgiai sutapo.

Po kelerių metų aš jau stovėjau svetainėje šalia jo pianino ir repetavau pasirinktą dainą mokykloje statomo spektaklio atrankai. „Iki geros dainininkės tau dar toli, – pareiškė tėvas. – Turi pasirinkti tinkamą dainą ir prastumti ją už gerą.“

Kaip perspektyvus biržos makleris, jis galėjo „prastumti“ bet ką. Perklausai mudu pasirinkome ariją „Papukai ir užpakaliukas“ iš miuziklo „Kordebaletas“. Kaip keturiolikmetei pasirinkimas gal ir keistokas, bet tikslas buvo pasiektas. Pagrindinio vaidmens negavau, jis atiteko mano draugei Aleksei; ji iš tiesų puikiai dainavo, tačiau aš irgi sulaukiau dėmesio, iš manęs visi skaniai pasijuokė. Kalbos apie mane dar ilgai nenutilo. Taigi man tai buvo gera pamoka. Nors šokti ant ledo ir nemoku, bet vis tiek galiu suvaidinti, kad moku. Ką duosit, viską mokėsiu.

Pasivėdėjusi į šalį klavišininką Entonį klausiu jo:

– Kokia daina Robinui labiausiai patinka?

– Na, jam labiausiai patinka keletas malajų dainų. O amerikietiškos? Nežinau. O ką tu moki?

– Padainuosiu malajų.

– Kiek turi laiko?

– Iki rytdienos vakaro.

– Per sunku, nesuspėsim.

Mūsų pokalbį nugirdo Andželika, dainavimo karalienė ir, kaip kalbama, princo Sufrio meilė be atsako. Priėjusi ji man sako:

– Padainuok „Kasih“. Ši jam labiausiai patinka. Greit išmoksi. Aš tau padėsiu.

Andželika išplėšė švarų popieriaus lapą iš Entonio užrašinės, rado po baru rašiklį ir, nubraukusi ranka nuo baro trupinius, puolė rašyti žodžių fonetiniais garsais. Jos rašysena raityta, kaip mokinukės.

– Tai meilės daina. *Kasih* reiškia „mylimoji“.

Paskui mes kartu skaitėm kiekvieną žodį, o ji taisė mano tarimą. Entonis padavė jai garsajuostę, ji suvyniojo ją į dainos tekstą ir įteikdama man patarė:

– Dainuok paprastai. Tau tikrai pavyks.

Andželikos padrąsinimas mane sujaudino. Imdama iš jos rankų garsajuostę pamaniau, kad kada nors ji bus puiki mama.

Grįžus į savo vietą, Serena prisimerkusi pažvelgė į mane.

– Rytoj dainuosi? – paklausė. – Ką pasirinkai?

– „Kasih“.

– O Dieve. Ar tik ne Entonis tau ją pasiūlė? Sakė, kad Robinui ji patinka? Nekenčiu šito bjauraus popso. Rytoj aš irgi dainuosiu.

– Kokią dainą?

– Šiaip aš renkuosi iš džiazo. Tokia mano profesija. Rytoj dainuosiu „Aistrą“. Robinui patinka, kai ją dainuoju. Jau daug kartų esu dainavusi.

Susitariau su Entoniu repetuoti rytoj ketvirtą. Naktį nesudėjau nė bluosto, o Destinė šalia manęs skaniai pūtė į akį. Ji nežino, kas yra nemiga, užsiriša ant akių margą raištį ir jau po trijų sekundžių pučia. Pavydžiu jai.

Kaip man iki vakaro išmokti dainą svetima kalba? Reikėjo verčiau kaip Serenai pasirinkti kokį seksualų retro stiliaus gabaliuką, ir baigta. Per daug pasitikiu savim, todėl guliu maudžiančiu skrandžiu ir negaliu užmigti.

Užsistačiau žadintuvą anksti ir nulipusi į apačią tyliai klausiausi garsajuostėn įrašytos dainos. Įsitaisiusi priešais kolonėles mokiausi dainuoti, o mano draugės ramiai sau parpė viršuje. Mokiausi kone visą dieną, tol, kol prireikė eiti pas Entonį. Įžengiau į tuščius rūmus pro pagrindines duris. Pro aukštus siaurus langus į vestibiulį plieskė saulė, jos šviesa atsispindėjo fontano vandeny. Ant dirbtinių gėlių, kurios vakarais prie lempų atrodydavo kaip tikros, dabar buvo matyti siūlės ir plastikiniai rasos lašeliai.

Durys kairėje praviros. Pamenu, jos buvo uždarytos, kai čia atėjau pirmą kartą. Čia pokylių salė. Palubėje – lengvojo automobilio dydžio krištolinis sietynas. Vaškavimo aparatu kažkoks vyras blizgina grindis. Staiga prisiminiau mėgstamą senelės anekdotą apie pokylius.

Pokylis! – šūktelėjo karalienė. – Jeigu ir man pakiltų, būčiau karalius.

Kilimais klotu koridoriumi nulipu į apačią ir patraukiu į vakarėlių salę. Nepriekaištingai sutvarkyta ir tuščia, ji laukia merginų antplūdžio. Man nuo mažens patinka vakarėliams paruoštos patalpos, kol dar nepradeda rinktis svečiai. O dar įspūdingiau atrodo teatrai dieną, kai durys žiūrovams uždarytos ir spektaklis dar neprasidėjęs, kai scenoje dega šviesos, matyti plikos scenos grindys ir jose išminti takai. Man patinka jausmas, kai kažko tikiesi. O po vakarėlio, kai viskas jau baigėsi, neišvengiamai apima nuojauta, kad dar ne viskas įvyko, kad dar kažko viliesi.

Entonis man akompanuoja, o aš dainuoju į mikrofoną, šypsodamasi tuščiam Robino krėslui, ir nuolat kliūvu už dainos žodžių. Matau, Entonis abejoja mano gebėjimais.

– Ar nemoki kokios kitos dainos?

– Sudainuosiu šitą.

Vienąkart sudainavau gerai, paskui vėl suklydau.

– Ką gi, gal ir nepadainuosiu.

– Jau vėlu, – žiūrėdamas į laikrodį sako man Entonis. – Padainuosi. Jeigu pamirši žodžius, vyniokis kaip gali.

– Sutarta. Jam tikrai patiks.

Išeidama iš rūmų dar stabteliu prie balerinos skulptūros. Prisiminiau kažkur skaičiusi, kad šiai skulptūrai pozavusi mergina dirbo prostitute, o Dega laikais dauguma nenusisekusių šokėjų gyvenimą baigdavo priverstos imtis prostitucijos.

Piršto pagalvėle paglostau bronzinį šokėjos puantą, jos pėdą. Kai esi turtingas, gali sau leisti nusipirkti tokį meno kūrinį, o paskui nukišti į tolimiausią kampą, kur niekas jo nematys, gal tik kokia pro šalį skubanti mergina – net ne moteris, – kadaise irgi avėjusi balerinos bateliais ir svajojusi tapti gulbe.

Kaskart išrėkdama žodį „aistra“ Serena kilsteli aukštyn rankas ir atkiša klubą. Nudžiungu supratusi, kad džiazo dainuoti ji nemoka.

Prie mūsų staliuko sėdi nauja mergina, Lenė, muilo operų aktorė iš Honkongo, pusiau kinė, pusiau britė, visu kūnu trykštanti seksualumu. Apsiblaususios akys, palaidi banguoti plaukai ir prarūkytas balsas su britišku akcentu – įsivaizduok, Dženis Džoplin pas princesę Di. Moteris vilki kuklią ilgą Armanio suknelę. Čia ne pirmas jos apsilankymas Brunėjuje. Kaip ir Serenos, jos praeitis mįslinga, tačiau, skirtingai nei Serena, ji atvirai rodo savo meilę princui. Prisipažino man apie tai, vos prabėgus penkioms sekundėms po mūsų pažinties. Sėdi ant sofos išskėtusi rankas ant abiejų atlošų, nutaisiusi nuolankios pralaimėtojos pozą.

– Atsisakiau svarbaus vaidmens, kad galėčiau čia atvykti, bet jis to nežino. Negaliu be jo. Praeitą sykį išvažiuodama daviau žodį daugiau čia nebegrįžti, bet negaliu numaldyti sudaužytos širdies.

Lenė kalba ir nuoširdžiai, ir ne visai. Iš karto patikiu, kad ji myli princą, bet jaučiu, kad vaidina, nes aktores pažįstu kaip nuluptas. Kokių tik dialogų neprisigalvojam.

Lenė artimai susikukavo su Serena, abi paslaptingos, nusiteikusios prieš Fioną. Neseniai teko girdėti abi plakant ją liežuviais. Serena pasakojo girdėjusi, kad Fiona buvo užklupta kambaryje užsiimanti filipiniečių magija. Paaiškinimas vienareikšmis: ta karvė raganiškais burtais bando prisivilioti princą. Ar ji kada nors sustorės? Beje, kiek jai galėtų būti metų? Merginų pokalbis mane gąsdino, bet kartu buvo gerai pažįstamas – merginos dergia purvais visus, kas pakliūva. O kokia aš? Jų priešingybė? Gerutė? Ne. Koks ten blogo žmogaus antonimas? Silpnas?

Prie manęs prieina Edis.

– Dabar tu dainuosi, taip?

Aš apsivilkusi geriausią savo vintažinį kostiumėlį ir juodu tušu storai apsibrėžusi akis. Įsivaizduoju, kad esu Odrė Hebern muzikiniame filme „Mielas veidelis“, tik truputį stambesnė. Čia mano proga sužibėti. Ir net jeigu man nepasiseks, vis tiek džiaugsiuosi, kad nesimaivau kaip ta džiazo atlikėja ir neplyšauju kvailų Pegės Li dainų.

Entoniui paskelbus, kas toliau dainuos, mano galvoje – juoda tuštuma. Pamirštu viską, ką buvau išmokusi. Jaučiu, kad tapsiu šio vakaro pajuokos objektu. Patirsiu košmarą, kai užlipusi ant scenos pamiršti net tai, ko apskritai čia atėjai. Tačiau į paniką nepuolu. Pasitikiu savim. Juk išmanau vaidybos meną. Žinau: kai jauti, kad

tave tuoj tuoj nušluos sniego griūtis, atsisuki į ją ir iš visų jėgų abiem rankom imi irtis į priekį. Svarbu šypsotis ir nepasiduoti.

Kasih dengarlah hatiku berkata

Aku cinta kepada dirimu sajang…

Bilsnodamas pirštu sau į šlaunį princas žiūri į mane ir paslaptingai šypsosi. Fiona šalia jo taip pat šypsosi. Kur čia šuo pakastas? Neatrodo, kad ji būtų ragana žiežula, kaip kalbėjo Serena su Lene.

Baigus dainuoti, salė pratrūksta garsiai ploti. Mano draugės tailandietės iš džiaugsmo net šūkauja. Serenos veide apgailėtina šypsena, kaip Mis Amerikos konkurse antrąją vietą užėmusios gražuolės. Ji neabejotinai tikėjosi pasipuošti nugalėtojos karūna. Grįžtant į savo vietą, einant pro princą, jis sugriebia man už rankos. Sustoju ir atsisuku į jį truputį palinkusi į priekį, nuleidusi galvą.

Suėmęs mano ranką šiltais, minkštais delnais, jis pagiria:

– Nuostabu. – Ir paleidžia.

– Taip, iš tiesų labai gražu, – pritaria jam Fiona.

Aš juk iš Niujorko. Dirbau su kino žvaigždėmis. Man nesvetimas pagarsėjusių aktorių ar vakarėliuose dainuojančių roko žvaigždžių dėmesys. Šitas prisilietimas, šita vos juntama kruopelytė pripažinimo anksčiau vargu ar būtų man ką reiškusi, tačiau per savaitę man turbūt taip buvo išplautos smegenys, kad užteko vienut vieno karaliaus Mido prisilietimo, ir aš visą vakarą švytėjau iš laimės.

Prigesus šviesoms ir prasidėjus šokiams, nuėjau į tualetą pasidažyti lūpų. Mano akis užkliuvo už paveikslo, pro kurį praeidavau kas vakarą ir nė sykio nepastebėjau. Klasikinė drobė, vaizduojanti pusnuoges Rytų odaliskas ir rudaodžius jų tarnus hareme, rymančius ant pirties baseino krašto. Per dailės istorijos pamokas nagrinėjome panašią tapybą, analizavome kiekvieną drąsų teptuko brūkštelėjimą. Ir štai dabar, prabėgus pusantro šimto metų, prieš mane ant sienos – ant tikro haremo sienos – kabo romantiškas devyniolikto amžiaus vakarietiško haremo atvaizdas. Išties labai jau postmodernu.

Haremas. Kaip anksčiau nesusiprotėjau? Jokios mes ne vakarėlių viešnios ar prostitutės. Mes – haremo gyventojos.

11 skyrius

Net ir Borneo saloje užrakinta prabangiame it papuošalų dėžutė kambaryje naktimis dažnai sapnuoju, kad į duris beldžiasi gestapininkas. Jau nuo aštuonerių metų, kai perskaičiau „Anės Frank dienoraštį“, naciai ryžtingai įsitvirtino mano naktiniuose košmaruose.

Sapnuodavau, kad aš – Anė Frank, guliu ant žemės priglaudusi prie grindų ausį ir klausausi, ar neišgirsiu laiptais atkaukšinčių sunkių batų aido, gestapininkams atėjus mūsų išsivesti. Sapnuodavau esanti Anė, jau nebegyva, bet vis tiek kažko ieškanti suverstų daiktų ir batų krūvoje. Ieškau lagaminų. Žinau, maniškis turi čia būti, ir turiu jį surasti, kitaip negalėsiu išeiti.

Vaikystėje patirtas siaubas neapleido manęs ir vėliau. Baimę kėlė mintys apie holokaustą. Anės Frank dienoraštis buvo pirmoji knyga, paskatinusi imtis ir kitų kūrinių, nepaliekančių abejingų žmogaus širdies skausmui. Labai gerai pamenu knygą, paimtą iš miestelio bibliotekos, su liepsnojančia Dovydo žvaigžde ant viršelio, o vidinėje pusėje – koncentracijos stovyklų žemėlapiu. Knygoje buvo nuotraukų. Na, žinote, tų – nespalvotų, kur tarpai tarp žmogaus šonkaulių juodi kaip anglys, o pliki kūnai, suversti krūvon, boluoja kaip ką tik iškritęs sniegas.

Buvau įsitikinusi, kad tik laiko klausimas, kada vėl pasikartos holokaustas, ir spėliojau, kaip reaguos tėvai, kai naciai mūsų ateis. Argi kam nors įrodysi, kad esi kitoks? Visi linkę tikėti, kad būsime drąsūs. Vaidinsime kine didvyrius, kurie aukodamiesi gelbsti kitus; vaidinsime tuos, kurie elgiasi teisingai, nors pasaulis aplink juos žiaurus ir blogas. Kine teisingai pasirinkti nesunku. Iš teatro išeiname ramia širdimi, nes tvirtai galime pasakyti: aš pasielgčiau teisingai.

Juk niekas nesako: išsigąsčiau. Įduočiau kaimyną, kad tik išneščiau sveiką kailį. Betgi dauguma žmonių taip daro. Net ir aštuonerių tą jau žinojau.

Taigi kokia būsiu, kai ateis manęs išsivesti? Ar man užteks drąsos? O kaip tėvai? Ar jie puls mūsų slėpti, ar nebandys bėgti? Ar, užuot atidavę priešui, neišžudys mūsų kaip izraeliečiai Masadoje? Ar stos gintis, mėtys plytas, kaip žydai Varšuvos gete? O gal nuolankiai atiduos dokumentus ir eilėje į dušą dainuos? Slapčia vyliausi, kad tėvai nebus nuožmūs kovotojai. Jaučiau, jų ginti turėsiu stoti viena, tad stengiausi būti viskam pasiruošusi. Iki smulkmenų apgalvojau planą, kaip turėtume pabėgti ir vėl grįžę tęsti kovą. Neabejojau, pasipriešinimo planas nepavyks, bet vis tiek nenorėjau nuleisti rankų.

Kas garantuos, kad man nepristigs drąsos, kad elgsiuosi kaip didvyrė? Turėjau apgalvoti veiksmus, kruopščiai parengti mintyse scenarijų. Nakties miegą aukojau šioms proto treniruotėms. Bijojau, kad užklupta iš pasalų galiu pasielgti ne visai garbingai. Širdyje nesu tokia drąsi kaip Anė. Mano siela kitokia – ji nemoka mylėti taip atsidavusiai ir karštai, ji nėra tokia tvirta kaip kūnas.

Stengdamasi kaip nors mane užmigdyti, mama tikindavo, jog gyvenam kitais laikais, kad dabar į mokyklą naciai nebeateis ir niekur manęs neišsives. Tačiau manęs vis tiek neįtikindavo. Laikiau mamą naivuole. Negi ji nesupranta, kad šiuos baisumus daro žmonės? Tokie

pat žmonės, kokie gyvena šalia mūsų? Juk ir šiais laikais niekas nepasikeitė. „Dabar jau to nebenutiks, – gal jau šimtąjį kartą bandė aiškinti mama. – Holokausto niekada nepamiršime ir neleisime, kad jis vėl pasikartotų.“ Atsakydavau: „Anės Frank mama irgi sakė, kad nebepasikartos, o pasikartojo.“

Įkyrios mintys apie holokaustą galiausiai aprimo, bet sapnai nesiliovė kankinę. Tad nieko keisto, kad naktimis Brunėjuje sapnuoju, jog ateina gestapininkas ir beldžiasi į duris.

Atsimerkiu. Deja, beldimas nesiliauja. Juo toliau, juo vis nekantresnis. Abi su Destine pašokame lovoje ir žiūrime viena į kitą. Nė viena nesiryžtame atidaryti durų.

Atvykus į salą, Ari paėmė iš mūsų dokumentus ir atidavė apsauginininkui. Sakė, neva reikia pratęsti vizą ar dar kam. Ausyse visą laiką skambėjo jos žodžiai, tarsi koks įkyrus plaukas burnoje, kurio niekaip neištrauki. Ar protingos merginos taip elgiasi? Nuskrenda į Pietryčių Aziją dirbti abejotinos reputacijos darbo ir vos atvykusios geruoju atiduoda dokumentus?

Galvoje šmėsteli mintis apie pasą. Kai atsargiai praveriu kambario duris, kraujas siūbteli į smegenis ir smarkiai tvinkčioja krūtinėje. Už jų stovi uniformuotas apsauginininkas. Apsivilkęs pilką vilnonį švarką Neru apykakle, ant galvos – juokinga beretė. Atlapoju duris. Jis susirūpinęs nužvelgia mane, vilkinčią tik naktiniais.

– Tu dar nepasiruošusi?

– Kam nepasiruošusi?

– Susiruošk per penkias minutes.

Jeigu jis nesako, koks reikalas, galima užduoti tik vieną klausimą. O atsakymas į jį turėtų atskleisti viską, ką mergina privalo žinoti apie netrukus jos laukiančius išbandymus.

– Ką man apsivilkti?

– Suknelę. Žemus batelius. Nesidažyk. Turi penkias minutes. Paskubėk.

Topteli mintis bėgti pas Ari, bet prisimenu, kad vėlai naktį ji išvyko į Jungtines Valstijas tvarkyti verslo reikalų ir atvežti naujų merginų. Vakar vakare mane patikino, kad viskas bus gerai, kad ir vienos neprapulsime, o ji būtinai grįš prieš mums iškeliaujant ir pasirūpins, kad iš čia išvyktume sklandžiai. Žvilgteliu į Destinę. Ji gūžteli pečiais, akivaizdžiai patenkinta, kad atėjo išsivesti manęs, o ne jos.

Po dešimties minučių su paprastom basutėmis ir juoda vasarine suknele rausvų rožyčių raštu, susegiota sagutėmis per visą priekį, išėjau paskui apsauginininką ir įsėdau į juodą mersedesą tamsintais langais. Viduj kvepėjo nauju automobiliu ir šilta sėdynių oda.

– Kur važiuosim?

Apsauginininkas dedasi neišgirdęs. Paėmęs mobilųjį kažkam

skambina. Kalba malajiškai. Apsauginkai čia mįslingi. Viskas – didžiausia paslaptis. Įdomu, apie ką jie galvoja, kiaurą dieną vežiodami princo merginas?

Jaučiuosi keistai ramiai: patogiai atsiremiu į sėdynę. Žiūriu pro langą ir seku akimis pro šalį bėgančius vaizdus. Tarsi būčiau ne automobilyje, o garso įrašymo studijoje, sėdėčiau važinėjamame krėsle: ventiliatoriai taršo man plaukus, o už nugaros ekrane bėga vaizdas – pro džiungles vingiuoja kelias. Paskui vaizdas keičiasi ir atsiduriame mieste, lekiame siauromis jo gatvelėmis. Brunėjuje visas mano laikas slenka arba tarp keturių sienų, arba automobilyje.

Mersedesas sustoja prie kiemo durų į verslo centrą, aukštą stačiakampę juodą dėžę iš stiklo ir metalo. Apsauginninkas perleidžia mane kitam apsauginninkui, šis, netardamas nė žodžio, pakelia mane liftu, nuveda ilgu koridorium ir įleidžia į kambarį. Pasiūlęs stiklinę vandens išeina ir užrakina duris.

Kambarys nedera prie dalykinės pastato išorės. Tikėjausi pakliūti į biurą, o atsidūriau jaukioje svetainėje, apstatytoje tokiais pat baldais kaip rūmai, nevykusiai sumodernintu Liudviko XIV stiliumi. Atrodo, lyg princo dizaineris – daugialypė asmenybė. Didžiulis raudonmedžio darbo stalas veikiausiai nukrautas princo žmonų ir vaikų nuotraukomis. Atidžiai į jas žiūrėdama spėlioju, koks galėtų būti jų gyvenimas.

Dažniausiai nuotraukose jaunas vyras, o atrodo kaip suaugęs kūdikis, aprengtas polo uniforma. Gal čia princas Hakimas, vyriausias Robino sūnus ir įpėdinis? Betgi šitas milžinas negalėtų būti smulkaus princo atžala. Hakimas man priminė Fransį iš filmo „Didysis Mažylio nuotykis“. Įsivaizduoju apkūnų paniurėlį paauglį, mirkstantį vonioje sulig nemažu baseinu ir žaidžiantį karo laivų modeliukais.

Moterys fotografijose žavios kaip lėlytės, išsidažiusios ir blizgančiomis lūpomis. Pasipuošusios brokato sukniomis ir galvas apsigobusios lengvo audinio skaromis. Gal čia jo žmonos? Matau besišypsančią mergytę plonomis kasytėmis. Įdomu, kelerių metų sulaukusi ji pradės slėpti jas po skraistėmis? Gal čia jo dukrytė? Nė vienoje iš nuotraukų nematyti princo šalia moters, bet vienoj kitoj jis stovi nusifotografavęs su Hakimu.

Pati nežinau, ko laukiu. Viliuosi, galbūt Robino. Būtų negražu, jeigu jis užkluptų mane žiopsančią į jo žmonų nuotraukas, tačiau po kelių vakarų princo rūmuose jau buvau įpratusi regėti virtines jam neabejingų moterų. Įsitaisau ant sofos, apsiglostau, kad atrodyčiau patraukliai, o kartu ir paprastai. Oro kondicionierius atšaldęs kambarį kone iki arktinės temperatūros ir aš stebiuosi, kodėl kvėpuojant nematyti garo. Auksinis laikrodis ant nedidelio staliuko prie kitos sienos rodo, kad jau prabėgo dešimt minučių, paskui – pusvalandis. Galų gale užsikeliu ant sofos kojas, pasikišu po suknele ir trinu nuo

šalčio pašiurpusias rankas virš alkūnių. Susiriečiu į kamuoliuką, pasirengusi bet kurią akimirką pašokti, ištiesti kojas ir vėl atrodyti patraukliai, vos tik išgirsiu girgžtelint pasukamą rankeną. Bet durys ir toliau uždarytos ir užrakintos.

Praslinko valanda. Čia nėra nei laikraščių, nei knygų, nei televizoriaus. Imu minti ratus po kambarį. Vėl atsisėdu. Pasidairau tualeto. Paklebinu duris, jos vis dar užrakintos. Atsisėdu. Praslinko dar viena valanda. Esu kaip Sartro pjesės6 žvaigždė be žiūrovų. Dar kiek, ir imsiu šlapintis į šiukšlių dėžę. Visa tirtu nuo šalčio, iš alkio ir jaudulio. Nors galva plyšta be kavos, stengiuosi ką nors sugalvoti. Jeigu niekas apie mane neprisimins, negi turėsiu gyva supūti kaip Antigonė?

Dar blogiau, kas bus, jeigu netapsiu jo didenybės *belle du jour*? O jeigu manęs laukia kitoks likimas? Kas manęs ieškos, jeigu pradingsiu? Aišku, tik tėvai. Bet kur jiems manęs ieškoti? Išgalvotoje filmavimo aikštelėje Singapūre? Ką jie apkaltins dėl mano dingimo? Staiga man paaiškėja, kad galiu dingti iš šio pasaulio ir nebus ko apkaltinti.

Betgi man paprasčiausia isterija. Ir nieko negaliu padaryti. Negi dabar imsiu pinti iš baltos sofos odos virvę ir sliuogti pro langą į Bandar Seri Begavano gatvę?

Užsimerkiu ir mėginu sušilti. Įsivaizduoju sėdinti saulėkaitoje, galbūt kur nors paplūdimy. Per daug banalu. Tada mėginu įsivaizduoti esanti kokiam nors iš Robino hareme kabančių paveikslų. Sėdžiu sumerkusi kojas į garuojantį vandenį. Labai jau šlapia. Galiausiai įsivaizduoju gulinti lovoje namie, palindusi po šiltais apklotais, ir mėgaujuosi savo buto Ludlou gatvėje ramybe. Pasiilgau namų. Kaip norėčiau grįžti namo ir vėl eiti į darbą teatre, vėl būti paprasta mergaite metro traukinio vagone. Nė nepajutau, kaip sėdėdama ant sofos prisitraukusi kelius po smakru ėmiau ir užmigau.

Atsibudau nuo durų garso ir pamačiau priešais Robiną, vilkintį pilką karinę uniformą, nusagstytą medaliais, ir kariška kepure ant galvos. Pirmą kartą matau vilkintį ne šortais ir avintį ne teniso bateliais. Dabar jis atrodo kaip tikras princas. Šasteliu tarsi įgelta, lyg mažas vaikas, užkluptas snūduriuojantis prie ruošiamų pamokų. Esu Stokholmo sindromo auka – prieš savo valią pamilau mane išgelbėjusį vaikiną, nors prieš tai jis ir laikė mane keturias valandas užrakinęs šaltame kaip ledas kambary be teisės nueiti į tualetą. Staiga pajuntu jam begalinį dėkingumą ir didžiulį troškimą būti tinkamai šio žmogaus įvertinta. Ekstremaliomis aplinkybėmis tokį jausmų derinį galima būtų pavadinti meile.

– Ar seniai jau čia? – klausia jis, sėsdamasis šalia manęs, ir glosto man pašiurpusią rankų odą virš alkūnės.

– Taip.

Regis, jam tai patinka.

– Tau šalta.

Uždėjęs ranką man ant sprando prisitraukia ir švelniai pabučiuoja – nereikliai, negodžiai, visai ne taip, kaip tikėjausi iš garsaus palaidūno. Deja, mano kelias į princo glėbį nebuvo lengvas. Panašios į Sereną merginos apsimeta atvykusios tik paspoksoti į vaivorykštę, o aukso puodas joms nukrinta atsitiktinai.

Prie asmeninių charakterio trūkumų nenorėčiau pridėti dar ir nusivylimo savim. Žinau, kad esam prostitutės. Vadinkit, kaip norit, bet kai tau reikia kas vakarą sėdėti toje pačioje salėje, paskui staiga esi pakviečiama pasimylėti su tų vakarėlių šeimininku, ir galų pagalėj iškeliaujant namo tavo saujoj stebuklingai atsiranda nemenkas pluoštelis šlamančiųjų, esi tiesiog kekšė. Tačiau ir kekšės širdyje slypi mažas deimančiukas. Vienų kekšių širdys auksinės, kitų kietos kaip titnagas, o trečių, tokių kaip manoji, skilusi pusiau – viena pusė žėrinti, kita – apniukusi.

Nesiginsiu, esu prostitutė, bet kažkodėl jaučiuosi nelyginant Pelenė, kai gražuolis princas atsistojęs paima man už rankos ir veda prie kitų durų, dabar jau atrakintų. Jau maniau, priklaups ant kelio ir išsitrauks iš kišenės krištolinę kurpaitę. Iš dalies mudu abu esam kuoktelėję romantikai. Jis moka užburti. Kaip ir visi lovelasai, Robinas moka taip žiūrėti į mylimą moterį, kad ji staiga pasijunta esanti žavi. Jeigu vyras elgsis su moterimi taip, kad ji pasijus verta stovėti ant pjedestalo Luvro muziejuje, ta moteris nematys vyro svetimavimo ar žiaurumo, visą moterišką logiką pamynusi po krištolinės kurpaitės padu.

Deja, kai iš tualeto išėjusi Pelenė pažvelgė į kambarį šalimais, karieta virto moliūgu. Apie tokį miegamąjį Hju Hefneris galėtų tik pasvajoti. Sienos apmuštos tokiu pat blizgančiu juodu šilku kaip lovos patalynė ir galvūgalis. Veidrodžiai ant lubų, ant drabužių spintų durų, aiškiai matyti mažiausiai trys filmavimo kameros, nuo lovos nutraukta ir šalimais numesta šinšilų kailiukų lovatiesė, prie pat lubų įtaisytas televizoriaus ekranas. Prie sidabru ir auksu puošto šachmatų staliuko du juodos odos krėslai. Prisiminiau Serenos repliką, kai pirmą kartą įžengėme į rūmus: „Čia viskas tikra.“ Ir nereikalinga. Kas šitam kambary galėtų žaisti šachmatais?

Robinas nedviprasmiškai žiūri į mane. Stoviu ir taip pat spoksau į jį.

– Kuo vertiesi gimtinėje? – klausia jis.

– Mokausi. Ir vaidinu.

– Vaidini, – pakartojęs linkteli, tarsi tai būtų jį sudominę. – Gal ir šituo užsiimi? – Lengvai mosteli ranka lovos pusėn.

Pajuntu, kaip kaista veidas. Serena. Tikra kalė. Padariau didelę klaidą vieną dieną per pietus paminėjusi jai dirbanti palydovių agentūroje. Buvau atsipalaidavusi, o ji elgėsi draugiškai. Aišku, jinai

viską išpliurpė. Pajuntu nemaloniai dilgtelint paširdžius. Nenorėčiau, kad į mane žiūrėtų kaip į palydovę; ne vien dėl to, kad ne tokią vaidinu Robinui, o dėl to, kad ne apie tokią ateitį naktimis svajoju. Pasistengiu praryti užvirusį pyktį ir nutaisau nekaltą šypseną. Dabar jai galas. Aš jai dar parodysiu.

– Nieko, – sako jis. – Man patinka aktorės. Daug jų pažįstu. Jos turbūt labai jautrios, tiesa? Ir moka linksmintis. Ateik pas mane.

Robinas pakelia ranką ir nusmaukia man nuo peties suknelės petnešėlę. Žengiu prie jo ir uždedu jo rankas sau ant liemens. Jis nusiveda mane prie lovos ir atsisėda priešais. Sudeda ant kelių rankas ir laukdamas žiūri į mane kaip žmogus, kuris per visą savo gyvenimą nė sykio nesusimąstė, ar kitas yra laimingas, nepagalvojo, kad vien jo buvimo šalia dar nepakanka, kad žmogus pasijustų laisvai.

Neišmanydama, ką jam sakyti, nusmaukiu nuo peties kitą petnešėlę, išlipu iš nukritusios ant grindų suknelės, tada atsiklaupiu ir padedu galvą jam ant kelių. Rankomis glostau princui šlaunis, bet jis suima už alkūnių ir pakelia mane nuo žemės. Atsisėdu jam ant kelių ir kurį laiką glamonėjamės, paskui jis atsistoja, o aš, nors anksčiau negailestingai plūsdavau motiną už jos audinių kailinius, didžiausio dėkingumo apimta, kad pagaliau galėsiu sušilti ir paslėpti nuogumą, šmurkšteliu po kailiniu apklotu. Man taip šalta, kad net nagai pamėlę.

Robinas nusirengia drabužius, lyg ruoštųsi eiti į dušą, ir tvarkingai sudėjęs ant krėslo prie šachmatų staliuko palenda po šinšilomis šalia. Jis kvepia nuolat palaikoma švara, turbūt muilu ir odekolonu. (Kalvino Kleino „Egoistu“. Žinau, nes buvau jo tualete.) Ant kūno nei spuogelio, nei plaukelio, vieni raumenys. Jokių randų, kurie išduotų jausmus. Nieko žmogiško. Jis visą laiką žiūri tiesiai į mane, akys plieninės, truputį primerktos, žvilgsnis suktas. Manau, jis aiškiai iš tų, kurie sumaniai vaidina orgazmą, jeigu akių nebado fiziniai įkalčiai. Pasistengiu kuo sumaniau atlikti savo pornografijos žvaigždės darbą, nenuleidžiu nuo jo akių, bet jam, regis, veikiai nusibosta. Pirmąsyk tokį matau.

Robinui ant kaklo tilindžiuoja talismanas, labai panašus į žydų mezuzą. Kai buvau maža, tėvas irgi nešiojo panašų. Pamenu, mėgdavau žiūrėti pro sidabro raižinius į mažulytę pergamento skiautę viduje. Tiksliai nepamenu, kas joje buvo parašyta. Turbūt: „Priimk žodžius, kuriuos tau skiriu šiandieną, ir perduok juos savo vaikams.“ Man ir dabar patinka klausytis šių maldų, nors daug mieliau tikiu ženklais, dvasiomis, vaiduokliais ir mūzomis, gal net angelais, bet ne Dievą.

Mano protas elgiasi taip, kaip elgdavosi su klubo ir palydovių agentūros klientais ir, sakau tiesiai, su vaikinais. Tuo metu jis nuo manęs tarsi nusisuka. Strykteli iš lovos ir šauna iš kambario, o aš, atlikusi intymų reikalą, beveik neprisimenu ką dariusi. Tarsi

tūkstančius kartų važiuotum tuo pačiu metro traukiniu: įlipusi atsijungi ir išlipi reikiamoj stotelėj, o tarpinių net neprisimeni. Kartais, būdavo, taip atsijungdavau, kad pražiopsodavau stotelę ir atsipeikėdavau tik Kvinse.

Taip nutinka ir šįkart. Atsijungiau ir atsipeikėjau Kvinse, o atsipeikėjusi supratau, kad Robinas dulkina mane be prezervatyvo, bet aš neįstengiu rėkti ir jo sulaikyti. Tuo metu buvo pats didžiausias AIDS protrūkis, ir keletas mano draugų iš teatro merdėjo viduramžiška mirtimi. Tačiau veikiai nuveju šalin paniką. Keliai slidinėja po švelnų kailį, rankomis laikau įsirėmusi į vėsų galvūgalio šilką.

Po visko jis vedžioja savo talismanu man ant nugaros kažkokį žodį. Tai man primena vaikystės žaidimą, kurį mėgdavom žaisti vasaros stovyklose. Atsisėdi, užsimerki ir ištiesi draugei ranką. Piršto pagalvėle ji parašo žodį, o tu turi jį atspėti. Ranką taip kutendavo, kad neįstengdavai susikaupti. Tai buvo neblogas testas išbandyti draugę, patikrinti, kokį žodį ji pasirinks išrašyti ant tavo rankos.

Prisiminiau ir kitą žaidimą, kurį žaisdavau jau gerokai vėliau, kai gulėdama lovoje nuoga su meilužiais piršto pagalvėle vedžiodavau jiems ant nugaros žodžius apsimesdama, kad paprasčiausiai kutenu. Šonui buvau parašiusi „Myliu tave“ gerokai anksčiau, nei pasakiau garsiai. O ką Robinas man parašė – nežinau.

Guliu ant pilvo. Robinas susmunka šalia, bet po trijų sekundžių plekšteli man per užpakalį, pabučiuoja į skruostą ir, lyg katapulto iššautas, strykteli iš lovos.

– Man labai patiko. Deja, vėluoju į susitikimą.

Žinau, neverta šaukti: palauk, neišeik! Suteik man dar *vieną progą ir tu nebenorėsi manęs palikti*. Žinau, neverta pasiduoti jausmams. Bet aš pasiduodu. Man tai nebūdinga.

Negi iš tiesų pamilau vyrą (ne tik geidžiamiausią pasaulyje, bet dar ir sekso maniaką, tarp dalykinių susitikimų veriantį ant savo pieštuko kaskart vis kitą merginą), o gal tiesiog nenoriu vėl likti viena?

Kol Robinas prausiasi po dušu ir rengiasi, žiūrėdama į veidrodžius ant lubų dailiai suklostau ant pagalvės plaukus. Noriu palikti jam neišdildomą įspūdį, trokštu, kad jis išsineštų galvoje tokį prisiminimą apie mane, kad sėdėdamas susitikime, važiuodamas automobiliu ar užsiimdamas tuo, ką daro princai, suvirpėtų ir maloniai nukaistų. Bet jis išeina pro duris lygiai toks pat žvalus ir tvarkingas, koks atėjo.

Bandau įtikinti save esanti geros valios ambasadorė, savo pavyzdžiu siekianti pagerinti žydų santykius su visais pasaulio musulmonais. Juk nesu pirmoji žydė šio sultono guolyje. Hadasai reikėjo pasikeisti vardą į Esterą, kad galėtų ištekėti už Persijos karaliaus. Paskui buvo paskelbta Purimo – žydų išgelbėjimo – šventė Esteros žygiui atminti.

Tačiau mano žygiams atminti niekas jokios šventės neįves. Esu ambasadorė tik savo piniginės ir begalinio noro būti geidžiamai. Apie kieno nors išgelbėjimą negali būti nė kalbos; gerai, jeigu pati išnešiu sveiką kailį. Karalių guoliuose teko voliotis šimtams tokių moterų, bet niekas apie jas nieko daugiau negirdėjo. Kam jos rūpi?

Įsitikinusi, kad Robinas negrįš, einu į dušą nusiprausti. Stiklo pertvara ir juodo marmuro siena dar šlapia po Robino. Atsistoju po tekančiu per nugarą vandeniu ir prisimenu pirmąją naktį, praleistą pas Šoną. Nenorėjau grįžti namo su ta pačia ankšta suknele, todėl apsivilkau senus sportinius Šono koledžo laikų marškinėlius ir užsimovusi džinsus kelis kartus juos pasiraitojau. Grįžau namo pavargusi, nesipraususi, plaukai smirdėjo dūmais, bet nenorėjau lįsti po dušu, nes troškau kuo ilgiau išlaikyti jo kvapą ant kūno. Su visais drabužiais įlindau į lovą ir užmigau.

Prabėgus trims valandoms įtariu, kad Robinas vėl mane pamiršo, ir netrukus puolu į paniką.

– Ei, padėkite. Mane uždarė. Išleiskite kas nors.

Gal penkiolika minučių daužau kumščiais duris ir šaukiu, kol pagaliau kažkas priėjęs pasuka durų rankeną.

6 *Huis-clos* (1944), liet. pavadinimas „Už uždarų durų“.

12 skyrius

Kai įžengiau pro duris į mūsų namelį, jau buvo vėlyva popietė. Tikėjausi, kad merginos bus išėjusios prie baseino, bet radau jas viršutinėje svetainėje gulinėjančias ant sofų, sumetusias viena ant kitos kojas ir žiūrinčias „Henrį ir Džunę“. Serena pakėlė galvą, nusišypsojo. Ištiesusi ranką per Lenės šlaunį paėmė iš vazos nuo kavos staliuko braškę.

– Mes jaudinomės dėl tavęs, – pameluoja.

Nusišypsau ir įremiu į ją atkaklų žvilgsnį.

– Nebuvo dėl ko. Aš jau čia.

– Viskas gerai? – klausia ji, rūpestingai suraukusi kaktą ir knebinėdama braškę. Serena beveik nieko nevalgo. Po meiliu apsimestinumu akių kampučiuose matau toli gražu ne beširdiškumą, o alkį. Alkį, kurį puikiai suprantu. Akimirksnį net sutrinku, bet greitai atsitokėju. Nesirengiu pirmoji atversti kortų, nors abi mirštam iš alkio.

– Kaip filmas?

– Dievinu Henrį Milerį.

– Tikrai? Kokia jo knyga tau labiausiai patinka?

– „Henris ir Džunė“. Šitas filmas pastatytas pagal jo knygą.

– Reikės paskaityti. Gal man ją paskolinsi?

Pamanau, kad apsimesdama skaičiusi neegzistuojančią Henrio Milerio knygą Serena verta užuojautos. Pralinksmėju ir išdidžiai nužingsniuoju pro ją į savo kambarį. Duodu sau žodį niekada daugiau neimti galvon jos paistalų. Suėmusi už durų rankenos staiga išgirstu ją tariant:

– Nesijaudink. Jis turbūt daugiau nebepakvies. Toks jo būdas.

Sau duotą žodį tesėjau vos trylika sekundžių.

Tą pat vakarą susigarbiniavau plaukus ir išsilyginau paskutinę suknelę – smaragdo spalvos geriausią šešto dešimtmečio stiliaus drabužėlį atvira, širdelės pavidalo iškirpte ir pūstu sijonu. Prie šitos suknelės visada svajodavau apsiauti batelius, suderintus su rankinuku, ir įsivaizduodavau einanti į pasimatymą su vaikinu, mokančiu šokti skambant džiazui.

Savo lovos pusėje ant spintelės aš pasidėjusi senelės nuotrauką. Čia ji dar visai jauna, pasipuošusi beveik tokia pat suknele ir pasirengusi kažkur eiti. Baltos pirštinaitės su perlų sagutėmis ant riešo. Prieš ištekėdama ir apsigyvendama Niuarke, mano senelė keliavo po pasaulį. Vienoje mokydamasi su vėliau garsiu psichologu Alfredu Adleriu, iš nusigyvenusios grafienės nuomojosi kambarį pasakiško grožio bute. Senelė irgi buvo didelė nenuorama. Jeigu dar būtų gyva, drąsiai jai papasakočiau visą tiesą apie Brunėjų.

Man už nugaros Destinė nukėlė nuo lovos rudas, kone iki beisbolo pirštinės rudumo saulėje įdegusias kojas ir įsispyrė į storapades basutes. Ant jos spintelės irgi puikuojasi nuotrauka, vienintelė, – jos dukrelės, stovinčios prie vandenyno saulės nubučiuotu ir besišypsančiu veideliu.

Nebijodami apsikrauti papildomu svoriu visi vežiojamės nuotraukas žmonių, kuriais labiausiai pasitikim, ir žinom: būsim jų mylimi, kad ir kas nutiktų.

Tądien vakarėlyje Joja su Lile sudainavo stulbinančią dainos „Rojus prietaisų skydelio šviesoje“ karaokės versiją. Neabejotinai jos daug repetavo, nes buvo išmokusios ir kelis šokio žingsnelius, daugiausia sukiojo pečius, kur dainuojama apie pusnuogę septyniolikmetę, – puikūs žodžiai, bet skamba žiauriai, nes tinka beveik visoms merginoms salėje.

Klausantis šios dainos, man visada šmėsteli mintis: dainų apie septyniolikmetes prikurta gyvas galas. Šitaip man sykį kalbėjo dailus ilgaplaukis vaikinas, labai panašus į Kubos revoliucionierių, užklupęs mane sutrikusią ir apspangusią, nes per „Greatful Dead“ koncertą buvau pasimetusi su draugais. Jis palaikė mane septyniolikmete, nors man tada buvo tik keturiolika. Niekada nereikia sakyti, kad tau

keturiolika. Tad pasakiau, kad man septyniolika. O paskui prisipažinau pasiklydusi. „Visos dainos vien apie septyniolikmetes, – tarė jis. – O tu nepasimetei, tiesiog atsidūrei ne ten, kur reikia.“

Su tuo vaikinu grįžau į miestą, į jo palėpę Keturioliktojoje gatvėje. Nuo jo trenkė terpentinu ir kūniškais kvapais, dešinioji džinsų klešnė per šlaunį buvo išmarginta spalvotų dažų brūkšniais. Mudu pasimylėjome. Tiksliau, jisai mane mylėjo; tai buvo pirmas mano kartas ir jam darbuojantis virš jo regėjau makabriškus vaizdus. Tada maniau, kad jau geriau būti su juo nei atsiskyrusiai nuo draugų vidurnaktį vypsoti vienai kažkur Long Ailande. Paryčiais ištraukiau iš jo kišenės trisdešimt dolerių kelionei į namus. Kad nepažadinčiau, iš penkto aukšto nulipau basa, nešina bateliais rankoje, paskui gatvėje apsiaviau ir porą kvartalų bėgau tekina į metro stotelę.

Pamelavau tėvams neva nakvojusi pas draugę Džulę. Kai vėliau jai papasakojau apie savo nuotykį, pamenu, kvatojom net susiriesdamos iš „dainų vien apie septyniolikmetes“.

Sėdžiu tiesia nugara ir nerūpestingai krykštauju, leisdama tarnams papildyti greitai tuštėjančią šampano taurę. Mano nugara atsukta į duris, bet iš karto pajuntu, kai Robinas įžengia, ir mano kūnas akimirksniu įsitempia, tarsi būčiau vienu mauku išgėrusi tris puodelius espreso. Nervingai pasilyginu sijoną ir užsikišu vis krintančią ant akies plaukų sruogą. Kai po kelių minučių Robinas atsiduria mano akiratyje, paskubom pasisveikina žvelgdamas man pro galvą. Ir visą vakarą daugiau neprataria man nė žodžio. Nusivedęs Lenę prie baro, ilgai su ja kalbasi, o paskui nuėjęs atsisėda savo įpraston vieton šalia Fionos.

Lenė grįžo į savo vietą šalia Serenos ir jos smagiai gestikuliuoja, vis dirsčiodamos į mane. Iš skrandžio aukštyn kažkas kyla, ir aš vos neapsivemiu. Noriu šokti per stalą, griebti Serenai už prancūziško mazgo ir tėkšti ją veidu į stiklinį stalo viršų. Deja, įsitraukiu į pokalbį apie astrologinį partnerių suderinamumą.

Kaip Lenė mus informavo, Robinas – Skorpionas, todėl toks charizmatiškas, pasitikintis savim, galingas ir seksualiai nepasotinamas.

Serena – Jautis, Lenė – Žuvys. Destinė joms prisipažino esanti krikščionė, ir taškas, todėl jos tegul atsiknisa.

– Skorpionas – vandens ženklas, – sako Lenė. – Kaip ir Žuvys. Tad mudviem su Robinu labai pakeliui, bet mudu per daug jausmingi.

Niekaip negaliu įsivaizduoti Robino per daug jausmingo.

– O kas tu? – paklausia manęs.

– Liūtas.

– Ugnis, – atsako ji ir pergalingai nutyla.

Kas vakarą apie vidurnaktį Robinas kokiam pusvalandžiui ar daugiau vis kažkur dingdavo. Jam išėjus tuoj imdavom dairytis, kurios

trūksta merginos. Vieną vakarą Lenės krėslas priešais mane buvo tuščias. Gerokai greičiau nei įprastai išmaukiau savo šampano taurę. Dar kiek, ir jeigu Robinas nebūtų išėjęs su Fiona iš salės anksčiau nei visada ir nebūtų užbaigęs vakarėlio, būčiau gan sparčiai nusitašiusi – bjauriai nusitašiusi.

Keiksnojau save, kad jaučiuosi išduota. Nuėjusi į tualetą pasidažyti lūpų pamačiau, kad ir mano šypsena šykšti, kaip ir tąkart regėta Serenos ir Lenės veiduose. Merginoms prie kitų staliukų, daugiausia azijietėms, nė motais, kur dingo Robinas ir kurią merginą išsivedė. Suprantama, Lenė su Fiona taip pat azijietės, bet jos išvengė tremties į žemesnio rango poilsio zonas, nustatomas pagal garbės statusą ir gebėjimą kalbėti angliškai.

Jeigu diskotekai prasidėjus Robinas dar nebūdavo grįžęs, mes, aukštesniojo rango merginos, sėdėdavom suirzusios, sunėrusios rankas ant krūtinės ir žiūrėdavom, kaip šoka nuo kitų staliukų pakilusios merginos. Tos, kurioms labiau pasisekdavo, vakarėlio pabaigoje šokdavo lėtus valsus, padėjusios galvas vaikinams ant peties lyg per mokyklos išleistuves. Merginoms iš Vakarų šalių nebūtina turėti vaikiną iš princo palydos, mes nirtulingai kovėmės dėl princo.

Panašiai prabėgo ir kitas vakaras. Net nesivarginau šypsotis, lydėdama akimis sportinius batelius, kai jis išeidamas lipo laiptais prie durų.

Vieną rytą Serena prikėlė mus gana anksti ir pranešė gavusi specialų leidimą (iš ko – paslaptis) nuvažiuoti į Johanį. Padalijo mums po kelias saujas Brunėjaus pinigų. Atvykusi į šalį, pirmą kartą mačiau jų pinigus. Beveik dvi savaites gyvenau neturėdama reikalų su jokia prekyba. Na, švelniai tariant.

Pažvelgiu į pinigus, kuriuos ji mums padalijo kaip „Monopolio“ dalytoja, ir vėl matau jį – barzdotą pasipūtusį sultoną, besipuikuojantį ant žalių, oranžinių ir mėlynų banknotų.

– Koks kursas?

– Nežinau. O kam tau? Pinigų kaip šieno. Užsidenk galvą. Nesi blondinė, bet vis tiek geriau užsigobti.

Susėdame į mūsų jau laukiančius mersedesus. Serena įsitaiso priekyje paplepėti su vairuotoju. Ji senokai įsisukusi į jų pasaulį, o aš dar ne. Po trijų dienų keliausiu namo nieko dorai nepamačiusi ir dar mažiau supratusi. Mane atrinko lyg kokį saldainį su apelsinų įdaru ir perdavė kitam. Kodėl man taip nesiseka? Kodėl, rodos, jau ranka pasiekiama tai, ko trokštu, ir staiga kažkas nugvelbia iš panosės. Paprastai pati stengiuosi pasitraukti, kol negavau per snapą, bet šįkart neturiu iš ko rinktis.

Puolusi į nevilтį mergina paprastai lekia į parduotuves. Mes atvykome į Johanį išvertusios turisčių akis. Nepajėgi atsispirti nė vienam niekučiui, nes jis tau atrodo egzotiškas, o pinigai nebetenka

prasmės, ir tu pasijunti kaip vaizdo žaidime, kur skamba azijietiškos melodijos ir aplink tave šokinėja besišypsančios plačiaveidės pardavėjos, suokiančios savomis eilėmis ir krykštaujančios iš tavo keistenybių. Šitam vaizdo žaidime pasisemi jėgų, prisiperki užkandžių ir marškinėlių, pliušinių žaisliukų, skaniai kvepiančių muiliukų ir ryškiaspalvio lūpų blizgio.

Pastebėjau, kad Brunėjaus moterys nesigaubia galvų skaromis kaip kitose musulmonų šalyse, nors rengiasi iš tiesų kukliai. Aišku, nesulyginsi su tomis keliomis įspūdingo grožio ir stiliaus moterimis, su kuriomis teko susidurti per savo trumpą viešnagę Singapūre.

Užmiršusi vakarykščius konkurencinius nesutarimus, susiporuoju su Lene, ir ji nusiveda mane į kosmetikos skyrių „Shu Uemura“. Konsultantės ženklais mums aiškina apie prekes ir patarinėja. Lenė pasodina mane ant aukštos kėdės ir geraširdiškai pamoko, kaip darytis makiažą, kad neatrodyčiau lyg kasdien eidama į filmo „Vaikinams patinka blondinės“ atranką.

– Tavo oda nuostabi, – giria Lenė, rausvindama man skruostus. – Balta kaip sniegas. Iš kur tu?

– Iš Džersio.

– Ne, aš klausiu, iš kur kilusi.

Šitas klausimas man visada skamba keistai. Iš kur kilusi? Esi geroji burtininkė ar blogoji? Aš tiesiog Dorotė Geil iš Kanzaso.

– Rusė. Lenkė.

– Nepasakyčiau.

– Esu įvaikinta, – atsakau.

Lenė stabteli dažiusi ir žiūri į mane ir smalsiai, ir su užuojauta.

– Ar žinai, kas tavo tikrieji tėvai?

– Tikrieji mano tėvai yra tie, kurie mane įsivaikino.

Kai esi įvaikis, paprastai į tokį klausimą atsakinėji šitaip, nes girdi jį milijonus kartų. Prie jo taip pripranti, kad nebekreipi dėmesio.

– Vis dėlto, – neatlyžta ji.

Nesinori tęsti pokalbio. Nenoriu jai nieko aiškinti. Kad galėčiau ginti savo šeimą, turiu kalbėti su žmogum, kuris bent kiek geba suvokti sudėtingus dalykus. Nors jei atvirai, ji teisi. Aš iš tiesų susimąstau. Šie tėvai yra mano tėvai, bet vis dėlto. Mąstau, ar savo genuose negalėčiau rasti paaiškinimo, kodėl aš tokia nenuorama; ar mano biologinėje sandaroje nėra kokios strėlytės, rodančios, kuria kryptimi man eiti?

Lenė atgręžia veidrodį. Makiažas puikus, dailus. Nusipirkau viską, ką ji man siūlė. Tai mano pirmasis tikras makiažo rinkinys, įsigytas ne tinklo „Rite Aid“ parduotuvėje, ir pirmosios grožio pamokos, kurias gavau ne iš persirengėlio transvestito ar striptizo šokėjos. Abi su Lene išėjome iš kosmetikos skyriaus nešinos sunkiais krepšiais, pilnais dažų ir kremų. Pakilau į aukštesnį lygį – esu tikra ponia, su nuosava šešėlių

palete ir neaiškios kilmės pinigais. Dar nusipirkau dietinės arbatos, naujas sportines kelnes ir daviau sau žodį nuo rytdienos pradėti sportuoti. Ketinu darsyk gyvenime pamėginti sulieknėti, kad mano kūnas vėl taptų dailus ir geidžiamas. Velniop biologiją. Ir pati galiu pakeisti savo kūną taip, kaip trokštu. Štai kur laisvė, kai nežinai, kodėl kaip tik tokia tavo akių spalva. Traukis, Odre Hebern! Na ir kas, kad šitas princas pavarys mane šalin, atsiras kitas, kuris tikrai taip nesielgs. Aš jau tuo pasirūpinsiu.

Vakarienei valgiau žalėsių su gabalėliu vištienos. Priminiau sau, kad man nieko nereikia. Beveik nieko. Istorija žino vienuolių, kurie išgyveno per dieną suvalgydami po ryžio grūdą. Poreikis – iliuzija. Yra tik noras, ir gyventi gali tik stipriavaliai, ko nors trokštantys ir negaunantys. Niekas į šį darbą nepasisiūlys, teks pačiai save skatinti. Būk stipri. Kovok.

Jaučiuosi atsinaujinusi ir ryžtingai nusiteikusi, bet atsisėdu prie kosmetinio stalelio ir, pažvelgusi į save veidrodyje, pamatau akis badančią tiesą. Savigalbos nuotaika išgaruoja taip pat greitai, kaip anąsyk buvo nuplėštas Pirmosios aukos kostiumėlis, prilaikomas lipnių juostelių. Pilvas graudžiai urzgia. Nepaisydama motyvacinių kalbų vis tiek žinau, kad badaudama gražesnė nepasidarysiu. Galiu perskaityti visas bibliotekos knygas, o protingesnė tikrai nebūsiu. Tokia jau tiesa.

Nesu nei žavi, nei protinga, nei populiari, nei talentinga ar dar kuo nors ypatinga. Esu apsukri prostitutė, kartais gebanti savo kalbomis taip apsukti galvą, kad vis tiek gaunu, ko trokštu. Nors ir pasigražinusi naujais šešėliais, vis tiek kaip anksčiau nepatenkinta žiūriu į save veidrodyje. Atsidūstu, paimu į rankas pudros šepetėlį ir kimbu į darbą.

Tą vakarą kažko suirzęs, bet kaip visada ištvirkėliškai nusiteikęs išverstakis Edis įsispraudžia ant plačios sofos tarp manęs ir Serenos. Vyrams labiau patinka sėdėti ant šitų sofų nei ant žemų minkštasuolių turbūt todėl, kad ilgai nenustygsta vienoj vietoj. O merginos savo ruožtu visą vakarą kiurkso tuose pačiuose krėsluose, vis labiau juose susmukdamos, lyg nebereikalingos lėlės, kol įžengia princas ir tada visi pasitempia, lyg truktelėti už virvelių, pririštų prie pakaušio.

Edis, pasisukęs į Sereną, klausia:

– Šįvakar dainuosi?

Aišku, kad dainuos. Ji nė kiek neapsiriko, vertindama mane pirmą kartą. Esu per menka šios šaltos, akiplėšiškos blondinės varžovė. Jau galvą galiu duot nukirsti, kad vaikiną laimės sopranas.

Paskui jis atsisuka į mano krėslą, kuriame kas minutę iš nevilties grimztu vis gilyn, ir klausia:

– Tu irgi dainuosi?

Gal jau ne. Staiga suirzusi Serena pareiškia:

– Dabar tavo eilė dainuoti.

Truputį drebėdama nuo ūmai kūną užliejusio adrenalino pakylu iš vietos ir einu prie mikrofono. Nepasiruošusi. Po sėkmingai sudainuotos „Kasih“ prabėgo jau trys dienos, ir buvau tikra, kad antrąsyk dievai manęs taip nebepamalonins. Tačiau smarkiai apsirikau. Visai neblogai sudainavau „Kasih“ ir sulaukiau iš visų gana palankių šypsenų, net iš paties princo.

Kai ant scenos užlipo Serena ir ėmė dainuoti „Kažkas mane stebi iš aukštai“, galėjai lįsti iš gėdos po kėde. Klausiausi jos ir džiūgavau. Jai iki Sendės, kaip ji tikėjosi, dar labai toli. Per pirmąjį posmą Fiona sugavo mano žvilgsnį ir pakvietė prieiti prie jos ir Robino. Man prisiartinus prie valdžios sosto, prie trijų palei sieną stovinčių krėslų, Robinas atsisuko į mane ir tarė:

– Sėsk čia, – patapšnojo per krėslą kairėje. Fiona visada sėdi jo dešinėje.

Tai geidžiamiausia antrosios princo favoritės vieta. Visą vakarą prasėdžiu tame krėsle, stengdamasi elgtis mandagiai, tinkamai suglausti kelius ir kalbėti tik paklausta. Sėdžiu šalia Robino visa įsitempusi ir budri. Robinas bene visą laiką kalbasi su Fiona, tik kartais atsisuka į mane ir užduoda vieną kitą nelauktą klausimą.

– Ar tau patinka žirgai?

– Net labai. Girdėjau, jūs žaidžiate polą.

Žirgai man visai nepatinka. Na, gal tik truputį. Man labiau patinka šuniukai ir katytės. Dievinu gyvūnėlius, kurie mėgsta susirangyti ant sofos ir kartu su manim žiūrėti televizorių. O polo apskritai nė sykio nesu mačiusi.

– Žaidžiu.

– Betgi jis pavojingas. – Kertu iš lubų. – Jūs turbūt labai drąsus. Norėčiau pažiūrėti, kaip žaidžiate.

– Kada nors. Galbūt. Kaip tau mano šalis?

Štai toks mūsų pokalbis. Pasigirdus šokių muzikai, žiūrime, kaip merginos šoka skambant „Tai, kas verčia tave eiti iš proto“ ir „Lyg malda“. Visi aliai vieno šokių aikštelėje traukia kartu su prostitutėmis, nors dauguma nė nesupranta, apie ką dainuojama. Nusigėrusios merginos, tiek rytietės, tiek vakarietės, šėlsta kaip išmanydamos – sukasi ratu, kilnoja sijonus, trypia sustojusios eile. Geras būdas atsikratyti nuobodulio.

Tačiau man visai nenuobodu. Princo vakarėliuose ir kavalieriai, ir jų meilužės privalo elgtis pagal rangą. O maniškis staiga šovė į nepasiekiamas aukštumas. Mano padėtis pernakt trapiai pasikeitė. Išlaikiau pirmąjį išbandymą: buvau ignoruojama, bet nepasidaviau, elgiausi deramai. Nusiminiau, bet ne per daugiausiai; pavydėjau, bet neperlenkiau lazdos. Jeigu čia žaidimas „Kilk ir krisk“, aš ką tik užšokau ant kopėčių, kuriomis galima pakilti į patį žaidimo lentos viršų, saugiai apeinant pavojingus langelius. Netrukus manęs visos

nekęs.

Fiona pasilenkia per Robiną ir žiūri į mane, tarsi patvirtindama tai, apie ką jie ką tik kalbėjo.

O jis pogarsiai, kad ir aš girdėčiau, abejingai jai sako:

– Man atrodo, mano broliui ji labai patiks, ar ne?

Fiona jam linkteli.

Po galais! Kas čia dabar?

13 skyrius

Į stiklo pluošto jachtos šonus atsimušantys saulės zuikučiai tokie ryškūs, kad net ir nusisukus mirga akyse. Laive jaučiuosi kaip nykštukė. Jachta tokia didelė, veikiau kruizinis laivas nei privati plaukiojimo priemonė. Denyje mane pasitiko dvylika įgulos narių.

Nuo drėgno karščio man ant lūpos ir tarp krūtų rasoja prakaito lašeliai. Apgailestauju pasirinkusi trumpus džinsus ir Destinės pasiūlytą bolero švarkelį. Kai rytą išgirdau beldžiant į duris, tikėjausi, kad vėl būsiu užrakinta prostitučių šaldymo kameroje, bet mane atvežė į uostą. Gailiuosi nepasiėmusi bikinio, plačiakraštės skrybėlės ir kad negaliu puikuotis raudonais lakuotais nagučiais, laikančiais taurę šampano. Argi ne šitaip rengiamasi pakvietus paplaukioti jachta su princu? Su tinkamais apdarais ar be jų, esu visiškai patenkinta gavusi progą maloniai paplaukioti laivu su visu tuzinu man paklusnių įgulos narių.

Čia mano stichija. Jachtos ir šampanas. Tarptautinė *femme fatale* žingsniuoja laipteliais į laivą.

Bet, užlipus į denį ir sustojus prieš griežtomis uniformomis aptemptą įgulą, ši kažko smarkiai sutrinka. Vyrukai žvalgosi ir nesmagiai dairosi į kaimynus, kuris pirmas išdrįs žengti žingsnį. Mane pasveikina jaunas, saulėje įdegęs kapitonas australas ir perleidžia dviem išdidžiai pasipūtusiom merginom, o visa įgula skubiai skirstosi prie įprastų darbų.

Aukštesnioji juodbruva mergina dideliais dantimis man sako:

– Tu turbūt mano ūgio.

Dainingais balsais užduodamos klausimus, merginos vedasi mane denio pakraščiu, paskui į apačią, kur glaudžiasi įgula.

– Ar esi plaukiojusi kitomis šeimos jachtomis?

– Ne.

– Liksi dirbti su mumis? Mes galim tau tuojau pat paruošti Elisonos gultą. Ji išvyko prieš tris savaites ir jau manėme, kad reikės išplaukti be vieno įgulos nario.

Merginos atidarė spintą, joje buvo daugybė tokių pat kaip jųdviejų uniformų, tvarkingai kabančių celofaniniuose maišuose per nedidelį atstumą viena nuo kitos. Pridėjusios prie manęs drabužius, žiūrėjo, ar tinka, vartė akis dėl mano apimčių, galų gale surinkusios reikiamą komplektą pakabino ant kabliuko. Visados maniau, kad žmonės, kurie tvarkingai sukabina drabužius, yra geresni už mane, jų siela švaresnė.

– Ar tave nusamdė Leslė?

– Ne.

– Tikrai? Tai kas dabar parenka žmones?

– Mums niekas nieko nesako, – atitaria jai šviesiaplaukė.

Merginos laukia iš manęs paaiškinimo, bet aš stoviu kaip mietą prarijusi ir tyliu. Australės jachtos palydovės sveikos ir išsidabinusios, net akį veria. Staiga sumoju, kad ankštame laive negali būti jokios netvarkos, jokių paslapčių. Kaip galima gyventi niekada niekam nesumelavus?

– Ar jau seniai dirbi palydove?

– Tai kad ne.

– Aha. – Merginos visai sutrinka. Susižvelgia, vėl atsisuka į mane.

– Prašom neįsižeisti, – prabyla šviesiaplaukė, – bet ko čia atvykai?

Brunėjuje teko išmokti vieno labai naudingo dalyko – niekada neskubėti pažerti per daug žinių. Reikia laikyti liežuvį už dantų tol, kol iki galo nebūsi tikra, kas vyksta. Juk nenorėtum būti ta, kuri sugadina žaidimą.

– O kas jums buvo pasakyta? – klausiu jų.

– Nieko, – atsako brunetė.

– Mums liepė eiti į denį ir pasitikti naują palydovę.

– Bet jeigu tu ne palydovė…

– Dabar matai, dėl ko mes taip sutrikom.

– Na, tada sakykim, kad aš naujoji palydovė.

Jas tai tenkina. Išrenkam uniformą, kuri man beveik tinka. Standžios poliesterio kelnės truputį ankštokos per klubus, betgi man visos kelnės būna per siauros. Kai tik apsirengiu kaip abi merginos, iš karto bendraujame draugiškiau. Visos trys nusprendžiame, kad darysiu tą pat ką jos. Teks išklausyti skubų instruktažą, nes jau po valandos atvyks sultonas su šeima ir leisis į dienos kelionę laivu. Vėliau mane pamokys kitų šiame darbe žinotinų dalykų. Buvau tikra, kad šito neprireiks, bet vis tiek joms padėkojau. Kaip supratau, princui patinka įstumti žmones į neįprastą padėtį ir žiūrėti, kaip jie kapstosi. Mes lyg bandomieji triušiai. Pamanau, gal jis nesveikas, gal turi polinkį į sadizmą ar psichika sutrikusi. O gal tai tiesiog ligos, kai turi per daug pinigų ir valdžios, simptomas.

Merginos atidarė tris skardinėles dietinės kolos ir siurbčiodamos tiesiai iš jų ėmė pasakoti apie savo darbą. Jos dirba jachtos

palydovėmis, kartu su visa įgula buvo pasamdytos Australijoje. Darbas sultono jachtoje lengviausias iš visų, kuriuos joms yra tekę dirbti. Čia jos darbuojasi jau pusmetį, bet jis per tą laiką nebuvo išplaukęs ilgiau kaip dienai.

Regis, dirbti jachtoje palydove ne taip jau ir blogai. Mielai voliočiausi naktimis ant gulto ir klausyčiausi, kaip bangos tekšena į laivo bortą, o dieną vaikščiočiau po denį su padėklu gaiviųjų gėrimų. Laisvais po darbo vakarais po žvaigždėtu dangumi gurkšnočiau vyną „Merlot“ ir flirtuočiau su kapitonu. Gal iš tiesų reikėtų apie tai pagalvoti? Gal man čia pasilikti ir niekam iš valdžios nė netoptelės, kad neturėčiau čia būti? Galbūt man pavyktų ištrūkti iš princo vergijos, kol nepasidariau tokia nelaiminga kaip Serena ar Lenė.

Merginos ilgai man pasakojo, ką turėsiu daryti. Mūsų pareiga – priimti valgių ir gėrimų užsakymus. Nurinkti tuščias stiklines ir indus. Sekti, kad neliktų nė vienos tuščios taurės. Turime stovėti prie durų ir būti pasirengusios tenkinti bet kokį įnorį. Turime viską matyti, o pačios būti nematomos. Turime nešioti ir siūlyti užkandžius. Vos kas išeina iš kajutės, turime iš karto ją sutvarkyti, kad grįžęs rastų ją nepriekaištingai tvarkingą.

Paskui jos nuvedė mane į tualetą parodyti paties svarbiausio dalyko: kaip tinkamai užlenkti tualetinio popieriaus lapelio kampą, kai kas nors pasinaudoja tualetu.

– Jiems patinka, kai mes stengiamės. Jie jaučia, kad mes nė akimirką nepaliekam jų be dėmesio.

Na, kai gerai pagalvoji, gal palydovės darbas vis dėlto man nelabai prie širdies.

Padariusi pertrauką tarp mokymų, kaip užlankstyti tualetinio popieriaus kraštą, užlipu ant denio įkvėpti gryno oro ir pro kietus baltus marškinius pakaitinti nugaros šiltuose saulės spinduliuose. Jūros oras kvepia druska ir užsistovėjusiu vandeniu, čia nebe taip slegiamai karšta kaip atogrąžų miškuose salos gilumoje. Prisiminiau pakrantę Džersyje.

Mūsų šeima kiekvieną vasarą važiuodavo į Bič Heiveno paplūdimį Long Bičo saloje. Ten mudu su Džoniu kasmet sutikdavome plėšikaujančią padūkusių vaikėzų gaują. Visi drauge bėgdavom nuo vandenyno pakrantės iki viešbučio „Englsaid“ baseino ir atgal; neriam į šniokščiančias bangas, paskui lekiam per karštą smėlį iki baseino ir šokam į jį giliausiame gale. Ir taip visą dieną pirmyn atgal, pirmyn atgal. Stabtelėdavom tik prie ledų vagonėlio nusipirkti šaltų vaisių sulčių.

Vakarop įdegę saulėje ir dar tebegurgždant smėliui plaukuose su Džoniu ir tėvais eidavom į Morisono restoraną salos užutėkyje valgyti sumuštinių ir keptų moliuskų. Po vakarienės susėsdavome ant prieplaukos ir žiūrėdavom, kaip į uostą grįžta žvejų valtys.

Šitas stovinčio vandens kvapas, sklindantis nuo uosto, primena man Bič Heiveno paplūdimio kvapą tyliais vakarais. Tik ten jausdavausi visiškai kitaip. Pamenu, būdavau gatava išsinerti iš kailio. Į kūną buvo įaugęs karnavalo šviesų spindesys; karštų, cinamonu apibarstytų spurgų kvapas per pusryčius ir kutenantys krabai ant smėlio. Čia ne paviršiniai jutimai, tai mano kūno kalba. O Brunėjuje viskas kitaip. Su kiekviena diena kūnas man vis svetimesnis. Kasdien vis labiau tolstu nuo aplinkinio pasaulio, ir tas atotrūkis man kelia ne liūdesį, priešingai – pasitenkinimą. Atsiriboti nuo savo kūno – tarsi įplaukti į saugų uostą, patirti savotišką laisvę.

Stovėdama ant denio pamatau privažiuojant vilkstinę jau matytų juodų mersedesų. Grįžau į kajutę, nes du civiliais drabužiais vilkintys apsaugos darbuotojai ir keli uniformuoti apsauginininkai išlipo iš automobilių ir pasklido po jachtą patikrinti, ar joje saugu.

Apsaugos protokolas čia labai griežtas. Bet sulipę į jachtą vyrai stengiasi niekam neįkyrėti. Gerai neįsižiūrėjęs ir nepamatysi, kaip akylai saugoma karališkoji šeima, kaip įdėmiai sekamas kiekvienas mūsų judesys. Viskas taip kruopščiai surežisuota, kad susidaro iliuzija, jog sultono, jo brolių ir jų šeimų gyvenimas teka įprastu ritmu. Tikriau, ne gyvenimas, o egzistencijos po stikliniu gaubtu parodija7, kur kiekvienas noras ar užgaida įvykdomi dar nespėjus jų sugalvoti. Vargšeliai turbūt mano, kad tualetinis popierius pats stebuklingai susilanksto jiems vos spėjus nusišluostyti užpakalį. Mane tai smaugia. Nieko nuostabaus, kad princui norisi tik dulkintis.

Civiliai apsaugos darbuotojai vilki griežto stiliaus eilutėmis, vaikštinėja po denį ir dviem kalbomis – malajų ir britiška anglų – nurodinėja, kas ką turi daryti. Vienas iš jų ilgokai kalbasi su šviesiaplauke palydove. Jie šnabždasi, bet vienu metu pagaunu, kad kalbama ir apie mane, nes apsauginininkas atsisuka, įdėmiai mane nužvelgia ir kiek pagalvojęs vėl kažką jai sako. Aišku, jis nesupranta, kokio velnio čia atsibeldžiau, bet jis vis tiek žino daugiau nei kiti jachtos įgulos nariai. Jis žino daug.

Šviesiaplaukė staiga pasikeičia ir mandagiai, meilikaujamai man sako, kad turėsiu viso labo stovėti prie sultono kajutės durų ir vaišinti svečius gėrimais. Ačiū Dievui, tualetų šveisti nereikės. Ką tiksliai jiedu kalbėjosi, nežinau, bet iš karto pajutau tarp manęs ir kitų iškilus nematomą sieną. Plačiadantė palydovė liepė man stoti prie didžiulės svetainės, išmuštos žvilgančia tamsia mediena (joje keli dideli langai), durų ir nuėjo. Taigi visą dieną prastovėjau prie tų durų, o pakalbėjau tik su vienu žmogumi – baro padavėju, vykdančiu pateiktus gėrimų užsakymus.

Deja, ilgai stovėti nieko neveikiant neteko. Netrukus pasigirdo šurmulys ir pro mane į svetainę sugužėjo būrys auklių ir vaikų. Tikriausiai ne vien karališkosios šeimos, nes jų gana daug. Jiems

įkandin atėjo ir sultonas su žmona. Gyvenime sultonas neatrodo toks pasipūtęs kaip ant banknotų. Sultonienė dvigubai už jį stambesnė ir vilki platų tradicinį drabužį, visą blizgantį. Jachtai išplaukus į jūrą mačiau, kaip visą dieną ji prasėdėjo svetainėj maloniai šypsodamasi visiems, kas ją užkalbindavo. Regis, jai patiko žiūrėti, kaip žaidžia vaikai, bet ji nė sykio nepakilo iš savo vietos ir prie jų nepriėjo.

Visą dieną nešiojau karališkajai šeimai gaiviuosius gėrimus ir rankiojau tuščias stiklines. Vaikščiojau su užkandžių padėklais ir siūliau užkąsti. Sultonienė man nusišypsojo ir įdėmiai pažiūrėjo į akis, o kartą, paprašiusi atnešti jai atsigerti, net droviai sutriko. Tarsi būčiau užsivertusi darbais ir neturėčiau laiko. Dieve, kaip bjauriai pasijutau. Veikiausiai buvau atvežta čia tam, kad nešiojant kolą sultono vaikams jis galėtų gerai apžiūrėti mano užpakalį.

Sultonas išvaizdus kitaip nei Robinas. Truputį vyresnis, rimtesnis. Ūsiukai panašūs į privataus detektyvo Magnumo, o ne į Erolo Flino. Jis visai nekreipė į mane dėmesio. Turbūt įvyko nesusipratimas. Kažkam šovė galvon pasiųsti mane į jachtą, bet nepasakė, ką čia turėsiu veikti. Net sultonas nieko nežino. Bet kelionei pasibaigus, kai sultonas su žmona lipo iš jachtos, praeidamas jis pažiūrėjo man tiesiai į akis ir supratingai šyptelėjęs pamerkė akį. Atsakiau jam žvilgsniu, reiškiančiu visišką nenugalimumą. Šiaip ar taip, jis sultonas, bet jeigu mane mėto iš rankų į rankas, bent jau turiu tinkamai tuo pasinaudoti.

Staiga ėmė ir atbudo savisaugos instinktas. Neturiu priežasties manyti, kad jeigu kam nors manęs nereikia, tai apskritai esu neįdomi ir negeidžiama, kad mane galima nustumti nuo uolos į vandenyną ar miesto aikštėje viešai užmėtyti akmenimis, įgrūsti į automobilio bagažinę, kad niekas daugiau manęs nematytų. Aš pasirengusi kautis ragais ir nagais, kad išsilaikyčiau ant karališkosios malonės ištempto lyno. Fizinio susidorojimo pavojus gal ir nekils, gal užteks pavojaus likti nemylimai. Gal ir gerai, kad tada suskatau priešintis, nes man tai iš tiesų pravertė.

Parplaukus į uostą, niekas manęs nelaukė parvežti atgal, bet aš nebijojau, kad galiu būti pamiršta.

Atidaviau uniformą ir laivo virtuvėje prisnūdau ant suolo, kol baro padavėjas papurtė man už peties ir pranešė, kad atvyko vairuotojas manęs paimti. Dar vienas geras įprotis, kurį išsiugdžiau Brunėjuje, – išmokau užmigti ten, kur stoviu, ir nesvarbu, kas aplink vyktų. Galiu susirangyti ant suolo prekybos centre, viešbučio vonioje, ant grindų oro uoste ir smigti per kelias sekundes. Kai guliu savo lovoje ir aplink tamsu, užmigti būna gerokai sunkiau. Kažkodėl miegant ant suolo nekyla pavojaus susapnuoti košmarą.

Kai grįžau į namelį, visos jau buvo išėjusios į vakarėlį. Eidama per kambarį nusirengiau drabužius, griuvau į vonią ir mintyse skaičiavau, kad turiu lygiai pusvalandį susiruošti į vakarėlį prieš pasirodant

princui. Mums buvo leista suprasti, kad verčiau jau mirti nuo maliarijos nei neateiti į vakarėlį; kitaip tariant, rizikuotume grįžti atgal dešimt langelių, kristi žemyn, būti nubaustos ir ignoruojamos. Pasipudravau paraudusią nosį, jau spėjusią įdegti ant denio, nors ir neilgai ant jo stovėjau; tada susikėliau ant viršugalvio plaukus ir įšokau į golfo vežimėlį.

Kai atvažiavau, buvo po dešimtos ir Robinas jau buvo atėjęs į salę, sėdėjo atsirėmęs į sofos atkaltę ir kalbėjosi su Joja. Joja išpūtusi akis skeryčiojo rankomis, tarsi maža mergaitė vaizdžiai pasakotų tėvui apie siaubingą įvykį, nutikusį mokyklos kieme. Robinas klausėsi jos sunėręs rankas ir šypsodamasis puse lūpų. Mano dėmesį patraukė keistoka jo išraiška, užsižiūrėjusi užkliuvau už kilimo ir vos nesuklupau. Jis atrodė švelnus. Tarsi ją įsimylėjęs. Ne aistringai, o veikiau kaip tėvas. Galbūt man taip pasirodė dėl blausaus apšvietimo, o gal protas iškrėtė pokštą, ir aš net krūptelėjau.

Nors merginos mano pusėn nė nežvilgtelėjo, jutau nuo Serenos ir Lenės sklindant apgaulingą energiją, sakytum tuoj tuoj kils audra ir man ant galvos pasipils kruša. Netikėtai sutrikau. Atstačiusi krūtinę patraukiau prie savo krėslo, prie grūmojančių audros debesų, bet Edis mane pasivijo, truktelėjo už rankos ir vėl ištempė į koridorių. Jis jau laukė manęs pasirodant.

Edžio darbas kas vakarą išvesti iš salės princo pasirinktą merginą. Tą vakarą atėjo mano eilė. Jis nuvedė mane į kambarį, kuriame man dar nebuvo tekę lankytis. Didelio, apskrito ir erdvaus kambario sienose buvo daugybė durų. Tarsi kokia televizijos žaidimų studija. Už trečių durų – šaldytuvas, už šeštų – tigras, o už septintų… miegamasis; į šį Edis mane nuvedė ir išeidamas užrakino duris. Atrodo, visos rūmų durys rakinamos tik iš išorės. Po penkiolikos minučių atėjo Robinas.

– Papasakok, kaip praėjo diena. Kas nutiko? Ar susitikai su juo?

Nujaučiu, kad Robinui labai svarbu, ar patikau jo broliui. Papasakoju jam keletą smulkmenų, kaip leidau dieną. Nusprendžiu, kad apie žmoną geriau patylėti. Žmonos čia kaip šeimos paslaptys, visi dedasi nieko apie jas nežiną – jos yra, tik niekas apie jas nekalba.

– Kokia tavo nuomonė apie mano brolį?

– Pamerkė akį. Nusišypsojo. Buvo malonu.

– Pamerkė akį?

Robinas buvo patenkintas. Jis išsitraukė skaitmeninį fotoaparatą. Dar nebuvau jo mačiusi. Negi dabar mane nufotografuos ir nusiųs nuotraukų sultonui?

– Čia tik mums, – atsako jis į mano nebylų klausimą.

Jau *mums*? Truputį palengvėja. Nenorėčiau, kad mane siuntinėtų per rankas. Nenorėčiau jaustis taip, lyg Robinas įvertų man į ausį kortelę ir išstatytų parduoti aukcione. Jeigu ir esu kieno nors nuosavybė, bent jau turiu būti labiau vertinama nei šitaip.

Jeigu norėsi, tai bet kokios susiklosčiusios aplinkybės gali tapti įprasta tavo kasdienybe. Ta pati mergina, kuri vos prieš kelias savaites jausmingai patarinėjo savo raudančiai draugei spjauti neištikimam vaikinui į barzdą, dabar be jokios širdies graužaties sėdi ant lovos krašto ir viliasi meilės vyro, turinčio ne vieną, o gal keturias ar penkias dešimtis merginų, vos už pusšimčio metrų sėdinčias salėje, neskaitant žmonų. Iš Patės Smit virtau Pete Herst. Kaip pasielgtų Petė Herst? Atsiduotų Robinui, jeigu tik tai galėtų išgelbėti ją nuo nuobodžio ir pasibjaurėjimo, nuo persisotinimo savim ir aplinkiniais. Tai jau nusistatymas.

Robinas įgijo išsilavinimą geriausiose Anglijos mokyklose, puikiausiai išmano finansus ir politiką, yra patologiškas savimyla, profesionalus manipuliuotojas žmonėmis, seksomanas ir sumanus gražių moterų kolekcininkas. Neturiu jokių galimybių. Buvau tikra, kad tokios kaip aš jis nebuvo sutikęs per visą savo gyvenimą. Gal vis dėlto būsiu kitokia? Gal kaip tik aš padarysiu jį laimingą? Ir pati būsiu laiminga.

Prijungęs fotoaparatą prie monitoriaus ant staliuko pasienyje, jis ima spragsėti mano nuotraukas. Gulėdama ant lovos matau save ekrane. Štai aš, pornografinė parodija, apskritaveidė, storaširknė mergiūkštė vien su šilkinėmis kojinėmis.

– Tik pažiūrėk. Tikra tobulybė, – giria jis peržiūrėdamas ekrane nuotraukas. – Tau negalima keistis.

Aš tobula. Mestelėk man savo žaviąją kepuraitę, Pete, dabar jau aš valdysiu pasaulį.

Kai vėliau apsirengėme grįžti į salę, Robinas padavė man dėžutę. Joje – auksinė grandinėlė su deimantine širdute. Čia pirmoji jo dovana, kuklus kaklo papuošalas, palyginti su vėliau iš jo gautu deimantais inkrustuotu roleksu ir auskarais „Bvlgari“, tačiau ši dovana man buvo itin brangi, gauta tiesiai iš jo rankų. Džiaugsmas užliejo krūtinę. Pagaliau esu viena iš tų merginų, kuriom tenka laimė atidaryti dovanų dėžutę ir išvysti joje žėrinčią brangenybę, paskui pakelti plaukus ir laukti, kol tau užsegs ant kaklo dovanotą vėrinį.

Grandinėlė viską sustato į vietas. Kai grįžau į savo krėslą su ja ant kaklo, Serena su Lene į mane net neatsisuko. Jos kuždėjosi, bet aiškiai nugirdau žodį *storulė*. Paskui – *kekšė*. Jaučiausi išvargusi, įdegusi saulėje, sudirgusi, akyse tvenkėsi ašaros. Ir ne tik dėl Serenos ir Lenės. Kalti metai, praleisti dailės studijose, slapstantis nuo tokių pat žiaurumų, nuo aštrių dantų, dabar jie skyrėsi tik tuo, kad nebebuvo įsprausti į kabes. Tokiems dalykams jau lyg ir turėčiau būti užsigrūdinusi, bet pagiežos vis tiek negaliu pakęsti. Plūstu save dėl silpnybių – niekada niekam nerodyk ašarų.

Grojant muzikai išgirstu Fioną šaukiant mane vardu. Atsisukusi matau, kad ji kviečia mane prieiti. Nuėjusi atsisėdu šalia jos, palikusi

tarp mūsų laisvą Robino vietą, nes jis vaikštinėja po salę ir bendrauja su merginomis. Aš nukaitusi ir nenoriu, kad ji matytų mano ašaras. Nenoriu šluostytis prie visų akių, todėl leidžiu vienai ašarai nuriedėti skruostu iki smakro ir slapčia nubraukiu, pakėlusi prie lūpų gėrimą.

Fionos nejaudina nei mano ašaros, nei tai, kad išvadavo mane iš kančių. Ji tikras stebuklas. Niekada nemačiau jos sentimentalios. O aš – iš prigimties skystakošė. Vos spėju užlopyti vieną skylę, atsiranda kita.

Man reikia sąjungininkės, ir tokia tampa Fiona. Nelabai ja pasitikiu, bet jau perkandau jos strategiją. Jai naudinga draugystė su mergina, sėdinčia Robinui iš kairės. Štai kodėl ji kartkartėmis paglostydavo man nugarą. Nujaučiau, nori, kad ir aš jai paglostyčiau, bet nesistengčiau užimti jos vietos. Man tai kas. Jeigu tik tiek reikia, kad būtum antrąja favorite, man visai nerūpi, ko reikia, kad atsidurtum Fionos vietoje.

7 Užuomina į amerikiečių rašytojos Sylvios Plath romaną „Stiklo gaubtas“ (1963), pagal jį 1979 metais sukurtas filmas.

14 skyrius

Kitus du vakarėlius praleidau.

Edžiui davus ženklą, išsmukdavau iš salės ir laukdavau Robino miegamajame. Vieną vakarą jame sėdėdama prisiminiau mokyklos laikų gimtadienio vakarėlį, surengtą mergaitei, kurios labai nemėgau, bet kuri buvo tokia populiari, kad negalėjau atsisakyti kvietimo. Vakarėliui mama nupirko man naują suknelę ir privertė kitaip susišukuoti plaukus. Ta mergaitė buvo iš turtingos ir juokingai kvailos šeimos; gimtadienio linksmybėms buvo atvežta didelė stiklinė dėžė, kurioje stipria oro srove buvo pučiami pinigai, o vaikai per pusę minutės turėjo sugriebti jų kuo daugiau. Aš iš to vakarėlio pabėgau.

Slapčia išėjau susitikti su berniuku, kuris savo populiarumu mokykloje mane irgi gerokai lenkė. Jis buvo platesnių nei kiti vaikai pečių ir paslaptingas. Akys pavargusios, rusva oda keistai pageltusi. Kuprinėje visada nešiodavosi švirkštus su insulinu, o jam dėstančių mokytojų stalčiuose voliojosi plastikiniai meškiukai su medumi, jeigu kartais Deniui staiga sumažėtų cukraus kiekis kraujyje.

Nežinau, kodėl Denis tą vakarą iš visų mergaičių pasirinko mane. Jis išgelbėjo mane vos linktelėdamas galvą, ir mes susitikome žalioje pievelėje, paskui ilgai vaikštinėjome susiglaudę. Aš nusiaviau rausvus atlasinius batelius su mažomis rožytės pavidalo sagtelėmis, o vėliau nusimoviau ir baltas kojines, kad padais jausčiau žolę. Pievutė tviskėjo akinama žaluma, vakaras buvo šiltas. Gulėjau ant jo švarko tankių medžių šešėlyje ir abu karštai bučiavomės; žvelgdama aukštyn į pavasarinę pilnatį, jutau nenusakomą švelnumą, kuris liejosi kartu su Denio Rozeno bučiniais.

Išsmukti iš princo vakarėlio nebuvo nei jaudinamai nauja, nei malonu, bet pojūtis panašus. Būti geidžiamai ir dar neįprastoje vietoje – magiškas dalykas.

Beveik magiškas, nors ne visai. Kitą dieną jau turėjau lėktuvo bilietą kelionei į namus. Ari turėtų grįžti iš Los Andželo rytoj rytą ir išlydėti mane su Destine. Mus pakeis nauja partija merginų, atvyksiančių su Ari. Jau buvau pasiėmusi iš apatinės spintos lagaminą ir beveik viską susikrovusi

Net ir atėjęs pasimatyti su manim, Robinas nė žodeliu neužsiminė apie mano kelionę namo. Truputį nusivyliau, kad jis taip lengvai mane išleidžia, tačiau guodžiausi įtikinėdama save, kad vis tiek čia įgijau neblogos patirties. Neverta dramatizuoti: esu tikra, kad ilgainiui Robiną pamiršiu, o Brunėjuje praleistas laikas vėliau suguls galvoje

smagia istorija. Viskas pasimirš, bet turėsiu ką papasakoti kitiems.

Be to, mielai paimsiu man priklausančius pinigus. Sklandė gandai, kad juos voke įteikia kaip dovaną. Įsidedi į rankinuką ir pasižiūri vėliau. Merginos mane patikino, kad gaunama daugiau nei žadėta. Kad ir kaip ten būtų, princas manęs neįsimylėjo. Fantazijos apie deimantinę karūną išgaravo kaip dūmas. Iš dalies džiaugiuosi galėsianti grįžti prie širdžiai brangių dalykų: draugų, teatro, didžiosios savo meilės – Niujorko ir apskritai gyvenimo, kuris tik prasidės.

Su Fiona sėdime savo krėsluose, o Robinas kaip visada tingiai vaikštinėja po salę su degtinės ir toniko kokteiliu vienoje rankoje ir nematomu skeptru kitoje. Fiona čia maloniai čiauška, čia lygiai tiek pat patenkinta tyli. Ji ne tokia apsimetėlė kaip kitos. O gal jos apsimetimas išmanus ir plika akimi nepastebimas.

Stengiuosi įsiminti merginų veidus, visus kampus, kur sienos susilieja su lubomis, kaip atrodo Robinas, stovintis į mane nugara. Dedu visas smulkmenas į tariamą atminties albumą, kad vėliau, ilgai vakarodama su draugais bare „Max Fish“, galėčiau jį pavartyti ir parodyti bičiuliams.

Matau, kaip išlydėdamas iš salės Destinę Edis paduoda jai garsųjį vokelį. Po kiek laiko grįžusi į salę ji man pamerkia akį. Stebiu ją, atsisveikinančią su merginomis, vaikinais ir tarnais, su kuriais per tą laiką susipažino. Visiems Destinė patiko. Ji moka linksmintis iš širdies. Džiugino visus savo dideliais papais, akį rėžiančiais drabužiais ir atvirais pokalbiais.

– Ji buvo labai populiari, – sako Fiona. – Deja, jos pačios nelaimei, populiarumas ir sėkmė ne tas pat.

Išgąstingai laukiu, kada būsiu Edžio pakviesta, bet jis kažkodėl nesiskubina. Susirūpinusi klausiu Fionos.

– Oi, tu niekur nevažiuosi. Nusiramink.

Pirmą kartą išgirstu naujieną, kad galiu ir neišvykti. Netikiu Fiona. Ne ji čia viršininkė. Ir ne viskas jos valioje. Nespėjus jai išsakyti savo abejonių, prie mūsų prisėda Robinas. Vakaras slenka į naktį, o Edis vis neateina ir nieko nesako. Nieko negirdėt nei iš Madžės, nei iš kitų. Krūtinę ima kaustyti panika. Kodėl man nesumoka? Negi ką nors padariau ne taip? Galiausiai išraiškingai vartydama akis Fiona paliečia man skaudžią temą.

– Ji labai nusiminusi, nes mano, kad jai reikia važiuoti namo.

Apsimestinai nustebęs Robinas atsisuka į mane.

– Nori namo?

– Ne, nenoriu, tik rytdienai turiu lėktuvo bilietą.

– Be abejo, tu dar liksi. – Paskui pasisuka į Fioną. – Reikėjo jai pasakyti.

– Aš sakiau.

Tuo viskas ir baigiasi. Atsilošiu krėsle ir mėginu surikiuoti mintis.

Turėsiu dar likti. Ar ilgai? Aš neturiu naujų drabužių, visus vilkėjau mažiausiai po tris kartus. Namie manęs laukia svarbūs reikalai. Aš turiu… ką? Perbėgu mintyse darbų sąrašą. Draugai niekur nepabėgs. Niujorkas irgi be manęs neprapuls. Šonui ir taip jau atsibodau. Su namiškiais santykiai yra buvę ir blogesni, šitai jiems nebus jokia naujiena.

O dėl karjeros – mano prieštaravimai subyrėjo kaip kortų namelis. Praktiką atlikau su puikiais žmonėmis, bet tai dar nereiškia, kad ir pati esu šauni. Mano gyvenimo apraše – dar statoma Penės pjesė, trys studentiški spektakliukai, du studijų laikų filmai ir, ko gero, pats baisiausias vaidmuo šlykščiausiame kada nors filme apie vampyrus. Būsiu atvira, mano karjera, galima sakyti, niekinė. Nieko konkretaus, tik didžiuliai planai. O jie gali ir palaukti. Staiga vienu metu pajuntu visą jausmų paletę: nuo pakylėtos nuotaikos iki šleikštulio. Jaučiu ir pergalę, ir nuosmukį.

15 skyrius

Dienos ir toliau bėga, peršokdamos dviejų, o vėliau ir trijų savaičių ribą. Prie staliukų sėdi nauja partija švytinčių ir nieko nenutuokiančių merginų iš Amerikos. Šalia manęs įsitaisiusi Teilora. Nereikia nė abejoti, ji rado kelią į Brunėjų. Visaip įtikinėdama Ari – baugindama, meilikaudama ir net hipnotizuodama – įkalbėjo atsiųsti jai bilietą. Teilora ne iš tų, kurioms galima atsakyti. Iš pradžių jos prisibijojau, bet jos pyktis, palyginti su kitais konkuravimo sunkumais, greit atlėgo ir netrukus mudvi susidraugavome.

Amerikietės ir europietės gyvena penktame ir šeštame nameliuose, o dauguma azijiečių, išskyrus Lenę su Fiona, įsikūrė pastate, labiau primenančiame bendrabutį. Mudvi su Teilora gyvenam šeštame svečių namelyje. Lenė gyvena priešais mus, o Serena įsikūrė didžiajame kambaryje. Ari šeimininkauja didžiajame penktojo svečių namelio kambary. Savo kampelius turi ir menkesnės svarbos epizodinės veikėjos, taip pat padienės aktoriūkštės (jos čia neužsibūva ir sparčiai keičiasi): šviesiaplaukė amazonė, puiki tinklinio žaidėja Kimė, roko grupės narė iš Los Andželo Britanė, mūvinti įspūdingą žiedą, tariamai gautą iš Vinso Neilo, ir antisemitė Siuzė, pirmą kartą supažindinusi mane su visai kita žodžio „žydas“ reikšme („Dėl šitų auskarų kainos derėjausi su juo kaip su senu žydu.“).

Princui leidžiama turėti keturias žmonas, o jis turi tik tris. Taigi potekstę galima suprasti: kerštingų merginų, atvykusių į Brunėjų, varžytinės vyksta dėl vienintelio prizo – karūnos. Esmė: nepaisyti

jokių prielaidų, lipti per galvas bet kokiai hierarchijai, įplieksti visa nugalinčią meilę ir iš mirtingojo pasaulio podukros – nepilnametės prostitutės iš Tailando, senstelėjusios sugulovės, nenusisekusios aktoriūkštės, parduotuvės vergės, kuoktelėjusios roko šliundros – gali pakilti į princeses. Iš bjauraus ančiuko virsti gulbe – princui tereikėtų linktelėti galvą.

Merginos be paliovos keitėsi, tarsi šmėsčiojantys veidai linksmose fotografijose, aparatu pleškindavom gerokai įkaušusios ir įsidūkusios (vėliau man tų nuotraukų buvo labai gėda, nes viena iš mūsų grupės pardavė savąsias kabeliniam tinklui „E! Tikra Holivudo istorija“.) Kai kurios merginos užsibūdavo ilgiau ir kiurksodavo visiems ant akių it dailios sofų dekoracijos. O kitos nieko nelaukdamos paleisdavo į darbą visus kerus. Per viešnagę Brunėjuje merginos smarkiai pasikeisdavo. Psichologinis spaudimas, nuolatinė baimė ir iki kaulų smegenų įsismelkęs netikrumo jausmas; kas vakarą tenka įvertinti save varžovių apsuptyje, tai merginas smarkiai veikdavo.

Kas tavęs laukia? Suspindėsi ar nublanksi? Pasiliksi ar dėsi į kojas?

Mėgstamiausia merginų pokalbių tema būdavo, ką reikės pasakyti tėvams, vaikinams ar vyrams. Kai kone pornografiniame filme pasirodo nauja žvaigždė – sukeltais plaukais ir su dideliais akiniais ant nosies, dar nespėjus jai išsitiesti ant darbo stalo, nejučia spėlioji: įdomu, ką ji paporino tėvams?

Serena prisipažino pamelavusi tėvams, kad susitikinėja su darbdaviu. O vaikinui, su kuriuo gyvena (rudaplaukiam, atvežusiam ją į oro uostą, atsikrausčiusiam iš Kanzaso pas ją į Los Andželą, bet nieku gyvu ne jos mylimajam), pasakė dirbanti aukle. Kiek žinau, Teilora tėvų neturi. Niekada apie juos neužsiminė ir niekam neskambino. Kai mes susipažinom, ji man suraitė pramanytą istoriją apie persikų plantaciją, taigi nieko jos daugiau ir neklausinėjau. Verčiau jau tegu nemeluoja.

Aš pati pernelyg ilgai delsiau, todėl, nenorėdama sukelti tarptautinio skandalo, turėjau kuo skubiau prisipažinti saviškiams. Tėvai vis nepatikliau klausėsi mano pokalbių telefonu iš ilgokai užtrukusio filmavimo vis toje pačioje kino studijoje Singapūre. Vieną vakarą tik su katinėlių raštais marginta pižama atsisėdau prie mažo staliuko marmuriniame vestibiulyje, paėmiau telefono ragelį ir surinkau tėvų numerį.

Pokalbis buvo itin nemalonus, o nuolatiniai tarptautinio ryšio trikdžiai kaskart primindavo apie mus skiriantį milžinišką atstumą. Pasakiau tėvams, kad, filmuodamasi toje mitinėje kino juostoje Singapūre, susipažinau su vienu žmogumi ir įsidarbinau jo padėjėja. Kad jis – Brunėjaus princas.

– Koks princas? – nesuprato tėvas.

– Brunėjaus.

– Kas, po velnių, tas Brunėjus?

Galėjau sugalvoti ką nors ne tokio akivaizdaus, ne tokio dviprasmiško kaip „padėjėja“. Betgi net ir mele turi būti kruopelytė tiesos, kitaip jis užsmaugs tave lyg kinų pirštų gaudyklės.

Buvo sunkiau, nei tikėjausi. Tėvai sutriko. Sunerimo, jautėsi bejėgiai, tėvas iš pykčio ėmė mikčioti ir perdavė ragelį motinai, o mama bandė susigaudyti, kas čia dedasi, ir vis stengėsi likti neutrali dėl mūsų abiejų – puiki diplomatė bet kokia kaina. Taip ir mačiau ją virtuvėje, įsitvėrusią kėdės atkaltės, pabalusiais krumpliais. Ant elektrinės viryklės jai už nugaros burbuliuoja puodas su pomidorų troškiniu.

– Kada žadi grįžti?

– Dar nežinau. Gal po dviejų ar trijų savaičių. Galbūt dar vėliau.

Gerklę smaugė kaltės jausmas. Jis aštriai degino galugerklį. Nuo melo gniaužė krūtinę. Atleiskit, magėjo pasakyti, aš tokia kaip visos dukros. Gaila, bet ir jūs tokie tėvai kaip visi. Atleiskite, kad įskaudinau. Atsiprašau už visą šitą painiavą. Atsiprašau, bet vis tiek darysiu savo. Kad ir ko tarp mūsų buvo, vis tiek jaučiau pareigą tėvų atsiprašyti.

Man buvo šešiolika, kai nusprendžiau pirmą kartą išeiti iš namų. Gerai pamenu, buvo šeštadienis, nes tądien prižiūrėjau vaiką. Grįžusi sumaigiau prie garažo vartų kodą ir įsmukau vidun pro apačią. Mama stovėjo prie lyginimo lentos skalbimo kambaryje su džinsais ir marškinėliais su užrašu „Spindėk“. Ji buvo apšviesta vienintelės lemputės palubėje be gaubto, lūpos suspaustos, pečiai nuleisti. Namai kvepėjo drėgna medvilne. Sakiau, paskaitysiu ką nors iš mokyklos programos: gal apie Holdeną Kolfildą, kuris slėpė įsivaizduojamą savo šautinę žaizdą, apie balandį – man jis pats atšiauriausias mėnuo, ar dar ką nors svarbaus. Praėjau pro mamą.

– Bent jau labas pasakyk.

– Labas.

Nuėjau. Mamai neturiu laiko, bet tėvui laiko niekada negaila. Kiekvieną dieną tekdavo sugalvoti vis naują manevrą, kad atremčiau kasdienę nuolatinio mūsų mūšio ataką. Bet mama mane greitai perkando. Mano nekalbumas jai kėlė įtarimą.

– Pažiūrėk į mane, – griežtai pareiškė ji. – Ką pridirbai?

– Vairavau išgėrusi.

– Nedrįsk su manim šitaip.

– Kaip?

Tėvas jau lipo laiptais. Girdėjau virš mūsų šlepsint sunkius jo žingsnius. Mama metė lyginusi ir tarpdury pastojo man kelią. Norėjau ją apeiti, bet ji griebė man už riešo.

– Nuo manęs nepabėgsi. Pažiūrėk į mane. Ko prisiuostei?

Mėgstamiausias jos klausimas. Mama priklausė visokiausiems komitetams ir taryboms, dalyvaudavo saugaus sekso per pasimatymus diskusijose, anoniminiame mokyklos mugės aukcione. Ji buvo pamišusi dėl darbo kovos su priklausomybėmis komitete. Esmė ta, kad aš ne taip jau dažnai vartojau kvaišalus, o tą vakarą net nieko nebuvau uosčiusi, na, nebent buvau susipurškusi visą flakonėlį „Cohen“ plaktos grietinėlės.

– Atsiknisk, – ištraukiau ranką.

Kaip tik tuo metu tėvas nulipo nuo laiptų. Kai ištraukiau iš motinos gniaužtų ranką, jam pasirodė, kad jai smogsiu.

Kartais tėvas būdavo itin vikrus. Žemas, kresnas lyg kūlverstukas, tačiau įsiutęs jis sukdavosi kaip vijurkas. Tėvo akys išsprogo, pasruvo krauju. Venos kakle nenatūraliai išpampo, o kraujagyslių kapiliarai ant nosies ir skruostų pajuodo, nes nebespėjo varinėti staiga į veidą plūstelėjusio kraujo. Tėvas išdygo taip greitai, kad nė nepamačiau.

– Nedrįsk kelti rankos prieš motiną.

Viena ranka jis griebė man už gerklės ir taip pastūmė, kad nugara atsitrenkiau į sieną.

– Begėdė. Šlykštynė. Kalė nedėkinga.

Su kiekvienu žodžiu suėmęs man už gerklės tėvas talžė mano galvą į sieną. Kai pagaliau paleido, sukniubau ant grindų, susiriečiau į kamuoliuką. Šitą veiksmą vadinau pilietinio nepaklusnumo triuku. Užsimerkiau ir dar stipriau susiriečiau į kamuolį, kad neliktų atviros nė vienos minkštos vietos.

– Žiūrėk į mane, kai su tavim kalbu.

Tėvas vaikščiojo priešais mane gniaužydamas kumščius. Smūgiai nebuvo tokie skaudūs kaip žodžiai. Mušdavo jis mane retai, užtat koneveikdavo kasdien. Žinojau, jis neteisus, jo elgesys nepateisinamas, tačiau skaudžiausiai žeidė jo burnojimas. Plūsdavosi net užsikirsdamas. Keikdavosi net apsiputojęs.

– Kiaule tu, rengiesi kaip sušikta suskretėlė, tu bjauri, šlykšti, klaiku į tave žiūrėti. Manai, kas nors teiksis su tavim bendrauti? Nesulauksi. Manai, tokia nevala kaip tu gali susirasti vaikiną? Nerasi. Mums dėl tavęs gėda. Sušikta nelaimėlė. Prakeikta netikėlė. Kas tau pasidarė? Kur tu nusiritai? Ką padariau, kad likimas taip mane baudžia? Už ką man toks mėšlinas gyvenimas? Kam man šitie sušikti vaikai? Kam tu man reikalinga? Per tave mums vienas vargas.

Ne kartą buvau mačiusi tėvo pykčio proveržius ir žinojau, kaip jį nuraminti. Pakentėk minutę, ir jis tuoj baigs. Aš dar ir pakurščiau:

– Nieko geriau nesugalvoji?

– Kaip tu su manim šneki?

Tėvas sugriebė man už plaukų ir patraukė nuo sienos.

– Prisirijai kvaišalų?

Spragtelėjau mintyse mygtuką. Kūnas suglebo, akys išvirto.

Apžergęs krūtinę tėvas be gailesčio talžė man veidą, užsimodamas tai delnu, tai atpakalia ranka. Po kiekvieno kirčio užduodavo tą patį klausimą:

– Klausiu: ar tu apsikvaišinus?

Ausyse spengė. Spengimas driekėsi tarsi siūlas. Įsitvėriau siūlo galo ir atsiplėšiau nuo grindų, lengva it pūkas pakilau aukštyn ir nusklendžiau į lauką, į tyrą žalią užmiesčio naktį, kur kvepia nupjauta žole, kur čirškia svirpliai, kur už užuolaidų dega šviesos, o kambariuose mirga televizoriai. Skridau virš Vest Orindžo, Niuarko, virš Parkvėjaus greitkelio, Hadsono upės, nė sykio negrįžteliu atgal, kol pamatau Niujorką, Smaragdo miestą su mėnesienoje tviskančiais bokštais. Niujorke niekada niekam neatrodysiu bjauri.

Mama stovi kitam kambario gale prie laiptų, įsisprendusi rankomis į šonus. Ji atrodo kaip kino filme – sustingusi laike, o kiti aktoriai atlieka savo vaidmenis. Paskui ji atsitokėjusi sušunka:

– Užteks! Gana. Liaukis!

Nelabai suprantu, kam ji šaukia: tėvui, man ar Dievui.

Tėvas atsistojo ir pasitraukė į šalį. Atrodė sutrikęs ir išsigandęs. Kas sukosi jo galvoje? Kad jo gyvenimas ne toks, kokio tikėjosi, kokį stengėsi turėti ir kokį vylėsi būsiant, kai galvojo apie – šeimą. Kad jis visai ne toks, kokį norėjo save matyti. Man buvo jo gaila.

– Vaikai man – Dievo prakeiksmas, – pasakė jis ir nusisukęs nuėjo į garažą.

Po tokio pykčio proveržio – paprastai po kelių valandų, blogiausiu atveju kitą dieną – tėvas tapdavo kitu žmogumi. Susigėdęs nuolankiai pabelsdavo į mano duris ir paklausdavo, ar nenorėčiau nulipti į apačią ir prie židinio drauge su juo paklausyti muzikos. O gal norėčiau nueiti su juo suvalgyti ledų ar išsinuomoti filmą.

– Mano bjaurus charakteris, – mėgdavo kartoti tėvas, – bet aš greitai atsileidžiu. – Tarsi ūmus kailio karšimas būtų geriau už ilgą pamokslavimą.

Tą pat vakarą pasakiau mamai išeinanti iš namų. Mama – didžiulių, padėkos vertų siuntinių vaikų vasaros stovykloms ruošėja ir siuntėja, linksma vaikų į mokyklą vedžiotoja, mokyklos tėvų komiteto pirmininkė, nenuilstanti savanorė, kruopšti padėkos laiškelių rašytoja, nepriekaištingų vakarėlių rengėja, stropi susirgusio šeimos nario ar draugo slaugytoja – pamanė, kad būtų visai neblogai, jei dingčiau. Pasiūlė man pasiimti iš mokyklos pažymą ir metais anksčiau pamėginti stoti į koledžą.

Įstojau į Niujorko universitetą ir mama nusivežė mane į prekybos centrą „Loehmann“ nupirkti koledžui naujų drabužių. Ko jau ko, o pinigų mama parduotuvėse palikti negailėdavo. Vėliau dažnai tekdavo justi liūdnus padarinius, nes atėjus sąskaitoms tėvas imdavo ją vainoti už nerūpestingumą ir nenaudingumą šeimai. Ji neva nė namų tvarkyti

nemokanti, tegebanti leisti pirkiniams pinigus. Tokius pamokslus girdėdavai kaskart atnešus sąskaitas, bet ji vis tiek nesusilaikydavo. „Vyrus reikia suprasti, – sakydavo man. – Tegu sau plepa, ką nori, o tu vis vien daryk savo.“

Mama norėjo vežtis mane į prekybos centrą „Loehmann“, o aš norėjau važiuoti į vienintelę pankų parduotuvę Šiaurės Džersyje, tad teko griebtis kompromiso. Aš išsigandau parduotuvės „Loehmann“ matavimosi kabinose pamačiusi, kokiomis Hadasos laikų kojinėmis mūvi senosios žydų ponios, o mama neteko žado išvydusi ant pankų pardavėjos galvos ištatuiruotas svastikas, tačiau tądien viena su kita elgėmės itin mandagiai. „Jai nederėtų šitaip kirptis plaukų, kai toks platus veidas“, – tepasakė mama apie pardavėją.

Paskui abi pietavome, bet ką kalbėjome, nepamenu. Šitas ritualas buvo savotiškai mielas – paskutinis apsipirkimas drauge, prieš man visam laikui išvykstant iš namų mokytis koledže. Iš dalies taip ir buvo. Teisybė ir dėl vieno, ir dėl kito. Buvau dvasiškai palūžusi anoreksikė paauglė, tikrąjį savo veidą slepianti po purpuriniais plaukais ir bėganti nuo senojo gyvenimo; ne pagal metus anksti subrendusi mergina, turinti rimtų teatrinių siekių, metais anksčiau įstojusi į gerą mokyklą ir turinti ilgiausią, vos telpantį į dešimt dienoraščio lapų, sąrašą ateities planų ir svajonių.

Mano vaizduotėje buvo gyvos dvi motinos: mama apsiblaususiomis, nieko nereginčiomis akimis, įsisprendusi rankomis į šonus stovinti ir žiūrinti, kaip tėvas talžo ir plūsta jos vaikus; ir ta kita, kuri išlydėdama į koledžą ant kiekvienos paklodės rūpestingai prisiuva etiketes su mano pavarde. Tądien telefono ragelyje girdėjau abiejų motinų balsą.

– Paklausk jos, ar šiemet važiuos su mumis į Kaimanų salas? – fone pasigirdo tėvo balsas.

– Brangute, ar spėsi grįžti namo ir kartu su mumis važiuoti į Kaimanų salas? Mes labai norėtume, kad ir tu važiuotum drauge, – aidu atkartojo motina.

– Ne, mama. Turbūt nespėsiu.

– Ką ji sako? – paklausė tėvas motinos.

– Ne. Ji sako nespės. Šiemet nevažiuos.

– Ką? Turėsiu važiuoti su jos broliu? Pasakyk jai, kad sugadins man visas atostogas.

Mama paskutinio sakinio man neperdavė, tik paklausė:

– Ar tau tikrai viskas gerai?

– Tikrai. Darbas puikus. Negaliu palikti.

Dėdama ragelį jaučiau palengvėjimą, kad tėvai žino bent dalį tiesos, ir džiaugiausi, kad kol kas jų dar nematysiu. Eilės prie telefono nebuvo, todėl paskambinau Šonui. Rinkau jo numerį ir verkiau. Labai jo pasiilgau. Ilgėjausi namų. Nusisukau į sieną ir žiūrėjau į save

veidrodyje. Mačiau, kaip baltą it miltai veidą išmuša raudonos dėmės. Man patinka slapčia stebėti save verkiančią. Tarsi žiūrėtum į svetimą veidą. Tada esi tikra, kad bent ką jauti. Kartais taip įsijausdavau į man patikėtus vaidmenis, kad užmiršdavau tikruosius savo jausmus, nežinodavau, ar apskritai ką nors jaučiu.

– Tai grįžk namo, Džile. Spjauk į viską ir grįžk, – nuvargusiu balsu patarė man Šonas.

Pavargo nuo manęs. Vėliau man prisipažino, kad ne nuo manęs pavargo, jam tiesiog buvo gaila, kad taip nusiritau, o jis bejėgis pakeisti mano gyvenimą.

– Negaliu.

– Tada ir aš niekuo negaliu tau padėti.

Paskui paskambinau Penei ir ji man pasakė, kad spektaklis statomas ir be manęs, bet patikino, kad būtinai parūpins ir man vaidmenį. Kai grįšiu, ką nors sugalvosianti ir mane įterpsianti. Tik nežinau, kada parskrisiu. Buvo gaila, kad šaltai reaguoju į motinos nerimą, kad negrįžtu pas Šoną, kad nepadedu Penei statyti spektaklio, kad esu priversta likti čia ir negaliu jiems nieko dorai paaiškinti. Negalėjau atsistoti ir išeiti. Negalėjau išvykti ir leisti Serenai laimėti. Nenorėjau pralaimėti.

Vakarėliuose krykštaudavau iš juoko, o namelyje tūnodavau liūdna ir nusiminusi. Serena elgėsi nedovanotinai. Liepdavo išnešti maistą, kai rytą nespėdavau nulipti į apačią. Surengia prie baseino mimozos kokteilių vakarėlius ir pamiršta pakviesti mane. Kai aš noriu pamiegoti, svetainėje žiūri televizorių paleidusi visu garsu. Merginoms sako, neva nuo manęs sklinda blogas kvapas, kad esu prostitutė, įsitaisiusi pūslelinę, kad esu prasigėrusi, nutukusi, bulimikė ir apsileidėlė. Visa, ką ji kalbėdavo, neprasprūdo pro ausis tų, kurie seka, stebi ir filmuoja, tad iš karto po paleisto gando apie pūslelinę netikėtai buvau nuvežta pas gydytoją patikrinti.

Žinau apie Serenos klastą iš Teiloros, ji nieko nuo manęs neslėpė, nes pati labai nekentė Serenos, turbūt buvau vienintelė jos draugė čia, Brunėjuje, o gal net ir Niujorke, nors ji ir toliau melžė iš manęs komisinius nuo uždirbtų pinigų. Gulim abi su Teilora vienoj lovoj ir žiūrim į lemputes laiptuotose lubose. Tai tarsi aukštyn kojom apversta svetainė su žemėjančiomis grindimis.

Pasileidusios garsiai muziką, kad niekas negirdėtų, apie ką kalbam, tyliai šnibždam viena kitai į ausį. Teilora ragina mane atkeršyti Serenai.

– Tu turi duoti jai atkirtį.

– Niekas manęs neklauso. Jos balsas viršesnis.

– Tavęs klauso Robinas. Kaip manai, kodėl ji tau taip kenkia?

Aš linkusi tikėti, kad, pasinaudodama senu genties įpročiu, galiu atstumti tą, kuris yra kitoks.

– Esmė ne ta, kad tu galbūt esi kitokia, meilute, – porina Teilora. – Liaukis pagaliau save graužusi. Tu geresnė už ją. Jis pasirinko tave. Bet ta kalė gali susukti jam smegenis, ir tai padarys, jeigu nesuskubsi ir neapginsi to, kas deramai priklauso tau.

Nepamenu, kad būčiau kam keršijusi. Veikiau tik dar labiau užsisklęsčiau. Arba pabėgčiau. Įsikibau svajonės tapti žvaigžde – štai iš kur mano kerštas. Teiloros mintis gerokai paveikesnė, nei man atrodo, ir jos kurstoma rimtai susimąstau. Suprantama, aš turiu kovoti už save.

Po galais, argi ne taip pasielgtum, staiga pasijutus priklausanti karaliaus rūmams? Reikia veikti. Kurti planus. Kautis už vietą po saule. Imtis keršto. Argi ne tokia norėtum būti? O gal geriau likti geraširde nepalaužiamos valios mergina, kuriai tenka tiek mažai ekrano sekundžių, nes visi mano, kad yra žmonių, už ją gerokai įdomesnių?

– Tu privalai kovoti už save. Galėtum jam apie ją ką nors pasakyti, dėl ko ji būtų išsiųsta namo, – siūlo Teilora ir užsigalvojusi suka ant piršto mano plaukų sruogą.

– Jis ne toks kvailas. Iš karto supras, ko siekiu.

– Nebūtinai. Tu irgi nekvaila. Gal net gudresnė. Pati žinai, kad esi gudri. Jis turi silpnybę. Jis apakintas savojo *ego*.

Teiloros vizitas Brunėjuje pasibaigė greičiau, nei aš tikėjausi. Mūsų kurpiami sąmokslo planai nutrūko. Po trijų viešnagės savaičių ji buvo negrįžtamai išsiųsta namo. Teilora su Robinu nesusiuostė. Gal Teilora savaip ir nuostabi, bet ji buvo per daug racionali, neturėjo jokių „silpnų vietų“. Ji buvo jam lygiavertė ir jis tą iškart pastebėjo. O jam labiau patinka merginos, kurias jis gali žavėti ir skriausti. Teilora buvo puiki aktorė, bet irgi turėjo trūkumų. Ji nemokėjo vaidinti silpnos ir pažeidžiamos. Vis dėlto jos apsilankymo užteko, kad mano širdyje būtų pasėtas kietas, tvirtas grūdas.

Teilora tą grūdą pasėjo, o Fiona laistė. Teilorai išvykus, nusėlindavau į jos namelį parūkyti ir pašveisti saldumynų. Fiona vienintelė turėjo atskirą namelį. Miegojo didžiajame kambaryje, o kituose dviejuose buvo įsirengusi drabužines. Išnešė iš kambarių lovas ir pastatė drabužių spintas. Visi jos drabužiai – kostiumėliai, suknelės, teniso apranga, chalatai ir net pižamos – buvo sudėlioti pirmiausia pagal paskirtį, paskui pagal spalvą. Ne pati tai darė, tik itin oriai nurodinėdavo kitiems, ką reikia atlikti.

Fiona turėjo dvigubai daugiau tarnų nei mes savajame namelyje. Jie nuolat bėgiojo pirmyn atgal vykdydami jos užgaidas. Fiona bendravo su jais išskirtinai tailandietiškai, ir jiems tai patiko. O aš su tarnais elgiausi nuolankiai. Man dar daug reikėjo iš jos pasimokyti.

Filipinuose Fiona buvo garsi televizijos aktorė. Ji man pasakojo, kad Robinas ją įsimylėjo žiūrėdamas vieną jos laidą, paskui ją surado

ir pakvietė atvykti į rūmus. Iš pradžių ji tuo žavėjosi, paskui ėmė bodėtis, bet galiausiai jis vis tiek ją užkariavo. Pirmąjį savo atvykimo į Brunėjų vakarą Fiona nuėjusi į vakarėlį įžengė į salę ir apsisukusi iškart išėjo. Robinas bandė nupirkti jos prielankumą deimantais. Išėmusi iš papuošalų dėžučių prigrūsto stalčiaus vėrinį, užsisegė man parodyti. Deimantinė puma buvo užsegama prie uodegos. Lyg taikus žvėriūkštis ji gulėjo apsivijusi jai kaklą. Fiona Brunėjuje buvo pragyvenusi jau pusę metų.

Fionos svetainėje mudvi gėrėme arbatą, ji sėdėjo atsilošusi ant sofutės ir vieną po kitos dūmijo cigaretes. Rūkyti čia buvo draudžiama, Robinas nekenčia rūkalių, bet Fiona vis tiek rūkydavo.

Raudojau net pasikūkčiodama ir guodžiausi jai. Merginos man labai žiaurios. Teilora išvyko namo. Pasiilgau Niujorko. Pasiilgau Šono. Mane kankina nerimas, begalinės pagirios, rytą nubundu apspangusia galva.

– Negaliu pakęsti tų bjaurių kekšių. Nebeištversiu.

– Nekvailiok. Ko čia atvykai? Ieškoti draugų? – klausia ji. – Smarkiai apsirinki. Aš tau ne draugė. Robinas irgi. O juo labiau tie visi išsigimėliai. Vienintelis tavo draugas – pinigai.

Norėčiau būti tokia kaip Fiona. Būdama penkiolikos laikiau save suaugusia, o dabar imu dvejoti.

– Be to, turi jiems atsikirsti. Aš irgi turiu minčių dėl pelnytos bausmės, – sako ji. – Dauguma jų susiję su pirkiniais.

Netrukus vieną rytą pasigirdo pažįstamas beldimas į duris, bet kai nuėjau prie mašinos, pamačiau joje įsitaisiusią Fioną.

– Važiuosim apsipirkti, – pareiškia ji. – Robinui patinka, kai mes vilkim tradicinius jų drabužius. Nebijok, vėliau nusipirksime ir mūsiškų. Čia tik įžanga.

Vairuotojas vežiojo mus po malajų parduotuves, jose apie mus šokinėjo smarkiai prisidažiusios, ryškiais šilkais apsisiautusios moterys. Jos rinko mums ir matavo spalvotus sarongus – „Kebaja“ ir „Baju Kurong“, derino prie jų brangakmeniais puoštus batelius, galvos dangalus ir juvelyrinius dirbinius. Nusipirkome gal dešimt komplektų. Vairuotojas seikėjo pinigus ir tempė į automobilį krepšius.

Vakare Robinas fotografavo mane su Fiona prie fontano didžiajame rūmų vestibiulyje. Aš stoviu susisupusi į tradicinį karoliukais siuvinėto rausvo šilko drabužį, plaukuose šviečia dirbtinė gėlė. Beveik visos nuotraukos – mudviejų atskirai, tik keliose abi su Fiona sėdime viena šalia kitos, laikomės susiėmusios už rankų tarsi per vestuves.

Fiona man tapo daugiau nei drauge, buvo tarsi vyresnioji sesuo, mokanti nedorybių. Visada troškau turėti seserį. Tą vakarą supratau, kad mano padėtis haremo hierarchijoje leidžia man prisiliesti prie senų papročių. Iš dalies pavojingų ir klastingų, iš dalies ne taip jau ir

blogų, nes šiame moterų pasaulyje viešpatauja tik paslapčių kupinas vyras.

Antrasis mūsų pasivaikščiojimas po parduotuves buvo visai kitoks.

Šįkart mudvi su Fiona įsitaisėme ant užpakalinės naujo automobilio sėdynės ir patraukėme į Bandar Seri Begavano oro uostą, čia įsėdome į privatų lėktuvą ir išskridome į Singapūrą. Lėktuvo salonas buvo vien iš baltos odos, auksine apdaila, o sienos atrodė kaip iš marmuro, su aukso gyslomis. Dailios lėktuvo palydovės patiekė mums užkąsti ir gėrimų, paskui paskleidė pasirinkti žurnalų.

– Ačiū, Site. Ačiū, Džinga, – išlipant iš lėktuvo padėkojo Fiona besišypsančioms palydovėms. Ji puikiai prisimena visų jų vardus.

Fiona žingsniavo per oro uostą tarsi tiksliai žinodama, kur jai reikia, bet nerodė, kad skuba. Ji visados avi aukštakulnius, todėl eidama siūbuoja klubais – nieko nepadoraus, bet vyrų akį traukia ir visi atsisuka. Mėgdžiojau jos eigastį visą kelią iki laukiančio automobilio, o paskui ir išlipus iš jo, kai traukėme į „Hiltono“ viešbutį, kuriame turėjome apsistoti privačiuose princo apartamentuose. Jie buvo per visą viešbučio aukštą, mus aptarnavo visas personalas. Čia buvo panašu į vilą, o ne į viešbutį. Interjeras – klasikinio Robino stiliaus, didžiulis fontanas ir daugybė auksinių durų rankenų.

Fiona visą laiką jautėsi kaip garsiausia aktorė, o aš strakaliojau apie ją kaip Kortni Lav po Bakingamo rūmus. Paskui nutariau: jeigu jau apie mane šokinėja lėktuvo palydovės ir pilotai, man įtikti stengiasi vairuotojai ir tarnai, turiu tinkamai atlikti savo vaidmenį. Daviau sau žodį niekada daugiau nebesikeikti ir kiekvienam sakiny įkyriai nekartoti „žinai“. Mėgdžioti britišką Fionos akcentą būtų buvę ne mano jėgoms, bet labai pasistengus man irgi sekėsi šiek tiek nutęsti balsius ir prisitaikyti prie jos tarties. Prie šilkinio jos kontralto mėginau priderinti tai, kas per keletą aktorystės mokymosi metų iš Džersio tarmės dar liko nesugadinta.

Stebėdavau, kaip ji sėdi per vakarienę tiesia kaip kartis nugara ir visai neatrodo pavargusi. Išmokau kaire ranka laikyti šakutę, o dešine pjaustyti vištieną mažais gabaliukais, dėti į burną, tuo pat metu kalbėti ir užsičiaupusi kramtyti maistą. Stebiu Fioną lyg per aktorinio meistriškumo pratybas. Be jokios abejonės, vaidinu, atlieku vaidmenį, po kurio bus neįtikimai sunku vėl tapti savim. Tąkart stovėdama Singapūro viešbučio balkone ir galvodama, kad turiu iš esmės pasikeisti, buvau teisi.

Rytą ilgai miegojome, o atsikėlusios pusryčiams valgėme kiaušinienę su šonine. Fiona valgo kaip ledi, bet sušveitė viską iki paskutinio kąsnelio. Dietų ji nesilaiko.

– Netrukus pamatysi, kad Robinas kaulėtų merginų ilgai nelaiko, – sako ji. – Sakyk, ar galima atsispirti tokiam vyrui kaip Robinas?

Tiesa. Kam nepatiktų vaikinas, kuriam prie širdies apkūnios moterys? Šoninę nustumiu į šalį, bet įsidedu dar kiaušinienės. Kokia paguoda.

Paskui ilgai kalbamės apie gyvenimą tėvynėje. Iš aktorystės ji jau buvo nusipirkusi sau ir nupirkusi tėvams po namą mieste, vėliau savąjį perleido seseriai, o už pinigus, uždirbtus pas Robiną, nusipirko dar vieną; na, tikriau – už jo dovanas.

Aiškinu jai apie eksperimentinį teatrą, ir iš karto sumoju, kad nieko kvailesnio ji dar nebuvo girdėjusi.

– Kaip meniška, – mandagiai pritaria ji.

Nujaučiu, kad mane ji laiko jeigu ne žavia, tai bent linksma; jei ne lygiaverte, tai bent jau tinkama partnere. Staiga man topteli, kad taip sparčiai haremo karjeros laiptais nekopiu dėl to, kad Robinas neįsimylėjo manęs iš pirmo žvilgsnio, nors nuoširdžiai tikėjau, kad pamažu pradedu jam patikti. Tai Fionai reikia draugės. Kaip tik Fiona pasirinko mane ir kurstė jo aistrą man.

– Pasakiau Robinui, jog norėčiau, kad tu šįkart važiuotum su manim apsipirkti, – sako ji, užuolankom primindama, kas kam turi bučiuoti ranką.

Po pusryčių abi atskirai važiuojame į parduotuves. Maniau, vyksime kartu, bet kai apie tai užsiminiau, Fiona tik gūžtelėjo pečiais ir mandagiai atsakė, kad dviem tuo pačiu metu vienoj parduotuvėj būsią per ankšta. Man tai pasirodė juokingai kvaila. Šalia mano vairuotojo įsitaisė apsaugininkas su dideliu krepšiu „Louis Vuitton“, pilnu pinigų, lyg kokia nebyliojo kino parodija, kai per banko apiplėšimą vagys į didžiulį maišą susižeria grobį.

Apsaugininkas paklausė manęs, kur norėčiau važiuoti. Jis žino visas parduotuves Singapūre, man tereikia pasirinkti. Pasakau pirmus galvon šovusius mados namus: „Dolce & Gabbana“. Tvarka.

Singapūras man panašus į sidabrinę mokslinę fantastinę utopiją, jis įsikūręs po stikliniu deguonies kupolu. Modernūs prekybos centrai žvilga ir šviečia it atskiri mikrokosmai. Pirmasis prekybos centras baltas, švytintis ir sukasi spirale aukštyn lyg Gugenheimo muziejus. Nedrąsiai čiupinėjau drabužius skyriuje „Dolce & Gabbana“, stebėdamasi nulių gausa kainų etiketėse. Man iš paskos vaikšto pardavėja ir trauko nuo pakabų visus drabužius, kuriuos tik paliečiu. Pririnkusi pilną glėbį, perduoda merginai, kuri su juo bėga į matavimosi kabiną. Jos dirba grandinėle.

Nuėjusi į kabiną matuotis drabužių supratau, kad vardinėse Singapūro parduotuvėse pardavėjos sukasi visai kitaip nei didžiuosiuose miesto prekybos centruose. Net trys iš jų susigrūdo su manim už užuolaidos ir kibo manęs nurengti.

Matavausi neskubėdama, vilkdamasi drabužį po du kartus, lyginau kainas, klausinėjau merginų nuomonės. Pardavėjos pliaukšėjo

liežuviais, glostė drabužius ir pritariamai man linkčiojo galvas. Susiraukusi sukiojausi prieš veidrodį ir rinkausi tol, kol mano apsauginninkui pabodo laukti ir jis, suėmęs man už pečių, pažiūrėjo į akis ir tarė:

– Čia tik pirma parduotuvė.

Paėmęs nuo suolo mano jau pasimatuotą suknelę, dar nutraukęs nuo pakabų tris, padavė visas pardavėjai ir kažką malajų kalba pasakė. Mergina viską nunešė prie kasos.

– Imk viską. Turi progą bent kartą gyvenime apsipirkti.

Praeidamas paėmė nuo stiklinės vitrinos rankinuką, padavė kitai merginai, ir ši nubėgo prie kasų.

– Kiek man galima išleisti pinigų? – Nenorėčiau išeikvoti limito ir likti su krūva ne visai tinkamų drabužių, juk veikiausiai tai vienintelis toks apsipirkimas mano gyvenime.

– Imk viską ir važiuojam toliau. Kai baigsis pinigai, pasakysiu.

„Chanel“, „Hermès“, „Versace“, „Dior“, „Armani“, „Gucci“. Aptuštinusios pirmąjį prekybos centrą, patraukėme į kitą, paskui į trečią, kol viskas, net patys brangiausi daiktai – ypač patys brangiausi – ėmė atrodyti pigūs ir kelti šleikštulį. Mes net pirkinių krepšių pačios nenešdavome, juos išnešdavo pirma mūsų. Klaiku. Jaučiausi lyg kokia kaimietė motina, laimėjusi loteriją ir gavusi progą per dešimt minučių apsipirkti parduotuvėje „Toys’R’Us“, todėl su prekių vežimėliu skuodžianti tarp lentynų ir šluojanti vaikams viską, kas ranka pasiekiama.

Išsigandau savo fanatiško vartotojiškumo. Kas pagalvos apie aštuonmečius vergus Kinijoje, savo rankelėmis siuvančius šituos prabangiausius drabužius? Kas prisimins alkstančius? Benamius? Ištisus kraštus, alinamus skurdo ir bado? Kas prisimins Niujorko rajonus, kuriuose kone visos gatvės nuklotos kartoniniais gultais?

Bandau save raminti: leidžiu ne savo pinigus, o Robino, ir jis juos skyrė ne benamiams, o savo meilužės drabužiams, tad jeigu nenusipirksiu tos suknelės, tikrai niekam nebus geriau, ir nė vienas ujamas drabužių siuvėjas negaus šviežio oro bent vienu gurkšneliu daugiau. Kvailai dariau, kad klausiau postringavimų apie neva krauju plūstančias buržua širdis. Nepirkti suknelės dėl to, kad kažkas badauja? Man gėda savo pačios kaltės jausmo, jaučiausi lyg eksperimentiniame teatre. Fiona iš manęs būtų tik pasišaipiusi. Už tokius paistalus ji man tikrai būtų nedovanojusi. Tikinau save, kad iš tiesų Robinas itin dosnus ir visapusiškai geranoriškas žmogus. Juk visiems Brunėjuje prieinama nemokama sveikatos priežiūra; visi turi teisę į nemokamą mokslą. Kam blogiau, jeigu jis nori, kad jo merginos gražiai atrodytų?

Devintą valandą uždarius parduotuves, apsauginninkai jas mums vėl atidarė. Pardavėjos neskubėjo namo, o mes vis pirkome, man jau

kojos paskaudo nuo skubėjimo prigesusiais uždarytų prekybos centrų koridoriais. Jau mėčiau ant prekystalio „Chanel“ sukneles jų net nesimatuodama. Pamaniau, švaistysiu tol, kol pasieksiu man leistiną ribą, bet teko atsitrenkti į sieną – pervargau ir pasakiau gana. Į viešbutį grįžome apie vidurnaktį. O maratoną buvome pradėję vienuoliktą ryto.

– Beje, koks buvo mano limitas? – paklausiu apsaugininko, kai susėdom į automobilį.

Negaliu patikėti, kad neperžengiau ribos. Juk taip stengiausi.

– Joks. Kai kurioms merginoms nėra limito. Tik labai ypatingoms.

– Tada kiek mes išleidom?

Jis pasakė skaičių, kurį išgirdus man atėmė žadą. Tai daugiau, nei kainuoja namas, kuriame šiuo metu gyvenu. Pasijutau lyg apgirtusi.

Abi su Fiona vakarieniavome tylomis. Jaučiausi išsekusi, makaronai atrodė glitūs ir be skonio. Paskui abi nuilsusios patraukėme į savo kambarius. Palei sieną stovėjo išrikiuota penkiolika vienodų lagaminų. Juose sukrauti naujieji mano drabužiai. Gulėjau ant lovos ir stipriai spaudžiau kelius prie krūtinės, kad išstumčiau iš jos susikaupusį pasibjaurėjimą.

16 skyrius

Mano vonios kambaryje tarp veidrodžio ir sienos užkištum nebent plauką, bet to užtenka, kad pamatyčiau už jo vis įsižiebiant raudoną švieselę. Pasikviečiau į vonią kelias merginas, kad ir jos patvirtintų. Dabar jau visoms aišku: kartais iš tiesų ten sužybčioja šviesel ė.

Niekam ne naujiena, kad esame sekamos, bet vis tiek varo iš proto, kelia didžiulę baimę. Kas mus stebi? Kodėl stebi? Net ir Teilorai išvažiavus, kai man vienai leista gyventi kambaryje, nes turiu tiek daug naujų drabužių, kad man reikia dar vienos spintos, niekada nesijaučiau visiškai viena. Tarsi žirnis po čiužiniu – neramu, bet ne tiek, kad suprasčiau, kas negerai.

Esu girdėjusi, kad privatumas – privilegijuotųjų teisė. Nors irgi augau privilegijuotoj šeimoj, tokia anaiptol nesijaučiau. Tėvas išlupo iš durų visas spynas. Mama suradusi perskaitė mano dienoraštį, neva jis iškritęs iš stalčiaus šeimininkei tvarkant namus. Niekada nebuvau tikra, kad į mano butą Niujorke kas nors neįeis nepasibeldęs ar neišvers mano stalčių, bet sudėtingiausiais kodais savo dienoraščių nepaslėpiau, nes supratau, kad vėliau ir pati jų galiu nebeatidaryti. Brunėjuje aš ir vėl atsidūriau aplinkoje, kur negali turėti net privataus dienoraščio. Kad ir kur prisėdu užsirašyti minčių, man už nugaros vis

vypso veidrodis, o už jo kiekvieną mano judesį stebi vaizdo kamera.

Ką tos vaizdo kameros seka? Ko man labiausiai gėdytis? Kad vašku nusiplėšiu ūsiukus? Gitaros? Vibratoriaus? Nusispjauti man į viską.

Ne. Keikiu save, kad jie matė, kaip sėdėjau kambary ant grindų ir ištisas dvi dienas žiūrėjau į lagaminus nedrįsdama jų atidaryti. Nes kai atidariau ir iškroviau pusę daiktų, mano kambarys atrodė kaip po karo, ir toks buvo dar tris dienas. Kas vakarą išsitraukdavau iš krūvos naują suknelę, pasipuošdavau ir eidavau į vakarėlį, o rytą vėl nubusdavau sužlugdyta. Nieko nepajėgiau veikti, tik skaityti ir klausytis muzikos. Lioviausi sportavusi, plaukiojusi, lioviausi atmušinėjusi teniso kamuoliukus, spjaudomus iš elektrinio aparato.

Smogta buvo itin nelauktai. Patrankos sviedinys iššovė pusiaukelėje tarp Singapūro ir Brunėjaus ir kirto man į paširdžius taip stipriai, kad net kvapą užėmė. Kiekvieną dieną prisiekdavau pasikeisianti, kad būsiu daili ir linksma kaip Ari, sumani ir šmaikšti kaip Madžė, savanaudė ir kerinti kaip Fiona – tik ne tinginė, apsileidėlė ir paniurėlė. Tik ne tokia, kokia dabar esu.

Depresija, lyg galingas aštuonkojis, persekiojusi mane visą gyvenimą, dabar laiko apsivijusi savo čiuptuvais. Kartais tas aštuonkojis tik nesmarkiai nudilgina, o kartais visai paralyžiuoja. Jau ne pirmą kartą pasiduodu jo įtakai. Kai mokyklos laikais depresija aptemdydavo regą, kaltę versdavau tėvui ar mokyklai. Tačiau dabar, praėjus tiek laiko, matau, kad klydau: ta kaltė gula tik ant mano pečių. Kaltinu save dėl silpnos valios, tinginystės, nuolaidžiavimo savo silpnybėms. Nuodėmių sąrašą galima tęsti be galo.

Buvau tikra, kad jeigu labiau pasistengčiau, nuoširdžiau užsiimčiau joga, skanduočiau „Harė Krišna!“, skaityčiau Froidą ir Jungą, Dalai Lamą ir Ramą Dasą, nustočiau šveitusi saldainius, aktyviau sportuočiau ir dažniau klausyčiausi suknistų prancūzų kalbos garsajuosčių, kurias čia atsitempiau, veikiai mano siela pasveiktų. Buvau įsitikinusi, kad jeigu užlipčiau ant šitos tvirtovės sienų, pasiekčiau tokias aukštumas, nuo kurių matyti saulė, žydras dangus ir tyras oras. Stovėčiau tada ir džiaugčiausi kaip išpirkusi kaltę, o ne kaip pasmerktoji. Bet aš ir pati gerai nežinojau, su kokiu žvėrimi susidūriau.

Jeigu tuo metu man kas nors būtų pasakęs, jog mano bėdos susijusios su nesėkmingu cheminiu eksperimentu smegenyse, būčiau atkirtusi – turbūt nori mane nuraminti, kad nelabai atsakingai priimu sprendimus. Dabar žinau – klydau. Dabar, kai mane nuolat persekioja depresijos šmėkla, tikrai žinau, kas tai. Nebenarstau savo gyvenimo po kaulelį kaskart tai šmėklai kyštelėjus iš už medžio kojų. Bet anuomet buvau įsitikinusi, kad galiu sau padėti, jeigu pasaulis ir aš pati keistumės gerokai greičiau.

Iš dalies ši iliuzija pasiteisino dėl to, kad aplinkos pakeitimas man tikrai padėjo. Mane supančiai aplinkai stipriai pasikeitus, naujumas, adrenalinas ar endorfinai porą minučių mane ištraukdavo iš slogaus snaudulio. Pagauta štai tokios endorfinų dozės vieną dieną stryktelėjau iš lovos ir pagaliau išsikroviau iš Singapūro parsivežtus lagaminus ir tą pačią dieną susikroviau lagaminėlį kelionei į Malaiziją. Mudvi su Fiona esame įtrauktos į karališkąją palydą, kartu su princu vyksiančią į dviejų savaičių diplomatinę misiją po Kvala Lumpūrą. Kaip įprastai be jokių išankstinių įspėjimų man buvo pranešta, kad išskrendame jau kitą dieną.

Regis, Ari manęs gaila dėl to, kaip merginos su manim elgiasi, bet ji to neparodo. Už visą triūsą jai gana solidžiai mokama, tačiau niekas jos neapipila brangenybėmis ar grynaisiais kaip kitų merginų. Jos nuomone, savo darbe mes nepersistengiam. Tai ją truputį skaudino, bet ji į tai žvelgė blaiviai. Ari visada atrodo nelabai tikinti tuo, ką daro. Šiaip ar taip, nuo Bel Ero dvaro prižiūrėtojos ji pakilo iki princo prostitučių verbuotojos.

Pirmiausia reikia pasakyti, kad ne visos Ari atvežtos į Brunėjų merginos buvo prostitutės, bet man neteko regėti nė vienos, kuri būtų atstūmusi princo glėbį žinodama, koks atlygis jos laukia. Visi, su kuo Brunėjuje teko susipažinti, turėjo savo kainą ir Robinas nedvejodamas ją mokėjo. Man tik kartą teko išgirsti savigraužos dejonę, bet jau po kelių dienų ji buvo pamiršta, įteikus didelę papuošalų dėžę. Jeigu atvirai, tai kaip tik tos merginos, kurios atvyko čia turėdamos gerą darbą, gerus vaikinus ir gerą gyvenimą, greičiausiai perimdavo naują gyvenimo būdą. Man būdavo gėda regint, kaip jos varvina seilę dėl gimtadienio dovanų – roleksų ir panašiai. Jeigu gyveni šiek tiek prabangesniame name nei bičiulės, dar nereiškia, kad turi prarasti orumą.

Ari, kita vertus, savo orumo neprarado nė kruopelytės. Be to, ji sugebėjo išlaikyti savo tapatybę net veikiama iškrypėliškos Brunėjaus įtakos. Gimtinėje ji neišsižadėjo ir savo būsimo jaunikio Džono. Džonas sėkmingai dirba statybų versle. Viena žalia, kita mėlyna akim, jis atrodo neįtikimai patrauklus, tarsi ką tik nulipęs nuo skutimosi reikmenų reklamos stendo. Kartą per savaitę jis be atlygio moko autizmu sergančius vaikus plaukti. O dar, jeigu išmanote tokius dalykus, jis buvo ir puikus romantinių komedijų aktorius.

Nors Ari Brunėjuje su niekuo nebuvo užmezgusi jokių artimesnių draugysčių, vis tiek jai buvo draudžiama kalbėti apie Džoną. Kelioms moterims, kaip Ari ir Madžei, buvo patikėti atsakingi ir sunkūs darbai, susiję su dideliais pinigais ir slapta informacija, bet joms nebuvo leidžiama tuoktis ir turėti vaikinų. Ar bent jau buvo šiuo klausimu priimti tylos įžadai. Kad turi sužadėtinius, Ari ir Madžei gal ir atleistų, bet kitoms Robino merginoms tai būtų pražūtis. Jeigu kas nors

sužinotų, kitą dieną jau sėdėtum lėktuve ir skristum namo.

Ari Brunėjuje jautėsi vieniša, tad kartais su manim pasikalbėdavo. Nors nieku gyvu negalėčiau sakyti, kad viena iš mano dorybių yra patikimumas, vis dėlto tikriausiai esu verta jos dėmesio. Na, ne dėl to, kad Ari aklai manim būtų pasitikėjusi, ji veikiausiai laikė mane gana nuovokia, kad suprasčiau, jog perlipti jai per galvą man nepasiekiama. Ari pasakojo man apie savo vedybų planus, vengdama žodžio „vestuvės“. Man kraunantis daiktus, ji sėdi ant mano lovos sukryžiuotomis po savim kojomis ir tiesiai iš kiauto valgo šaukšteliu avokadą.

– Man truputį neramu, nes, žinia, jie keturiomis dienomis, nei buvo planuota, nukėlė išvykimą namo, taigi negalėsiu susitikti su maisto tiekėjais ir kelionių organizatoriumi. Su architektu galės susitikti ir prezidentas. Aš nesiskundžiu.

Ari ruošiasi tekėti už Džono po pusės metų. Slaptumo sumetimais vadina jį „prezidentu“, o tikroji jo pavardė – Džonas Adamsas. Ari – dvidešimt penkeri, ji statosi namą Malibu. Visai pateisinama, kad ji nori kuo greičiau kabinti ant šakos keliautojos batelius ir sukti šeimos lizdelį. Jau seniai laikas – iki dvidešimt penkerių pasaulio pamatyta užtektinai.

– Ar negali tavo mama to padaryti?

– Taip, gali, mama viską ir daro. Betgi tai vienintelė proga gyvenime, ir aš pati norėčiau savo akimis pamatyti kvietimus, kol jie dar neišsiuntinėti svečiams, – atvirauja ji. – Ar aš tau nesakiau, kad kai nuvyksi į Kvala Lumpūrą, nieku gyvu nekeltum kojos iš viešbučio numerio, kol apsaugininkas neateis tavęs palydėti. Tai labai svarbu.

Paskui, apmetusi akimis mano kraunamus lagaminus, sako:

– O, šita suknelė man patinka. Kieno ji?

– „Dior“.

– Būtinai ją pasiimk.

Uždarau lagaminus ir net nesivarginu nukelti jų nuo lovos. Žinau, kas nors jais pasirūpins ir jie stebuklingai nukeliaus į galutinį kelionės tašką.

Robinas dairėsi ketvirtosios žmonos, ir buvo labai tikėtina, kad ta ketvirtąja gali tapti kuri nors vakarėliuose besilankanti mergina. Taikyti į pirmas ir antras žmonas – būtų nelabai suvokiama, bet, užtikrinus karališkosios linijos tęstinumą, berniukams buvo galima pasižvalgyti ir plačiau. Kartais pamąstau, ką reikštų ištekėti už Robino. Juk tikrai nebūtų sunku turėti vyrą, kuris tik retkarčiais pasisukiotų apie tave, o visa armija tarnų vykdytų kiekvieną tavo užgaidą, lėktuvas būtų pasirengęs bet kada nuskraidinti tave į Singapūrą. Tačiau laisvės pirkti tai, ką širdis geidžia, nesulyginsi su tikrąja laisve. Ištekėjusi už princo, jau niekada negalėčiau vaidinti teatre, keliauti su kuprine po Europą, eiti su vaikinu į kiną, netgi vaikščioti po

parduotuves be apsaugininko.

Kartais pasiduodavau fantazijoms, kad esu princesė. Keista, kad man gali nusišypsoti tokia laimė. Kuri Disnėjaus filmukų aplinkoje išaugusi Amerikos mergaitė negulėjo lovoje giliai širdyje svajodama, kad yra verta rytą atsibusti pažadinta princo bučinio? Kad atsimerkusi ir be jokių asmeninių pastangų pasijus išgelbėta? Ar atsirastų bent viena, nenorinti griebti tokio aukso žiedo, tokios deimantų karūnos?

Tačiau mano smegenys tokių fantazijų nebuvo pažeistos. Žinau, kad visai nenoriu tekėti už Robino, net ir pasiekusi savo sėkmės viršūnę. Jeigu ištekėčiau, niekada daugiau negalėčiau svajoti apie pasimatymą su vaikinu ant namo stogo pliaupiant lietui.

Po kelionės į Singapūrą apsipirkti net ir tos kelios merginos, kurios iki tol man buvo palankios, dabar pašiaušė šerius, todėl išvykdama į Kvala Lumpūrą apsivilkau patį dailiausią pilkai rausvo tvido „Chanel“ kostiumėlį ir patenkinta žengiau pro namelio duris į lauką. Man jos taip įgriso, taip nuo jų prisikentėjau, kad nebesistengiau prieš jas žemintis, kad joms patikčiau. Kam rūpi, kad tos išgamos man ne draugės? Šitaip būtų pasakiusi Fiona, o po kelių žiaurių savaičių ir pati pagaliau tą pajutau. Ėjau lengva širdimi, apimta panašaus jausmo, kai paauglystėje išgirdau apie grupę „Ramones“ ir vėliau tapau aktyvia pankroko muzikos gerbėja. Tada galėjau susikurti kitokią tikrovę. Galėjau pasirinkti būti kitokia nei tie vaikai, kurie ėdė man gyvenimą. Pagaliau visai tvirtai galėjau pasakyti, kad klysta jie, o ne aš.

Vidurinėje po pamokų laiką leisdavau su teatralais ir keramikos studijoje. Pati siuvausi drabužius, pati dažiausi plaukus pagrindinėmis spalvomis eilės tvarka ir pajutau aistrą pankroko muzikai. Dėl niūrių aprangos spalvų aš ir mano draugai išpuikėlių ir privilegijuotųjų mokyklos bendruomenės buvome praminti „tamsos vaikais“. Ši pravardė mums labai patiko ir mes užrašėme ją ant valgyklos sienos už savo pamėgto staliuko.

„Tamsos vaikų“ grupei priklausė visi mokyklos atskalūnai, kurie mėgo keistas šukuosenas, kūrė roko operas ar piešė autobiografinius komiksus.

Praskleidę nudriskusių gotikinių apsiaustų skvernus, jie mielai priglaudė mane po savo sparneliu. Mokyklos talentų konkursui galėjau pasiūlyti tai, kas keisčiausia šaudavo į galvą, nes žinodavau, kad visada turėsiu linksmą palaikymo komandą. Mes buvome darni gentis. Tik atėjusi į ją ėmiau juodai dažytis akis ir sagstytis metaliniais žiogeliais. O keistus talentų konkursui rengiamus pasirodymus netrukus pakeitė numeriai iš „Buffalo“ pramogų, akustiniai „Siouxie and the Banshees“ gabalai.

Tėvui tai buvo klaikus nukrypimas nuo priimtino elgesio normų, didžiausia šeimos gėda, asmeninis įžeidimas. Kaskart jis buvo

pasiruošęs sudraskyti mane į gabalus. Taigi parvažiavusi namo stengdavausi elgtis kaip pankuojanti Glindos atmaina iš filmo „Ozo miesto burtininkas“, skrajojanti rausvame oro burbule. Buvau nepasiekiama. Lygiai tokia pat nepasiekiama esu ir dabar, kai išvykdama iš Brunėjaus atsisveikindama pamojau toms gyvatėms. „Iki.“

Kaip pasielgtų Patė Smit? Ogi ji pasakytų: eikit šikt. Gal tuokart ji ir nevilkėtų „Chanel“ kostiumėliu, bet juk kiekvienas šoka pagal savo dūdą.

Iš privataus oro uosto išskridome keliais karališkaisiais lėktuvais. Aplink šmėžavo iš vakarėlių pažįstami veidai: Deno, Vinstono ir daktaro Gordono. Daugiau moterų nebuvo. Galvoju, ar teks pamatyti bent vieną Robino žmoną, tačiau nebuvo matyti ne tik jo žmonų, bet ir paties Robino. Tik saujelė dailių kostiumuotų vyrukų, nekreipiančių į mus dėmesio. Denas man linktelėjo, o Vinstonas nusišypsojo.

Žavėjausi Vinstonu. Jis su savo mergina Tute, abu tokie mieli, vakarais sėdi susikibę už rankų ir kalbasi. Kartais žiūrint į juos ir mane suima pavydas, bet neilgam. Ji tikrai negauna nė tūkstantosios dalies, kurią gaunu aš, bet jos vaikinas iš tiesų įsimylėjęs ją iki ausų. Vis dėlto jeigu man reikėtų rinktis, rinkčiausi pinigus.

Mudvi su Fiona ir vėl skridome atskiru lėktuvu. Puikiausias būdas keliauti. Kvala Lumpūro oro uoste su didžiausia apsauga mus nuvedė atskiru koridoriumi ir pasodino tiesiai į mūsų jau laukiančius automobilius. Keliaujant su diplomatine priedanga, negalioja jokios muitinės patikrinimo taisyklės. Niekas mūsų neklausinėjo, ko atvykom. Išmokau leistis vedžiojama ir nieko neklausinėti. Raminuosi mintimi, kad esu tik šapelis upės tėkmėje ir turiu gyventi šia akimirka. Tarsi koks dzenbudistų vienuolis.

Kartu su asmeniniu apsauginininku mane ir Fioną nuvežė į Kvala Lumpūro viešbutį ir apgyvendino gretimuose kambariuose. Apsauginininkas griežtai liepė be kvietimo niekur nekelti kojos, o pats atsistojo už durų tarp mūsų kambarių. Palinkėjusi Fionai labos nakties žengiau į savo liukso klasės kalėjimo kamerą. Po penkių minučių ji paskambino man paplepėti.

– Kodėl mes net negalime susitikti? – klausiu jos.

– Nebijok. Jis nestovės čia visąlaik. Susitiksim per vakarienę.

Po kelių valandų ji atėjo pas mane su pižama, netrukus į kambarį atnešė butelį vyno ir užkandžių. Fiona pataria užsisakyti, ko tik širdis geidžia. Vieną butelį vyno ar tris, kiek nori.

– Ar numanai, kiek čia apsistojo žmonių? – klausia ji. – Martinas su Robinu, kiekvienas turi po atskirą aukštą palydai ir atskirus apartamentus viršutiniame aukšte. Manai, kam nors rūpi tavo sąskaita?

Kelias dienas leidom daugiausia svečiuodamosi viena pas kitą,

užsisakydavom ikrų ir šveisdavome šaukšteliais tiesiai iš stiklinių indelių, žiūrėjome filmus ir gurkšnojom brangų vyną. Šampanas su ikrais – skamba šlykščiai ir nuvalkiotai, bet labai gardu, kai be saiko mėgaujiesi jais drybsodama ant lovos su sportiniais marškinėliais ir per palydovinę televiziją žiūri „Today Show“. Užsisakėme į numerius masažą, klausėmės muzikos ir darėme viena kitai šukuosenas, o kartą net pavyko išsmukti į viešbučio grožio saloną ir pasidaryti pedikiūrą. Kol sėdėjom salone, man buvo taip neramu, kad net kūnas pagaugais ėjo.

Ką Fiona veikia naktimis, nežinau, apie tai mes nekalbam. Ištisas šešias paras Robinas mane ignoravo. Kai vakarais Fiona kažkur išeina, skaitau Artò, Hesę ir mirštu iš nuobodulio. Perskaičiau Arto žodžius „Aš nesu tas, kas esu“ ir galvoju: juk tai apie mane. Aš irgi nesu ta, kas iš tiesų esu. Aš net nežinau, *kokia* aš. Daviau sau žodį kuo greičiau iš čia ištrūkti. Nuveikti ką nors tikra. Būti laisva.

Paskambinu Džoniui. Randu jį trumpam parvažiavusį į namus, nes išmestas iš vienos mokyklos dar nespėjo išvykti į kitą. Tėvai smarkiai sunerimę, nes Džonio psichinė savijauta gerokai pablogėjo nuo tada, kai jį mačiau pastarąjį kartą. Kai anąsyk kalbėjomės telefonu, motina guodėsi, kad vis sunkiau ištraukti jį iš namų, nes prieš iškeldamas koją pro duris jis turįs atlikti begalę ritualų. Jis gyvena užsisklendęs savame pasaulyje – tarp nuolatinio nervinio tiko, pykčio proveržių, džiaugsmingų šūkavimų, staktų čiupinėjimo, spjaudymo į tolį ir šaukštų beldimo į lėkštės kraštą.

– Labas, broli.

– Labas, sese.

– Kaip tu?

– Atsipalaidavęs. Šiuo metu ilsiuosi asmeninėj sodyboj. Ralfas Rubenas pasakojo girdėjęs iš mamos, kad tu vergauji Kinijoje.

– Jeigu atvirai, tai Malaizijoje. O iš kur Ralfo Rubeno mama ką žino?

– Parduotuvėj buvo sutikus mūsiškę.

Čia tai bent. Dabar mama kiekvienai prekybos centre sutiktai pažįstamai pliurps, kur aš.

– Ar negalėtum paprašyti, kad ji man būtų kiek pagarbesnė?

– Gerai. Paprašysiu. Gal nutils.

– Ką dabar darysi? – pasidomiu.

– Mama su tėčiu mielai išsiųstų mane į kokią kitą nuostabią mokymo įstaigą.

– Kodėl šįkart metei mokyklą?

– Pasijutau kaip tada, kai su Entoniu Dante lankėm bažnyčią. Man labai ten patiko, bet kas nors per pamaldas bažnyčios gale nukrisdavo, tada visi puldavo ant kelių, o aš vienas kaip žvakė likdavau sėdėti klaupte. Taip ir toj mokykloj. Vienintelis žydas krikščioniškoj

bažnyčioj.

– Suprantu tave.

Net su savais Džonis kalba kaip poetas. Man dėl jo labai neramu. Jis toks gležnas, pažeidžiamas. Su poezija toli nenueisi, o pasaulis žmonėms, turintiems aiškiai išreikštą protinę negalią, itin žiaurus. Betgi aš sėdžiu už trijų dešimčių tūkstančių mylių ir negaliu įtikinti jo pasistengti kaip nors prisitaikyti kitoje mokykloje. Net savęs neįstengiu įtikinti viskam būti pasiruošus. Kaip galiu duoti jam patarimus, kurie ir man pačiai skambėtų kaip mirties nuosprendis?

– Myliu tave, broli. Ir labai pasiilgau, – prisipažįstu jam.

Mano balsas aidu atsklinda į mano pačios ragelį. Žodžiais reikalo nepakeisi. Paskui stoja tyla, kurią jau moku kantriai išlaukti.

– Ir aš tave myliu, sese.

Ištisomis dienomis sėdėdama visų pamiršta, beviltiškai troškau grįžti į Niujorką, į teatro repeticijas. Robinui mane ignoruojant, dingo ir mano potraukis jam. Gyvenimas bėga pro šalį, ištisomis valandomis trūnijant uždarytai viešbučio numeryje lyg narve. Pamėginusi pasikalbėti su Fiona apie Arto, labai nevienareikšmiškai sulaukiu atkirčio, kad Arto buvo maniakas, o aš – išlepėlė.

– Ar negali pasėdėti ramiai bent penkias minutes? Juk niekas tavęs neverčia kasti griovių. Kurk eilėraščius, jeigu nori. Išmok dvylika naujų monologų. Pasigerk. Koks skirtumas, kur esi?

Tačiau Fiona už mane vyresnė. Nežinau, ko vertas vienas doleris, nesusimąstau, ką reiškia per pietus šveisti riešutų sviestą tiesiai iš stiklainiuko, o per vakarienę – perteptus sausainius tiesiai iš pakelio. Nesuku galvos, kad esu neturtinga, bet manęs nevilioja mintis praturtėti nieko neveikiant. Vis dar šventai tikiu, kad manęs laukia nuostabi karjera teatro scenoje.

Nenustygau vietoje, krūtinėje virė konfliktų kova. Dar nesu iki galo apsisprendusi, dingti iš Brunėjaus ar ne, nes nenoriu pripažinti pralaimėjimo. Taigi kai man pranešė, kad Robinas laukia manęs savo numeryje, atsigavau. Panūdau sušvytėti. Vyliausi taip suspindėti jo akyse, kad būtų sužavėtas, o aš savo ruožtu vėl užsimanyčiau čia likti. Apsirengiu, lyg eičiau į „Oskarų“ apdovanojimus – užsivelku gražiausią „Armani“ suknelę su didžiulę iškirpte nugaroje. Robinui svarbu, kaip atrodo užpakalis. Tad pasistengiu apsirengti kaip tik taip.

Apsaugininkas palydėjo mane į Robino apartamentus viršutiniame aukšte, ten vyksta prabangus vakarėlis, o aš, vienintelė moteris jame, turiu sėdėti šalia Robino. Prie vakarienės stalo matyti keletas pažįstamų veidų. Tačiau yra ir nematytų. Vyrai kalba kitokia kalba, ji smarkiai skiriasi nuo Robino ir jo palydos. Dalis vyrų turbūt iraniečiai, kita dalis – britai. Visi itin linksmi, tikriausiai švenčia kokį sėkmingą sandorį.

Tai vienas iš tų vakarų, kai pasijunti, lyg skrietum ant stebuklingo

kilimo su šampano taure rankoje, kai tau labai gera, kai viskas vyksta tiksliai taip, kaip numatyta, o tu pati jautiesi žavi ir protinga. Aiškiai matyti, kad jam patinku. Nepastebėsi niūraus žvilgsnio ar po apsimestine šypsena paslėpto sarkazmo. Robino žodžiuose negirdėti užuominų, kad būtų nepatenkintas ir galėčiau sulaukti bausmės vėl kelias dienas būti ištremta iš jo lovos ir vėl tapti tik dar viena kitų jo merginų varžove.

Bet, kaip jam įprasta, vakarėlis užtruko iki paryčių, ir visi labai išvargo. O jis juk iš tų, kuriems miego reikia visai nedaug, kurie smerkia miegui aukojančius trumpo gyvenimo šioje žemėje laiką. Robiną kankina nemiga ir jeigu būtų paprastas žmogelis, kiauras naktis leistų nesudėdamas bluosto. Bet jis – klaikiai turtingas aristokratas, gali leisti sau sumokėti vakarėlio svečiams, kad jo pageidavimu linksmybės truktų kiaurą parą.

Ketvirtą nakties Robinas atsiprašė svečių ir nusivedė mane į miegamąjį. Kambarį iš visų pusių supo apvalinti langai ir atrodė, kad į mirguliuojantį aplink mus miestą žiūrim iš nuosavo akvariumo. Mes dulkinomės prie neužtrauktų užuolaidų ir užgesintų šviesų.

Kai baigėme, tikėjausi sulaukti įprastinio plekštelėjimo per užpakalį ir trumpo bučinio į skruostą, tačiau įvyksta nesuvokiamas dalykas. Nuotolinio valdymo pultelyje nuspaudęs užuolaidas užtraukiančio mechanizmo mygtuką, jis susirangė šalia manęs, apkabino ir palinkėjo labos nakties.

Mane tai siaubingai nugąsdino. Jo intymumas – didžiulis šuolis mūsų santykiuose. Šalia Robino visada jaučiuosi lyg įelektrinta, stengiuosi jam įtikti ir patikti, niekada nesusimąstau apie savo pačios poreikius. Dabar guliu sustingusi viena poza bijodama jį pažadinti, net suprakaitavusių kojų iš po apkloto nedrįstu iškišti. Guliu nesumerkdama akių, sukaitusiomis kojomis, plakančia širdimi ir maudžiančiu skrandžiu. Viliuosi, kad jis pirmas užmigs, ims knarkti ar dar kaip, o tada galėsiu atsikvėpti. Apsimetu mieganti.

– Tu nemiegi.

Jo neapgausi. Pasijuntu esanti tikra nevykėlė. Galiausiai jis pasiūlo man tabletę nuo nemigos, o kitą nuryja pats.

Atsikėlę kartu valgėme į numerį atneštus pusryčius, o kai jis rengėsi, žiūrėjome CNN. Visą kelionės laiką šitaip leidome vakarus ir rytus. Tai tapo įprasta. Man topteli, kad Fiona liūdi palikta viena, bet šią mintį greitai pamirštu.

Neseniai baigėsi karas Persijos įlankoje, bet per žinias apie tai dar daug kalbama. Regis, vos prieš kelis mėnesius pati protestavau prieš šį karą Tompkinso parke, o dabar Brunėjuje atrodo, kad tai vyko kadų kadais. Ir karas, ir protestai Tompkinso parke. Klausinėdami manęs apie Brunėjų, daugelis įsivaizduoja, kad jis yra Vidurio Rytuose, gal dėl naftos ar rudos žmonių kūno spalvos. Tačiau Pietryčių Azija yra

gan toli nuo Irako, ir čia nematau jokių sąsajų. Visi iš naftos turtus susikrovę sultonai, karaliai, prezidentai ar premjerai maudosi tokiame pačiame naftos liūne.

Robinas sukosi naftos versle ir tvarkė reikalus, kurių visai nesupratau ir negalėjau su juo apie tai kalbėtis. Juk iš esmės ne dėl to čia važiavau. Tačiau apie tai nuolat galvodavau, nes mačiau jį nuolat žiūrintį žinias ir visąlaik susimąsčiusį, kad ir ką darytų. Kol Robinas ruošdavosi į susitikimus, kad ir kokie jie ten būtų, aš gulėdavau didžiulėje viešbučio lovoje ir žiūrėdavau niekada nesibaigiančias CNN žinias, o keturiasdešimčia aukštų žemiau dūzgė Kvala Lumpūras. Dar kas rytą matydavau suvytusį Nelsono Mandelos veidą, bylojantį pasauliui apie žlungantį apartheido režimą.

Kai Robinas tapo mano meilužiu, o ne vien darbdaviu, pamažu įsidrąsinau paklausinėti jo nuomonės apie įvykius, kuriuos kasdien abu regim per televiziją. Jis vengdavo atsakyti tiesiai, todėl daugiau jo nekamantinėjau. Žinau, Brunėjuje uždrausta spaudos laisvė, sultonas yra autokratas (tegu ir malonus) ir prieštarauti jo nuomonei sunkus nusikaltimas. Manęs tai nė trupučio nežavėjo ir stengiausi šiuos dalykus ignoruoti. Juk aš ne „Amnesty International“ atstovė. Čia ne mano šalis. Ne mano rūpestis.

Ūmai man tapo nereikšmingi nei politiniai įsitikinimai, nei mano aktyvaus politinio gyvenimo metai. Ne dėl to, kad staiga būčiau pamilusi teokratiją, poligamiją ir pašėlusius vartotojus, – tiesiog buvo nebesvarbu, kuo aš tikiu.

Mokydamasi vidurinėje autobusu važiuodavau į Vašingtoną dalyvauti eitynėse už moterų teisę pasirinkti abortą ar gėjų teises. Rašiau straipsnius apie Meksikos zapatistus ir baigusi mokyklą planavau nuvykti į Čiapą. Vėliau nusprendžiau aktyvistės siekius išmainyti į menininkės aistrą ir įsilieti į spalvingą protesto teatro istoriją, bet veikiai supratau, kad iš to nepragyvensi, ir tikrovė pamažu ėmė graužti mano idealus. Po Brunėjaus saule neatsirado vietos nei mano menui, nei aktyvistės siekiams, nes bėgant mėnesiams šis pasaulis tapo mano kasdienybe.

Robiną labiau domino Didžiosios Britanijos karališkosios šeimos skyrybos nei apartheido žlugimas. O dar įdomiau jam buvo stebėti bėgančią ekrane eilutę apie tarptautinę finansinę padėtį, skaitydavome ją anglų kalba, nors ji galėjo būti užrašyta ir malajų, juk vis tiek nieko nesuprantu apie tuos *Dow* ir *S&P* indeksus. Tėvas tokių dalykų manęs nemokė; turbūt dėl to, kad jo ir neklausinėjau. Vis dėlto Robinui pasakiau, kad mano tėvas – finansininkas. Jam tai padarė įspūdį, bet jis greitai tai pamiršo. Užtat aš sugalvojau keletą gudrybių, kaip rytais jį palinksminti.

Vieną rytą nusprendžiu paerzinti Robiną, kad jis nenori maudytis su manim vienoj vonioj.

– Aš maudausi tik su ančiukais, – atsakė jis.

Tądien pasiunčiau apsaugininką nupirkti man guminio ančiuko ir padovanojau jį Robinui, kad maudydamasis vonioje nesijaustų vienišas. Visą dieną jis negalėjo manim atsidžiaugti. Neketinau to daryti, bet Teiloros pasėta sėkla pagaliau įleido šaknis.

Mums kalbantis, Robinas kartkartėm paminėdavo Serenos vardą, ypač tada, kai būdavau itin patenkinta. Nepamenu, kada pirmą kartą taip atsitiko. Turbūt kalbėjome apie teatrą. O gal apie dainavimą?

– Serena, man regis, dainuoja kažkokioj grupėj Los Andžele, tiesa? – paklausė manęs Robinas.

– Taip, ji man minėjo dainuojanti su savo draugo grupe, – atsakiau.

Štai taip. Pats prisiprašė.

– Tikrai taip sakė? – griežtai perklausė jis.

– Kad ji dainuoja džiazą? – apsimečiau, kad žinia apie draugą man netyčia nusprūdo nuo liežuvio. – Ji pati taip sakė.

Tą rytą pabučiavau jį atsisveikindama ir išlydėjusi pro duris nuėjau prie lango. Ilgai žiūrėjau į apačioje plytintį miestą. Kas rytą taip spoksodavau. Turėjau kelias valandas, kol ateis apsaugininkas ir palydės mane į numerį, ten galėsiu pasnausti, užsisakyti į kambarį valgių, paskaityti, paskui apsirengti ir vėl viską pradėti iš naujo. Tačiau mėgstamiausias dienos metas man tas, kai Robinui išėjus likusi viena galiu mėgautis ramybe. O kai ir tai pabosta, kartais imu ir paskambinu Fionai, bet dieną numeryje jos niekada nėra. Stengiuosi negalvoti, kur ji.

Rytais pabučiuoju Robiną, išeinantį pro duris, o vakare sėdžiu šalia jo prie vieno stalo. Tarsi su vaikinu, tik jis – diktatoriaus brolis, tris kartus vedęs ir turintis keturias dešimtis merginų, iš kurių vienai žūtbūt stengiuosi apkartinti gyvenimą.

Sunku paaiškinti, kodėl taip atkakliai koviausi dėl Robino. Kartais jis man atrodo klastingas ir žavus, seksualus nenaudėlis, kartais verčia mane jaustis neįtikimai puikiai. O kartais jis man atrodo toks mulkis, kad norisi tvoti televizoriaus pulteliu jam per galvą. Tačiau akis bado karčiai liūdna tiesa: aš miegu su juo ir esu dalis kai ko svarbaus ir valdingo. Aš dar nepatyriau, kas yra valdžia. Nesakyčiau, kad pamilau Robiną kaip žmogų, man buvo malonu mylėti, jausti ekstazę sukeliančią meilę. Turbūt būsiu supainiojusi du dalykus.

Valdžios skonis kaip austrių. Tarsi būtum nurijusi gurkšnį jūros – su visais prisiminimais, ramybe, puviniais ir žiaurumais. Tas skonis man priminė krevetes, kurias valgydavau vaikystėje, su vis dar spurdančia gyvybe jose. Kiaukutiniai – mėgstamiausias tėvo patiekalas. Per vieną kelionę į Bostoną, kai man buvo septyneri, jis nusivedė mane į restoraną „Faneuil Hall“, ant mūsų stalo atgulė visas tuzinas šviežių austrių ir dar vienas tuzinas gyvų jūrų moliuskų. Tėvas

atvėrė pirmą austrę, pamirkė padaže ir nurijo. Liepė ir man daryti tą patį. Aplink mus susispietė nedidelis būrelis žioplių paspoksoti, kaip maža mergaitė valgys austres.

Laikiau vargšą gyvį ir nenorėjau pasirodyti bijanti. Ji atrodė kaip liežuvio apačia, kurios niekas nemato. Įsidėjau austrę į burną, pamėginau krimstelėti, bet ji nuslydo gerklėn ir aš žiauktelėjau. Žmonės pratrūko juoktis. Ploti rankomis. Nagi, mergaite, pasistenk! Darsyk žiauktelėjau, paskui šiaip taip prisiverčiau ją nuryti.

Vos neapsivėmiau, bet prarijusi tą austrę nugurgiau dar keturias. Mačiau, kaip tėvas manim didžiuojasi. Su kiekviena nuryta austre supratau štai ką: jos bjaurios, jos gardžios, ir ryji jas tam, kad įrodytum, jog gali.

Troškau sužibėti, ir man tai pavyko. Tapau karališkąja sugulove, stovinčia su apatiniais viešbutyje „La Perla“ ir žvelgiančia pro langą į Kvala Lumpūrą. Ir jeigu širdyje sukirbėdavo jausmas, kad kokia nors austrė nuodija man kraują, jeigu galvoje šmėstelėdavo mintis, kad kažkas prarandama negrįžtamai, tiesiog nuvydavau ją šalin.

17 skyrius

Vidury dienos į mano duris pasibeldžia apsauginininkas ir praneša, kad man liepta pasipuošti vakarine suknele. Iki šiol per viešnagę Malaizijoje Robinas mane kviesdavo tik nakčiai, tad šįkart pasirodė keista. Įžengusi į liftą matau, kaip apsauginininkas nuspaudžia mygtuką, keliantį ant stogo. Krūtinėje panika. Per daug visko žinau, ir dabar norima manęs atsikratyti. Bet nieko negaliu padaryti. Įkliuvau. Jaučiuosi kaip vaikinas filme apie gangsterius, kai žinodamas, kad tuoj bus nužudytas, nebeturėdamas kitos išeities jis vis tiek sėda į automobilį su žudiku. Galvoje ima šmėžuoti antraštės:

ATSTUMTA NEPAKLUSNI MEILUŽĖ NUSIŽUDO – NUŠOKA NUO VIEŠBUČIO STOGO MALAIZIJOJE.

AMERIKOS PROSTITUTĖS MIRTIS NUO NARKOTIKŲ PREKEIVIŲ RANKOS. NELAIMĖ „HILTONO“ VIEŠBUTYJE KVALA LUMPŪRE.

ATOSTOGAUDAMA PIETRYČIŲ AZIJOJE DINGO MERGINA IŠ DŽERSIO.

Bent jau mirsiu vilkėdama vakarinę suknelę. Tačiau nuo stogo manęs niekas nenustūmė. Priešingai, keldamas baisius vėjo gūsius, kilimo aikštelėje manęs laukė sraigtasparnis. Pirmą kartą gyvenime teko skristi sraigtasparniu ir piloto paduotos ausinės sugadino mano per penkias minutes pasidarytą puikiausią šukuoseną. Turbūt buvau panaši į Hičkoko filmų heroję, kai pramoniniams ventiliatoriams

pučiant šiltą orą mergina ropščiasi į filmavimo aikštelėje iš putplasčio supiltą kalną, o vakarinė suknelė vejasi jai aplink kojas.

Skridom juokingai trumpai. Žmogaus voro šuolis nuo vieno namo stogo ant kito. Bet, žvelgdama į apačioje patvinusį mašinų srautą Kvala Lumpūro gatvėse, supratau, kad trys minutės skrydžio sraigtasparniu prilygtų trims valandoms automobiliu. Skrydis sraigtasparniu, kelionė iš oro uosto ir atgal, vaizdas pro viešbučio langą – tai viskas, ką teko pamatyti viešint Kvala Lumpūre. Neteko uostyti restoranų virtuvių kvapų siaurose gatvelėse, nusipirkti šaliko iš gatvės pardavėjo, užsisakyti puodelio arbatos, net užkelti kojos ant Malaizijos šaligatvio, išskyrus tą trumpą ruoželį nuo automobilio iki viešbučio durų, ir tai viso labo tik du kartus. Ir buvau Malaizijoje, ir nebuvau. Gyvenau Borneo saloje, ir negyvenau.

Kitoje sraigtasparnio aikštelėje mane pasitinka du apsauginiai su veidrodiniais akiniais. Jie nuveda mane į kito viešbučio numerį. Šitie apartamentai be galo, be krašto. Taisydamasi plaukus dairausi po kambarį, nusiteikusi dar vienam ilgam laukimui. Atsisukusi kitam kambario gale pamatau ant kušetės sėdintį sultoną. Išsigandusi, kad esu ne viena, net strykteliu ir vos nesuklykiu iš išgąsčio.

– Kaip tau patinka mano šalis? – klausia sultonas, plekšnodamas delnu į kušetę šalia savęs.

Robinas manęs irgi to klausė.

Aišku, dabar mes ne jo šalyje, bet suprantu, ką sultonas turi galvoj. Pasaulis – jo austrė, kur žengsi, ten jo valdos. Tik ne taip, kaip apdainavo Džonas Lenonas.

Atrodo, jis sėdi kitame futbolo aikštės gale. Priešais jį ant kavos staliuko stovi dailus paauksuoto porceliano arbatos komplektas. Atsisėdus šalia jo, sultonas paprašo vadinti jį Martinu ir pats ima pilstyti arbatą. Su Martinu kalbėtis daug paprasčiau nei su Robinu. Martinas dėmesingas ir linksmas, besišypsantis veidas ne toks rimtas kaip atvaizduose ant banknotų. Mes išgėrėme po puodelį arbatos ir jau įpusėjome po antrą, o tada jis vedasi mane į miegamąjį. Brunėjaus sultono apartamentai, kuriuose jis mane priėmė, dešimt kartų didesni už namą, kuriame dabar gyvenu. Net popiežius nedrįstų svajoti apie tokią prabangą.

Vis dėlto esu perleista kitam. Tačiau ilgiau pagyvenusi Brunėjuje supratau, kad tai veikiau komplimentas nei įžeidimas. Tam tikru požiūriu buvau lyg duoklė, brolio atsidėkojimo broliui, meilės ir pagarbos išraiška. Esu Robino dovana.

Jau vien iš bučinio galėjau pasakyti, kaip stipriai Martinas skiriasi nuo Robino. Ne toks susivaržęs, ne toks reiklus ir ne toks veidmainingas. Jųdviejų skirtumą geriausiai galima būtų paaiškinti tokiu pavyzdžiu: Robinas reikalaudavo jį mylėti, o Martinui užtekdavo, kad pačiulptum jo pasididžiavimą. Jis mandagiai paprašė

manęs tos paslaugos, bet prieš tai liepė nusirengti, pavaikščioti pirmyn atgal, apsisukti ir truputį pašokti. Po visko, pareiškęs, kad brolis turi neblogą skonį, jis linksmu veidu pasiuntė mane atgal į sraigtasparnį.

Daugiau sultono nebemačiau, bet po to karto buvo daug smagiau žiūrėti į jo veidą ant Brunėjaus dolerių. Vėliau dainininkė Andželika, kurią mylėjo princas Sufris, man pasakojo, kad neturėčiau krimstis, jog nebuvau pakviesta antrąkart. Iš tiesų turėčiau džiaugtis, kad apskritai teko garbė susipažinti su sultonu. Dar ji minėjo, kad paprastai sultonas niekada su merginomis iš Vakarų nesidulkina, o jeigu taip ir nutinka, niekada jų nepasilieka.

Vakare Robinui magėjo sužinoti, ar patikau Martinui. Jis atrodė it mažas vaikas, trokštąs tėvo įvertinimo. Robino akyse matyti nuolatinis alkis. Toks alkis, kurio neįmanoma pasotinti, kurio genamas jis galėdavo kasnakt iki penktos ryto dulkinti vieną po kitos merginas ar pirkti vieną po kito mazerečius.

Robinas panašus į alkoholiką prie uždaromos gėrimų parduotuvės, į žmogų, kuris gavęs visko, ko trokšta jo širdis, vis tiek jaučiasi ne viską pasiekęs. Jau ne kartą man teko įtarti, kad nors ir kaip stengiasi linksmintis, vis dėlto nemoka iš širdies džiaugtis ir atsipalaiduoti. Patenkinti jo apetitą neužtektų nė viso pasaulio merginų ar automobilių.

Gulėdama Robino glėbyje sapnavau, kad aš – sultonas. Na, ne visai sultonas, o vyras.

Esu vyras ir įžengiu į klubą „Kit Kat“ Penkiasdešimt antrojoje gatvėje, praskleidžiu storas sidabrinės folijos užuolaidų juostas ant durų, praeinu pro veidrodines kolonas ir pasuku už kampo. Įsitaisęs ant minkštasuolio atitvertoje erdvėje palei sieną, užsisakau šokėją, bet jos veido nematau, tik jaučiu nuo jos sklindantį karštį. Net nustembu, kai ji nuoga raitosi man ant kelių. Sapne išsigąstu jos minkšto kūno. Ir pamanau: juk galima nusipirkti merginą, šiltą ir švelnią kaip aksomas.

Anksčiau to nesuprasdavau. Iki šiol niekaip nesupratau, kaip galima norėti nusipirkti merginą, bet sapne buvau labai patenkinta, kad esu vyras.

18 skyrius

Grįžusi iš Kvala Lumpūro nematau Serenos.

– Nebėra?

– Nebėra. Susikrovė daiktus. Bilietas į vieną pusę. Išvyko, – paaiškino man Ari.

O, laimingoji diena! Serenos nebėra! Turbūt iš laimės ėmiau šokti.

Ir tada man toptelėjo. Negi užuomina per pokalbį lovoje privertė Robiną išsiųsti ją namo? Jeigu taip, na ir kas? Galiu džiaugtis pergale. Ji kėsinosi tokią šunybę iškrėsti man, bet nepavyko, nes buvo per daug permatoma.

Prisiminiau akimirką, kai ji valgė braškę. Gerai pažįstamas jausmas, kai lieti liežuviu mažus kauburėlius, numanai uogos skonį, apsimeti, vis apsimeti, jog užteks ir vieno kąsnio, juk nebūtina prisikimšti skrandžio, kad jaustum pasitenkinimą. Dilgteli paširdžius. Tikrai ne kaltė. Pasidygėjimas. Serena ir savim. Kokia ji man buvo klastinga – it žiežula; kaip buvau jos niekinama. Bet argi ne tokia ir pati noriu būti? Negailestinga kovotoja, bet kokia kaina siekianti pergalės, tegu ir aplaistytos krauju. Kovotojos antonimas – ne meilužė, o bėgikė. Tad kurią pasirinksi?

Paklausiau Ari, kodėl Serena išvažiavo namo, ir ši pagaliau atvertė kortas. Esmė ta, kad Serena, dar prieš atvykstant Fionai, buvo pirmoji princo favoritė, apskritai pirmoji mergina Brunėjuje iš Vakarų pasaulio. Anksčiau Robinas Sereną dievino, tačiau, visai kaip Mėlynbarzdžio žmona, ji nesugebėjo atsispirti draudimams.

Brunėjaus vakarėlių su merginomis apyaušriu, prieš gerus aštuonis mėnesius, Ari, Serenai ir Lenei buvo nuolat leidžiama nuvykti į „Hiltoną“, ten papietauti ir paplaukioti baseine. Merginos traukdavo į Singapūrą apsipirkti, paskui kartu eidavo pasivaikščioti po zoologijos sodą. Visos trys gyveno atskiruose svečių nameliuose.

Per tą aukso amžių į vakarėlius kasdien ateidavo vyriausias Džefrio sūnus princas Hakimas, su juo man dar teks susipažinti. Jis turėjo draugą Arifą, žavų pabaisos Hakimo antipodą. Arifas irgi pradėjo lankytis „Hiltono“ viešbutyje kaip tik tomis dienomis, kai ten apsistodavo Serena.

Serena skambindavo namų telefonu ir susitardavo dėl slaptų pasimatymų. Veikiausiai mėlynakė šviesiaplaukė favoritė tuo telefonu pritaukšdavo ir negražių dalykų. Aišku, ne princo naudai. Robinas retai kada skambindavo telefonu. O kam? Juk už jį tai darydavo kiti. Jeigu jis norėdavo su kuo nors pasikalbėti, užtekdavo paminėti to žmogaus vardą vienam iš parankinių, ir anas tuoj pat išdygdavo prieš jį.

Serena Brunėjuje buvo tikra išradėja. Ji nežinojo, kad pokalbių telefonu klausomasi. Nė neįtarė, kad asmeniniai jos pokalbiai bus įrašomi, o paskui leidžiami paklausyti princui. Jis niekada tiesiai jai nepapriekaištavo, tik kartkartėmis, pasitaikius tinkamai progai, atkartodavo vieną kitą jos frazę, nugirstą iš pokalbių su Arifu. Įsivaizduoju, jam patikdavo regėti, kaip sustingsta jos kūnas ir ji pašiurpsta, akyse šmėsteli kaltė, kurios net ji neįstengia paslėpti, o paskui išpila lengvas prakaitas ir ji stengiasi jam dar labiau patikti, dar įtikimiau suvaidinti menamą aistrą.

Galvos princas jai nenukirto. Net nenupirko bilieto namo. Kokia čia būtų linksmybė? Ne jo stilius. Jeigu jis būtų Didysis Inkvizitorius, paguldytų ant kankinimo rato ir norėtų, kad tavo kančia truktų kuo ilgiau. Suktų ratą po milimetrą – ir taip ilgai, kad nė nepajustum kankinama tol, kol tavo viduriai neištikštų ant žemės. Ne, jis dėjosi Serenai atleidęs. Jis vėl pasikvietė ją į Brunėjų, pasisodino šalia ir ištisus mėnesius ignoravo, o pats meilino vis kitą merginą, dažniausiai stipriausią jos varžovę. Ir šįkart ta varžovė buvau aš.

Šitai man Ari papasakojo prie sūrio ir arbūzų vėrinukų. Man net kojų pirštai atšalo. Fiona, mano geriausia draugužė Fiona, be abejo, visa tai žinojo, bet tylėjo. Negali sakyt, kad ji manęs neperspėjo. „Aš nesu tavo draugė“, – užsiminė ji. Dar viena naudinga Brunėjuje išmokta pamoka: jeigu kas sako, kad „nėra tavo draugas“, verčiau patikėk.

Teilora gulėjo šalia manęs ir ragino atkeršyti už blogą elgesį. „Tu irgi nekvaila“, – kuždėjo man į ausį.

Ar tikrai? Padariau ėjimą, kuris man tuo metu atrodė teisingas, bet paaiškėjo, kad kiti žaidėjai turėjo daugiau žinių nei aš. Serenos nebėra, ar nebūsiu dabar atstumta aš, juk manęs Robinui reikėjo sąmokslui prieš ją? Jam patinka slapta merginų kova. Ar nepasirodysiu jam neįdomi, kai nebeturėsiu varžovės? Ar neteks grįžti į Niujorką ir mėnesių mėnesiais laukti Ari skambučio, kurio taip ir nesulaukusi leisiu vilčiai numirti? Jeigu vis dėlto paspartinau Serenos išvykimą, tai ar aš tikrai taip trumparegiškai vertinu savo veiksmus?

Ar Fiona iš anksto viso šito nenumatė? Ar tik ji nepasinaudojo manim, kad atsikratytų Serenos žinodama – jai išvykus Robinui aš pasidarysiu nebeįdomi? O gal aš viso labo kuriu galvoje įmantrią muilo operą?

Verčiau imtis to, ką geriausiai moku: gražiai atrodyti ir pliaukšti juokingas istorijas, kuriomis lengva patikėti. Net širdį dilgteli prisiminus tėvo žodžius: *Tu nesi kokia garsi tarptautinė kekšė, tad susiimk ir vaidink*. Žinau, niekada nelaimėčiau dvikovos su Fiona, bet aš iš jos šio to pasimokiau ir turiu garbingai tęsti žaidimą. Kai tik apnikdavo nuobodulys ar užknisdavo savigrauža ir jau norėdavau prašyti bilieto namo, kažkas, žiūrėk, spragtelėdavo krūtinėje ir aš vėl susiimdavau.

Robinas nusipirko naują lambordžinį. Nespėjus man įžengti į vakarėlių salę, apsauginikas pačiupo mane ir išvedė į kiemą pro užpakalines rūmų duris. Robinas pakvietė mane pasivažinėti naujuoju automobiliu. Įsėdau, durelės pačios automatiškai užsidarė, lyg laiko mašinos dangtis. Sėdynės taip žemai, kad, atrodo, ne sėdžiu, o guliu ant žemės. Greičio ribojimo kalnelis turbūt nubrauktų užpakalį.

Mes nukūrėme džiunglių juosiamais keliais, apšviestais tik mūsų automobilio žibintų. Pasivažinėjimas automobiliu su Robinu – dar

viena keista intymumo išraiška, tarsi būtume sutuoktinių pora ir lėktume, kur akys veda, pavakarieniauti mieste ar į kiną. Vis dėlto grįšime į tą pačią vietą, kur leidžiame visus vakarus. Važiuodama stebiu Robiną, žiūrintį į kelią. Kažkas smarkiai pulsuoja po oda, akių kampučiuose ir kaklo gyslose. Tarsi jis nesuvaldomai trokštų pasileisti penkių šimtų mylių per valandą greičiu. Regis, net mane pamiršo. Gal jis nori lėkti pirmyn, dumti ten, kur nereikėtų būti princu?

– Ką manai? – klausia jis, pažadindamas mane iš minčių.

Manau, apsisukam ir maunam į Tailandą, vos nepasakau. *Nieko neimam. Tenai nusipirksime drabužių, apsigyvensime Puketo pakrantės trobelėje ir nardysim nuo uolų.*

– Tai ką manai? – pakartoja klausimą.

– Apie ką?

– Apie automobilį, – suirzęs sako jis.

Ak, automobilis. Žinoma. Tarsi, be jo, nieko daugiau nebūtų.

Ieškau galvoje tinkamo apibūdinimo, kad jam patiktų. O iš tiesų mano nuomonė tokia: bjaurus, šlykštus, apgailėtinas. Bet atsakau:

– Kietas.

– Kietas?

Regis, jam nepatinka.

– Gražus. Automobilis tikrai gražus.

Brunėjuje nieko daugiau ir negirdi, tik *gražus*. Čia viskas gražu: džiunglės, kaklo vėriniai, merginos, automobiliai, jo menas, jo namai. Visa tai priklauso jam. Koks skirtumas. Jis nieko nenori girdėti, tik *gražu*. Grožis – jo nuosavybė: laiko jį savo rankose.

Per dvi savaites, kol mūsų nebuvo, pasikeitė keletas veidų. Labiausiai į akis krito, kad Serenai išvykus vakarėliuose vėl ėmė lankytis princas Hakimas. Atrodė kaip pripučiama lėlė, jis triskart stambesnis už tėvą. Robinas išleido mane prie durų ir aš viena nulipau laiptais į salę. Princas Hakimas stovėjo laiptų aikštelėje prie durų į salę ir žaidė elektriniu, iš tolo valdomu automobiliuku, tikslia lambordžinio, iš kurio ką tik išlipau, miniatiūrine kopija. Dvi laibos jaunutės tailandietės, pasipuošusios lyg išleistuvių pokyliui ir surėmusios galvas ant laiptų, kikena iš jo žaisliuko.

Praeidama pro jį senu įpročiu nusilenkiu. Robinui nusilenkti – viena, o lankstytis prieš savo metų vaikėzą su milžinišku nuotolinio valdymo pulteliu rankose – visai kas kita. Robinui lenkiausi iš paklusnumo, nes jis patrauklus, o princui Hakimui – juokdamasi širdyje.

Serenos vietą jau užėmusios dvi naujos merginos – Delija ir Trišė. Įžengus į salę mane pasitiko garsus tailandiečių klyksmas. Joja, Tutė ir Lilė puola manęs glėbesčiuoti. Nesuprantu, kodėl jos man taip meilinasi. Gal dėl to, kad dažnai nusižengdavau nerašytai taisyklei ir nutūpdavau jų salelėje, nors merginų archipelagas toks didelis.

Prisėdusi ant jų tirštai nusėstos sofos krašto paklausiu, kaip tailandietiškai bus *ačiū* ir *prašau*, o jos man už tai atsilygina vaikystės laikus menančia draugyste. Kai kurios merginos Brunėjuje išties labai mielos, malonios.

Fiona pasitiko mane šiltai, jos akimis – abejingai, bet ne niekinamai. Robinas su svita atėjo skambant aistringai Andželikos dainai „Kaip galėsiu gyventi be tavęs“. Gal po valandos, kai sugužėjo vyrų draugija, Edis patapšnojo man per petį ir davė ženklą eiti iš salės. Apsauginininkas nuvedė mane į koridorių, čia daugybė durų, ir atidarė tas, pro kurias dar nebuvau įžengusi. Už antrų durų jūs rasite tiek automobilio plovimo „Turtle Wax“ atsargų, kad užteks visą gyvenimą, už šeštų – visą kalną aukso luitų, o už trečių… vonią. Labai didelę vonią.

Gaila, kambario kampe nebuvo įsitaisiusio jokio orientalistinės krypties dailininko su teptuku rankoje. Nedidelio baseino dydžio vonia kambario vidury apjuosta smulkiom aukso plytelėmis, jose per garus atsimuša šviesos spinduliai. Prie vonios padėtas padėklas su vaisiais, meduje mirkytais pyragėliais ir saldumynais. Vandenyje, liūdnai pakrypęs ant šono, plaukioja guminis ančiukas, kurį buvau nupirkusi Robinui Malaizijoje. Nenorėjau jam dar neatėjus pirma lipti į vonią ir sušlapti, bet su vakarine suknele jaučiausi kvailai, todėl nusirengiau ir nuoga priguliau ant sofutės, tarsi odaliska iš jo paveikslų. Vienintelis daiktas, visiškai nederąs prie haremo vonios aplinkos, buvo televizorius kambario kampe, kaip visuomet rodantis CNN žinias. Įtariau, kad Robinas norėjo įrodyti tikrai nebijąs maudytis vonioje su mergina.

Man pasirodė, kad Robinas galbūt norėjo surengti nedidelę romantišką preliudiją, bet, jam įžengus, veidas vėl buvo šaltas ir rūstus. Automobilyje jis su manim beveik nekalbėjo. Laisvų ryšių iš viešnagės Malaizijoje – nė ženklo. Galbūt jis liūdi, kad grįžęs neberado Serenos, betgi tik jo paties, o ne kieno kito skambučiu ji buvo iš čia ištremta. Deja, nesuteikiau jam kito pasirinkimo. Jis sužinojo, kad ji turi vaikiną, aš irgi tą žinojau, todėl jis negalėjo leisti jai pasilikti. Aš kalta, kad ji išvyko ir jis neturi ko bausti, tad bausmę teks prisiimti man.

Net jeigu Serena ir nebūtų tapusi auka, jį pažinojau jau gerai, nereikia stebėtis, kodėl taip staiga pasikeitė jo požiūris į mane. Tam nebūtina jokia priežastis. Santykiams atšalus jaudinausi, bet ne taip kaip tada, kai su manim jis elgėsi maloniai. Kai jis malonus, gali būti tikra, kad rezga tau pinkles. Gal mano bausmė bus švelni.

– Gražiai atrodai.

Jis nusirengė kitam kambary, o atėjęs nusivilko chalatą, įlipo į vonią ir paniro į vandenį iki pusės. Įlipau šalia jo, o jis apsuko mane net nepabučiavęs į skruostą. Kol mane dulkino, mintyse plūduriavau

palubėje. Šituo suartėjimu jis norėjo mane įskaudinti, bet taip neatsitiko. Kaskart vis labiau moku atsisieti nuo savo kūno. Panorėjusi galiu atsiskirti nuo jo ir palikti tik hologramą. Ten apačioje holograma įsitvėrė sofutės kojos, kad nepaslystų. O aš laisva. Ne ta, kuri guli kniūbsčia. Aš net nepaklūstu gravitacijos jėgoms.

Jam apsirengus ir prieš pat išeinant atgal į vakarėlį, ištariu malajiškai išmoktą sakinį. Laikiau jį ypatingai progai.

– *Aku cinta padamu8*, – išberiu.

Jau minėjau, sultonui užteko tik pačiulpti, o Robinui turi rodyti meilę visą laiką. Tie žmonės, kurie reikalauja, kad visi juos mylėtų, gerokai pavojingesni nei tie, kurie tenkinasi tik valdžia ir pinigais. Kad pirmuosius padarytum laimingus, reikia daugiau pasistengti.

– Nuostabu, – sako jis.

Tai, ką pasakiau, nevisiškai tiesa. Jaučiu jam kažką panašaus į meilę, bet ne tikrą. Lyg ir meilę, bet lyg ir nieko.

Grįžus į salę, Fiona pakvietė mane ir aš nuėjau į savo vietą Robinui iš kairės, atsisėdau ir pasiruošiau sutikti man skirtą lemtį.

8 Tu mano meilė (malajų k.).

19 skyrius

Po ilgos viešnagės Anglijoje princas Sufris vėl ėmė lankytis vakarėliuose. Jam atvykus, vakarėlių tema pasikeitė. Vakarėliai dabar prasidėdavo teniso aikštyne. Jis buvo įrengtas milžiniškame ryškiai apšviestame angare; mūsų kulniukai smigo į minkštą grindų dangą, o mes klupinėjome, kol išmokom vaikščioti aukštai keldamos kojas kaip klaidesdeilų veislės arkliai.

Robinas atėjo į aikštyną nutaisęs nuobodaus pakantumo išraišką. Stovėjo sunėręs ant krūtinės rankas aikštės kampe ir vis žvilgčiojo į duris. Tačiau Sufris – jo vyresnis brolis, todėl Robinas jam paklūsta. Princą Sufrį jis vadino Benu. Skamba maloniai. Pažiūrėjau į jį ir prisiminiau Džeksono dainą, kurios klausydavom vasaros stovykloje. Man vis atrodė, kad ta daina apie bjaurų draugą, bet gera mano bičiulė Liza paaiškino, kad ji apie žiurkę.

Beno kūnas subjaurotas sunkios odos ligos – visas išmuštas šunvotėmis, tokiomis didelėmis kaip stiklo kamuoliukai. Ari pasakojo, kad tai gydymo nuo vėžio pasekmė. Buvau mačiusi daug vėžiu sergančių žmonių, bet tokios odos kaip Beno dar nebuvau regėjusi. Naujoji mano kambario draugė Dalija, su kuria smarkiai

susibičiuliavau, tvirtino, kad tai dėl karališkosios šeimos pavojingos kraujomaišos.

Dėl gerklų vėžio Benui buvo atlikta laringoektomija ir jis kalbėjo pro nedidelį, tarsi mobilusis telefonas, aparačiuką, jį priglausdavo prie kaklo, prie balso stygų. Dėl šito ir dėl odos ligos jis panėšėjo į bjaurią rupūžę. Šunvotės buvo suėdusios veidą, dėl to akys atrodė išsprogusios. Išretėjęs smėlio spalvos plaukai stirksojo ant galvos kaip stagarai.

Dauguma amerikiečių merginų baisėjosi jo išvaizda ir vengė prie jo artintis, bijodamos užsikrėsti ar kad gali kristi jam į akį ir tada tektų glostyti mėnulio paviršių primenančią odą. Mano galva, merginos elgėsi kvailai. Jeigu galima rinktis baidyklę arba gražuoliuką, visuomet rinkis baidyklę, nes ji mokės su tavim elgtis padoriai. Taigi, nors jau turėjau nuosavą gardelį gražuoliuko arklidėse, vis tiek susidraugavau su Benu. Man buvo malonu bendrauti su nežiauriu, nemanipuliuojančiu kitais žmogum, galėjau jam padaryti didesnį įspūdį nei Robinui. Pažvelgiau į Beną ir pajutau, kaip krūtinėje viskas apsivertė.

Joja su Tute taip pat ėmė gretintis prie Beno, ir po kelių savaičių mes visos trys dar labiau susidraugavom. Jos man atskleidė savo nuomonę apie amerikietes, sakė, kad mes išpaikintos, bejausmės nugalėtojos, kad net savo kalbos dorai nemokam.

Joja šaipėsi iš nuolat kartojamų kalifornietiškų priežodžių: bet, na, matai, kaip čia tau pasakius, žinai…

Mane jos irgi teisė be išlygų. Joms atrodė, kad aš irgi išlepinta karjeristė.

– Tu irgi vis inkšti, vis skundiesi, – nusijuokė Tutė.

– Negali būti.

– Bet tu vis tiek mums patinki, – patikino. – Vis tiek esi mūsų draugė.

Benas turėjo keletą favoričių iš Filipinų ir Indonezijos, tačiau abejoju, ar reikalavo iš jų ko nors daugiau nei tik jam stebint žaisti poromis badmintoną. Verta pamatyti, kaip basos ir su vakarinėmis suknelėmis kekšytės vaikosi po aikštę kamuoliuką. Kartą, mums stebint tokį spektaklį, Benas prisipažino beviltiškai įsimylėjęs Andželiką, bet ji atstūmusi jo meilinimąsi ir grąžinusi jo dovanas.

Grąžino dovanas? Mane tai prabloškė. Niekas dovanų negrąžina. Na, nebent tik kino filmuose. Tai byloja apie išskirtines Andželikos dorybes arba apie išskirtinį Beno atgrasumą. Viliuosi, tai tik principų kova. Man patiko Andželika ir norėjau tikėti, kad vis dar yra nepaperkamų moterų – ne tik vienos kokios rupūžės.

Benas kasdien žiūrėdavo, kaip tos merginos nevėkšliškai žaidžia badmintoną, paskui visa gauja patraukdavo į salę ir jis klausydavosi Andželikos dainų. Kol Benas būdavo salėje, merginos neužleisdavo

mikrofono viena kitai. Dainuodavo tik Andželika. Po kurio laiko Benas išeidavo viešai rodydamas savo skausmą, susikišęs rankas į kišenes ir nunarinęs galvą. Jam išėjus, vakarėlis vėl įsismarkaudavo, kaip tada, kai Benas buvo negrįžęs iš Anglijos.

Lydėdama akimis jį išeinantį galvodavau, kad Benui turbūt vieninteliam iš trijų brolių vis tenka patirti sudaužytos širdies skausmą. Priešingai nei Robinas, kuris gaudavo viską, ko širdis geidžia, ir vis tiek būdavo nepatenkintas, Benas dėl nieko nesistebėdavo. Turbūt bjauriems ir atstumtiems gyventi yra lengviau: vyrų kūnus bjauroja šunvotės, o paauglės valgo priešpiečius užsidariusios tualeto kabinoje, kad nereikėtų eiti į mokyklos valgyklą. Kiekvienas savaip supranta laimę.

Serenai išvykus, atsirado keletas naujovių. Pirmiausia gavau naują kambario draugę – dorą ir nepasipūtusią gražuolę. Delija dirbo maudymosi kostiumėlių manekene ir turėjo nuostabų kūną, bet buvo jau pernokusi, tačiau – stebuklingai – to visai neneigė. Užuot dariusi sudėtingas kosmetines operacijas, kad išvaizda atitiktų gyvenimo aprašyme skelbiamą amžių, ji sumaniai ėmėsi legalaus versliuko – fotografuodavo vestuves ir pleškindavo portretus. Prisidengusi ironišku požiūriu į save ir kone užpakalį siekiančiais ilgais plaukais, per Brunėjų ji žengė tvirtu žingsniu, nors kitoms tai nelabai sekėsi.

Kai Robinas ir Deliją pasikvietė tik kartą, kaip įprastai elgdavosi su visomis, išskyrus kelias merginas, o paskui ją pamiršo, ji šito anaiptol nesureikšmino. Įgijusi Ari ir Edžio palankumą per diskotekas Delija sukviesdavusi visus į kongos eilę, o kartais, truputį padauginusi išgerti, šokių aikštelėje sukdavosi taip, kad sijonas pakildavo net virš galvos. Delijai Brunėjuje, ko gero, sekėsi geriausiai iš mūsų visų, nes velniui, ar kaip jį pavadintum, mokėjo mažiausią kainą.

Garbūs svečiai prasimanydavo įvairiausių būdų paspoksoti į žaviąją Deliją ir dažnai prašydavo manęs palaikyti jai draugiją. Kartais mus kviesdavo po kelias valandas dykinėti prie viršutinio baseino, degintis saulėje troškioje ir slegiančioje kaitroje, kai kitų į lauką nė su lazda neišvarytum. Atsinešdavome knygų, grotuvą ir kalnus kremo nuo saulės, kad nesuskrustume. Nematydavome nė vieno gyvo žmogaus, bet Madžė mus apšvietė, kad už nepermatomų iš lauko rūmų langų yra konferencijų salės ir didžiuliai valgomieji, todėl spėju, kad mudvi su Delija, vilkinčios maudymosi kostiumėliais, buvome kviečiamos vaizdeliui pagyvinti. Pro rūmų langus buvo matyti tik ant šlaito pūpsantys svečių nameliai, o už teritorijos sienų mylių mylias besidriekiantys atogrąžų miškai.

Mus su Delija kviesdavo ir dėl kitų vakarėlių pramogų. Vieną dieną apsaugininkas atnešė mums baltą teniso aprangą ir nuvedė į sieninio teniso aikštelę, ten turėjom išklausyti kažkokio šikniaus iš Dubajaus instruktažą. Vargšelis nežinojo, kad tėvas įbruko man į

rankas teniso raketę, kai buvau vos ketverių. Paauglystėje šį sportą mečiau, bet vis tiek žaidžiau puikiai. Paaiškėjo, kad ir Delija sportiška, visai kaip daili. Nors mudvi pralošėme, vis tiek sužavėjome Dubajaus ambasadorius, o gandui pasklidus tapome netikėtai smagia pramoga, dažnai būdavome kviečiamos sulošti partiją poromis su apsiseilėjusiais svečiais. Įsivaizduokite, merginos, tiksliau, tokios merginos kaip mes, irgi kai ką moka – ir moka puikiai.

Nors buvo teigiamų pokyčių – išvyko pagrindinė mano varžovė, atsirado nauja draugė ir sulaukėm svaiginamo dėmesio, – pradėjo slėgti monotoniška dienų tėkmė. Robinas dažnai mane ignoruodavo, po kelias dienas iš eilės pratardavo vos kelis žodžius. Vakarais dažnai tekdavo sėdėti prie tuščio jo krėslo ir plepėti su Fiona. Mudvi sumaniai žongliravome apkalbomis ir gandais, tarsi sėdėtume skirtingose kroketo aikštės pusėse.

Vieną vakarą mudvi su Fiona apkalbinėjom Joją ir Lilę.

– Man atrodo, Robinas dažniausiai kviečiasi jas abi iš karto, – pareiškė ji.

– Tikrai? Tai skandalas.

– Taigi. Nori dar daugiau?

– Žinoma.

– Kiek duotum Jojai metų?

– Nežinau. Jaunutė. Dar kūdikis. Septyniolika?

– Septyniolika ir dar kūdikis? Mažiau.

– Šešiolika.

– Dar mažiau.

– Ką? Juk tai baisu.

– Ak, nedramatizuok. Jai pasisekė, kad gavo darbą. Taip pat ir Lilei. Tačiau Lilės istorija skandalingesnė nei Jojos.

– Klok.

Lilė keleriais metais vyresnė už Joją, bet būdama Jojos metų susilaukė vaiko. Negalėjo atiduoti tėvams, nes jie nieko apie tai nežinojo. Kad atvažiuotų čia, turėjo atiduoti vaiką į vaikų namus.

– Iš kur žinai?

– Aš viską žinau.

Man norėjosi daugiau ką nors išpešti. Ar tai tiesa, ar pramanas? Tačiau kaip tik tuo metu atžingsniavo Robinas ir nė nežvilgtelėjęs į mane padavė Fionai ranką. Jie nuėjo į liftą, o paskui anksti išėjo iš vakarėlio. Fiona vienintelė iš merginų išeidavo iš vakarėlių kartu su juo. Kur jie traukdavo, neklausdavau.

Nors liežuviais malėm apie viską, niekada neaptardavom, kaip ir kur leidžiam laiką su Robinu. Sekiau Fionos pavyzdžiu, nes čia, kaip ir daugeliu atvejų, ji buvo išties sumani. Niekada nežinojau, kaip Robinas elgiasi su ja, todėl negalėjau lyginti jo elgesio su manim, mes nenutuokėm, kokią vietą užimam kaip konkurentės Robino širdyje. Ši

paslaptis leido mudviem būti draugėmis.

Sėdžiu viena, užsidegus šviesoms vakarėlio svečiai, susispietę palei duris, laukia, kada gaus ženklą veržtis pro jas lauk. Žiūriu atidžiai į Lilę. Kodėl? Norėčiau pamatyti užslėptą sielvartingą žvilgsnį, kuris patvirtintų Fionos versiją? Gal pro atskarusį žavios ir besišypsančios kaukės kraštelį šmėstelės subjaurotas veidas dėl to, ką padarė?

Mėginu įsivaizduoti Lilės pasirinkimo variantus, gavus pasiūlymą dėl darbo Brunėjuje. Tapti prostitute ir už menkiausią atlygį samdyti kitą prostitutę prižiūrėti tavo vaiko, kad pati galėtum dirbti, nes žliumbiantis mažylis kenkia verslui, arba netapti prostitute ir prisipažinti namiškiams, bet vis tiek jų akyse būti prostitute? Galima pasilikti Tailande badauti su kūdikiu ant rankų arba atsisakyti kūdikio ir sanguliauti su princu trise, kad uždirbtum tiek pinigų, jog nė sapne nesusapnuotum.

Jeigu Lilės ir jos vaiko istorija iš tiesų tikra, ar vakarais sėdėdama ant sofos ir žiūrėdama į taurę, kaip kyla šampano burbuliukai, ji nesusimąsto, kad galėjo pasirinkti ir kitokį kelią, ar tik dėkoja likimui, kad sėdi ant šitos sofos, o ne guli dulkinama kokiam Bankoko viešnamy ant purvino čiužinio?

Paskui man topteli mintis, kad mano tikroji mama galbūt visai ir nebuvo balerina. Gal tai tik mano muzikinės dėžutės fantazija? Gal tėvai tik pasakojo ją buvus baleriną, nes taip panašu į pasaką, juk pasakos paprastai baigiasi laimingiau nei tikros istorijos. Gal mano biologinės motinos pasirinkimo keliai irgi buvo du: blogas ir dar blogesnis?

Tą naktį sapnavau sapną, kurio jau keletą metų nebuvau sapnavusi. Sapnavau, kad esu maža ir Bič Heiveno paplūdimy žaidžiu prie vandens su smėlio formelėmis. Netoliese ant paklodės guli mama su Džoniu ir kaitinasi saulėje. Kiek tolėliau matau vandeniu atbrendančią tikrąją mamą. Jos veido neįžiūriu, nes saulė plieskia į akis, tik žinau, kad čia tikrai ji. Paskui dirsteliu į vandenyną ir pamatau milžinišką bangą, kuri iškilo man tupint nugara į vandenį. Cunamis, šniokščiantis mėlynas kalnas su baltais purslais, kaip japoniškam paveiksle. Jis vis auga ir didėja, kaupdamas jėgas.

Noriu bėgti ir perspėti mamą su broliu, bet taip pat noriu bėgti ir prie tikrosios motinos, kad pagaliau sužinočiau didžiąją paslaptį, iš kur atsiradau. Reikia skubėti, nes banga užgrius ir nuplaus mus visus į gelmes. Kol sustingusi ir nežinodama, kur pulti, klūpiu smėlyje milžiniškos bangos šešėlyje, staiga ji užgriūva mane visa jėga. Aš kapstausi vandeny. Bandau griebtis žemės, betgi smėlio neįsitversi. Jaučiu, kaip jis gūra man pro pirštus ir plaukus, ir netrukus viskas nutyla.

Kokia aš kvaila, per mane niekas neišsigelbėjo.

Vakaras veja vakarą, o aš vis sėdžiu prikaustyta prie krėslo apleistam salės pakrašty ir stengiuosi nepulti į paniką. Stebėdama merginas matau, kaip jos pamažėle atsiskleidžia, įtrauktos į sadistiškai sumanius Robino žaidimus. Kalbama, kad, pavyzdžiui, Lenė anksčiau bandė nurungti Fioną dėl pirmosios vardo. Šiaip Robinas laikė Lenę trečiąja ar ketvirtąja, bet ištisus mėnesius nepakvietė. Jis ignoravo ne mane vieną. Lenė mano akyse vis labiau junko į alkoholį, džiūvo ir smarkavo. Kiaurą dieną gulinėdavo ant sofos vienu vonios chalatu, žiūrėdavo filmą „Graži moteris“, o vakarais visaip stengdavosi atkreipti Robino dėmesį.

Kartą Robinui paliekant vakarėlį Lenė neišlaikė. Griuvo ant grindų, susirangė priešais jį ir apsivijo rankomis jo koją. Verkė kruvinomis ašaromis.

– Aš myliu jus. Myliu. Negi nematot, kad jus myliu vis stipriau?

Prisiminiau savo apsižodžiavimą su Šonu. *Aš myliu tave. Nepalik manęs*. Nieko naujo.

Lenei pratrūkus, turbūt pirmą kartą Robino veide pamačiau nuoširdžią nuostabą. Jis apmirė. Visi apmirėm. Galiausiai Edis atsitokėjo pirmas ir atplėšė Lenę nuo Robino kojos, bet Lenė buvo stipresnė, nei jis tikėjosi. Atstūmė Edį ir puolė prie Robino, suklupo ant kelių ir apsivijo rankomis jam liemenį. Robinas nė piršto nepajudino: nei paguodė, nei atstūmė. Madžė prilėkė prie Lenės ir nusivedusi į šalį nuramino.

Robinas už šį prasižengimą Lenės neišvijo. Atrodo, jam tai netgi patiko. Kas dar geriau gali pagyvinti vakarą nei truputis tikro skausmo. Tačiau Lenė jau buvo išsikvėpusi. Pratempė dar kelias savaites ir pati savo noru išvažiavo namo. Jeigu ji tą sceną suvaidino, tai verta aukšto apdovanojimo. Bet veikiausiai ji nevaidino. Daviau sau žodį niekada šitaip nesielgti. Manęs jis tikrai nesugniuždys.

Lenei išvykus pastebėjau, kad per diskotekas Britanė dažnai dingsta iš salės ir grįžta į svečių namelį tik apie pietus. Griebiausi priešingos taktikos nei Serena. Pirma, Serenos taktika nepasiteisino, antra – ne mano būdui kaišioti pagalius į ratus ir kankinti žmones, todėl prisigretinau prie Britanės ir susibičiuliavau su ja. Argi ne taip Fiona elgėsi su manim? Vis dėlto pagyriau save, kad nesu tokia kaip Fiona. Dėl žiupsnelio žinių Fiona ne tik laižė man užpakalį, ne tik išmokė mane laikyti priešą kuo arčiau savęs. Ji mane sukūrė.

Britanė turėjo daug ką papasakoti apie prabangiai atrodančią pigią sofą ir dvisuolį, kuriuos ketino nusipirkti. Balta, balta, balta – ji seniai svajoja tik apie baltą sofą. Ji nori baltų sofų ir kad apie jas būtų pristatyta juodų metalinių žvakidžių, ir metalinės lovos su baldakimu, apgaubtos balčiausio perregimo šilko užuolaidomis, plaikstomomis pro didžiulius langus dvelkiančio vėjelio. Neabejoju, šitaip ji kūrė savo būsimo muzikinio vaizdo klipo su Vinsu Neilu scenarijų.

– Ar jau kalbėjai su Vinsu? – užvedu temą.

Šitas klausimas jai niekada neatsibosta.

– Na, jis dabar gastrolėse. Sunku pagauti. Labai pasiilgom vienas kito. Bet aš tikiu mūsų laime.

– Pavydžiu tau pasitikėjimo.

– Vinsas man sakė, kad jeigu kada apniks abejonės, turiu atsisėsti ramiai, užsimerkti ir įsivaizduoti jo veidą, tada pajusianti, ką jis veikia, ir giliai širdyje būsiu tikra, kad jis man ištikimas. Be to, jeigu stipriai susikaupsiu, jis irgi tą patį pajaus ir žinos, kad apie jį galvoju. Ir žinai ką? Tikrai taip yra.

Jeigu ji iš tiesų nemeluoja apie savo pokalbius su Vinsu, jos labui vyliausi, kad Vinsas nebus toks kvailas ir nenaudos šitos psichologinės technikos Britanei.

Naujoji draugė mane veikė kaip indaplovės instrukcija, tačiau iš dalies jos kalbos man buvo naudingos. Pavyzdžiui, ji atskleidė man savo dietos paslaptį. Asmeninis princo gydytojas ir dažnas vakarėlių svečias ponas Gordonas parūpindavo jai dietinių piliulių. Nė kiek neabejoju, kad Robinas apie jas nieko nežinojo, nes tikrai nebūtų leidęs savo merginoms mirti iš bado.

Beje, aš iš tų, kurios niekada neatsisako piliulių. Betgi jų nereikia, tikrai nereikia. Kol kas to dar nebuvau supratusi.

– Ar gali man duot vieną?

– Žinoma. Bus smagu – dvi draugės ir abi laikomės dietos. Viena kitą moraliai palaikysime.

Britanė ištraukė baltą plastikinį buteliuką, jame subarškėjo kapsulės, viena jų pusė mėlyna, kita – permatoma, o jose milijonai smulkiausių baltų perliukų. Iškračiau vieną sau ant delno ir įsimečiau į burną, nes taip daro visos merginos. Paduok bet kuriai piliulę iš buteliuko su etikete užsienio kalba ir ji nedvejodama įsimes ją ant liežuvio ir nuris.

– Nuostabu, – džiūgavo Britanė. – Pradėk nuo vienos per dieną, o paskui galėsi gerti ir po dvi.

Per aštuoniolika metų esu išbandžiusi gal penkiolika tūkstančių dietų. Pirmosios ėmiausi būdama devynerių. Iki šiol jų neatsisakau. Nė negalvoju. Laikysiuosi dietų tol, kol pati sau patiksiu. Buvau įsitikinusi, kad galiu pasikeisti, nors viskas akivaizdžiai liudijo, kad jos man nepadeda. Na, ne dietos. Jos – gerai, bėda ta, kad aš pati sau niekada nepatinku.

Per keletą metų mano kūnas, tai priaugant svorio, tai jam aptirpus, nelygu, koks metų laikas, būtų kaip tūkstantmečius vaizduojanti kino juosta, parodyta vos per kelias minutes. Iš prigimties esu apvalių formų, mano rankos storos lyg kaimietės, o klubai platūs, į šoną lengvai įremčiau skalbinių krepšį. Pavasarį aš paprastai linkusi sulieknėti, bet per žiemą dažniausiai vėl sustambėju. Kai galiu, tikrai

moku gerai nusipurtyti lapus, kad būtų matyti plikos, dailios šakos. Man patinka, kai gyslomis teka šaltas kaip ledas kraujas – ir jokia ugnis neįstengs jo užkaitinti.

Iš tiesų aš apkūni mergina, kuriai nesvetimi anoreksijos ir bulimijos priepuoliai. Niekada nesijausdavau taip pakiliai ir tokia pasitikinti, kaip žiūrėdama į vis mažesnius svarstyklių skaičiukus. Vidurinėje maniau, kad galima gyventi ir iš oro gaunamais mineralais – kaip orchidėjai. Stengiausi vis lieknėti, lieknėti, lieknėti – sulieseti taip, kad manęs niekas nebesietų su žeme, su šeima ir skausminga praeitimi.

Ir man buvo pavykę. Tikrai. Tapau lengva it balerina. Rankos tarsi kaspinai, krūtinės ląsta – kaip fortepijono klaviatūra. Oda išblyškus ir pamėlus, kūnas toks nematerialus, jog atrodė, kad per mane kiaurai prasišviestų įkvėpimo dvasia ar Viešpaties šviesa. Palietęs kaulėtą mano krūtinę, būtum pajutęs čia pat tau į delną plakančią širdį, lyg pulsuojančią žemo garso kolonėlės membraną. Deja, niekas manęs nelietė. Gatvėje visi nusisukdavo. Visa tai mačiau, bet nekreipiau dėmesio. Pati sau buvau nepriekaištinga. Jaučiausi švari – kaip niekada.

Lūpos nusidažė raudonai. Vilkėdavau kelis megztinius, į kišenes prisigrūsdavau smulkių sunkių monetų, kad mokyklos seselei netikėtai mane sutikus tarpdury ir nusitempus ant svarstyklių neperžengčiau minimalios ribos, kai jau būtina guldyti į ligoninę. Net pavasario saulei nutirpdžius mokyklos kieme sniegą, man dar būdavo šalta. Dangstydavau kūną ilgais sijonais, keliais pasijoniais, audavausi ilgais auliniais, plaukus pyniausi į kasas ir įsivaizdavau esanti tragiško likimo džiovininkė iš Džeinės Osten romano.

Mažame namelyje Roslande, kelios mylios į šalį nuo Dešimtojo greitkelio, mano senelė taip pat lyso ir vyto ėdama visai suįžūlėjusio vėžio. Ji sirgo pilvaplėvės mezotelioma – pilvo organus gaubiančios plėvės vėžiu. Šia liga susirgo kvėpuodama asbesto dulkėmis, kurių buvo prisisunkęs Niuarko mokyklų oras, ji daugybę metų dirbo bibliotekininke. Žmogus net nežinai, koks dar nuodas ims tave ėsti.

Vieną dieną masažuojant senelei į mazgus susitraukusius nugaros raumenis, ji man pasiguodė nenorinti matyti, kaip aš mirsiu, nes jai ir taip sunku pakelti savo pačios merdėjimą. Ji liepė man pradėti valgyti.

Jos prašymas privertė mane kasdien suvalgyti mažutėlį kiekį geltonųjų ryžių, jūrų kopūstų ir daržovių. Kapinėse pasakiau atsisveikinimo kalbą ir per penkias minutes, kai tik jos karstas buvo nuleistas į duobę, išdūmiau iš Džersio. Senelė man buvo geriausia draugė, o aš paskutinius jos gyvenimo metus taip alinau save badaudama, kad nieko aplink nemačiau, galvojau tik apie save ir nepasidomėjau, kaip ji gyvena, nors žinojau, kad nebesulauks nė kitų metų. Kam klausinėti, jei ne man? Dienoraščio ji nerašė, tad visi

atsiminimai iškeliavo su ja, lobis užkastas, neliko žemėlapio, kur jo ieškoti.

Įstojusi į universitetą, pradėjau gerti, o tada grįžo ir apetitas. Per pusmetį susigrąžinau prarastus dvidešimt tris kilogramus ir daugiau. Badaudama praradau tiek laiko, buvau tokia išsiblaškiusi ir tokio aptemusio proto, kad nė nepaklausiau senelės, kaip atrodė prieškario Viena.

Ne tik padariau šitą nedovanotiną nusižengimą, bet iš jo dargi nepasimokiau. Šįkart viskas bus kitaip. Nurijau piliulę užsigerdama šalta arbata, ir įsivaizdavau, kad nurijau ne nuodus, ne ŽIV, o viltį, pagalbą.

Pradėjusi gerti fentermino tabletes, ėmiau tyliai viltis, kad vėl numesiu svorio. Tą dariau ne viena. Dauguma merginų Brunėjuje rijo piliules. Mes gėrėme vidurius laisvinančias arbatas. Nors galėjome valgyti, ką širdis geidžia, užsisakydavom liesos vištienos su garuose troškintomis daržovėmis, o užsikąsdavom salotų lapais, apšlakstytais citrinų sultimis ir balzaminiu actu. Daugeliui moterų, kurioms kūnas yra pragyvenimo šaltinis, tai reiškia sandėrį su velniu. Kiti tavo kūną dievins, o tu pati jo nekęsi. Kitiems jis teiks malonumą, o tau pačiai – skausmą. Sportuodamos kartu su Sinde Kroford didžiuliame televizoriaus ekrane ant sienos (Sindės apgamas buvo didesnis už teniso kamuoliuką), salės veidrodžiuose akylai stebėjome savo kūnus, kada atsiras naujas įlinkis ar įdubimas. Aš nenuilsdama grožėjausi savo raktikauliu.

Prieš man išvykstant į Brunėjų, Penė buvo davusi Dženetės Vinterson knygą „Vyšnios gundymas“. Skaičiau ją urzgiančiu pilvu, nesvarbu, laikiausi tuo metu dietos ar ne. Knygos herojė slėpė savyje milžinišką pabaisą. Kaip ir aš. Tik aš dabar slepiu griaučius. Manyje tūno anoreksikė, kurios rankos apimtis virš alkūnės kone tokia pati kaip riešo. Štai kokia mano pabaisa. Ir ta pabaisa – aš pati. Nusibadavusi jaučiuosi atgijusi. Sunykti iki pačių elementariausių dalelyčių – štai kur gyvenimo poezija. Gal Robinas nepastebės? O galbūt priešingai, kaip tik dabar jis pagaliau mane pamatys.

Per kelias savaites netekau daugiau kaip dešimt kilogramų. Per vieną vakarėlį Robinas man padarė pastabą, kad aš per daug sulysau. Badavimas – apgaulingas dalykas, iš pradžių jautiesi bjauriai, paskui būna taip gera, kad nebegali sustoti. Kai Robinas man tai pasakė, jau buvau peržengusi tą ribą. Žinau, galėjau pakenkti savo santykiams su Robinu, bet man nebegaliojo jokia logika. Nenorėjau ir nepajėgiau valgyti.

Efedrino ir stiprios valios įkaitinta, ištisas popietes leisdavau teniso aikštelėje atmušinėdama aparatų spjaudomus kamuoliukus. Pamenu, vieną pavakarę baigiau žaisti, kai jau leidosi pilkšvai rausva migla. Mano kūnas nuo karščio lauke ir fizinio krūvio garavo. Nuėjau

prie kiemo baseino, išsinėriau iš drabužių ir pliumptelėjau į vandenį. Atvėsusi išlipau ir, atsigulusi ant gulto aukštielninka, ilgai žiūrėjau į mėnulio pjautuvą, patekantį virš rūmų. Naktį Brunėjaus grožis gniaužia kvapą.

Guliu pasakų rūmų paunksnėje ir traukiu į save sodrų gėlių aromatą kaip kvepalus. Aš laiminga, mąstau. Va dabar. Viena. Tarp žemės ir žvaigždžių, tarp dykinėjimo popietės ir kankinamai ilgo vakaro. Be veidrodžių. Be vakarinių apdarų. Niekas manęs nieko neklausinėja, ir aš nieko nenoriu. Tačiau akimirka prabėgo ir vėl atėjo laikas veidrodžiams ir vakarinėms suknelėms.

Praėjo mėnuo, o mano ciklo vis nėra. Negi pastojau? Visų merginų didžiausia svajonė – karališkasis nėštumas, nes jeigu susilauktum vaiko nuo princo, būtum aprūpinta visą gyvenimą. Aišku, tavim rūpintųsi ginkluota apsauga. Apgyvendintų prabangiuose Singapūro apartamentuose, bet neturėtum draugo, be apsaugos negalėtum eiti į miestą vakarieniauti. Iš pradžių labai išsigandau, o paskui ėmiau regzti planus.

Apie vaiką negalėjo būti nė kalbos, bet pirmiausia man reikėtų ištrūkti iš Brunėjaus. Turėčiau tą padaryti be niekieno žinios. Tai būtų mūsų paslaptis – mano ir kūdikio. Kada nors dukrelei pasakyčiau, kad jos tėvas – pasakiškai turtingas, velnioniškai patrauklus Pietryčių Azijos princas, kad jį beprotiškai mylėjau, bet buvau priversta ištrūkti iš jo pasaulio, kad abi galėtume gyventi laisvai. Gal mums ir bus sunku, bet visą gyvenimą mus lydės neapsakoma meilė viena kitai.

Mintis apie nėštumą įpūtė man vilties, davė dingstį neskubėti sprukti iš Brunėjaus. Pamaniau, dabar mano gyvenimui su Robinu jau tikrai galas, todėl privalau išmelžti iš jo kuo daugiau pinigų. Apsikabinusi krūtinę pabadžiau pirštais krūtis. Skaudėjo. Krūtys atrodė padidėjusios. Nusispjoviau į visas dietas ir penktą valandą ryto nulipusi į virtuvę prisišveičiau vakarykščių pyragaičių. Per daug nesikrimtau. Nuraminau save, kad čia tik laikinas potraukis.

Tačiau nėštumas nepasitvirtino. Paprasčiausiai buvau nusivariusi. Ir kai ėmiau kimšti už tariamus du, mėnesinės vėl atsirado. Sėdėdama ant klozeto susiriečiau, prispaudžiau krūtine kelius. Mano slaptoji svajonė apie kūdikį – apgailėtinas juokas, blogiausiu atveju – apgaulinga iliuzija. Ištisus mėnesius balansavau ties depresijos riba, o kai pamačiau kraują, svarstyklės nusviro. Aišku, iš kur man būti nėščiai? Aš visa išdraskyta iki skausmo. Kas gi gali manyje užsimegzti? Aš visa gyvas nuodas.

Aišku, depresijos neišvengiau, ji atsėlino kaip anglies monoksidas, prasismelkęs pro durų apačią: bespalvis, bekvapis, pasiryžęs išsiurbti iš tavęs deguonį ir tyliai tave nužudyti, jeigu jo nepastebėsi. Beveik nesikeldavau iš lovos tol, kol reikėdavo ruoštis vakarėliams. Po kelias valandas kasdien kiurksodavau vonioje. Vis labiau savim bjaurėjausi.

Mane siutino stebėjimo kameros. Dingojosi, kad vyrai mane seka ir šaiposi iš kiekvienos mano klaidos. Tie nematomi stebėtojai man ėmė asocijuotis su vaiduokliais, piktosiomis dvasiomis, ano pasaulio padarais, nematomais, bet gyvenančiais tarp mūsų.

Šis jausmas persekiojo ne mane vieną. Sklido kalbos, kad svečių nameliuose gyvena tikri vaiduokliai. Kartą, tuoj po vidurnakčio, masinės isterijos pagautos, keturios šešto namelio merginos išlėkė į lauką klykdamos ir tvirtindamos, kad pas jas buvo kažkas atėjęs, užgulęs, kad buvo įlipęs net į jų lovas.

Tada pamąsčiau, ir anaiptol nesmerkdama moterų giminės, kodėl merginoms susibūrus būtinai turi atsitikti kas nors siaubinga? Nė kiek neabejojau, kad jos nieko neprasimanė. Dažnai regėdavau šmirinėjančius tamsius šešėlius kambario kertėse, eidama tamsiais koridoriais nuolat dairydavausi per petį. Negana to, dar ir Robinas paskelbė man šaltąjį karą. Kas vakarą sėdėdavau šalia jo įsitempusi, mandagiai šypsodavausi, o jis mane ignoruodavo.

Nebegalėdama ilgiau tverti, pasiprašiau išleidžiama namo. Pasakiau Ari, kad tėvą operuos, todėl turiu būti prie jo. Tėvas jau seniai išoperuotas, tačiau niekada nepakenks melą pagardinti šlakeliu tiesos. Šitaip bus lengviau prisiminti, ką sakei. Ari mane paguodė ir parūpino bilietus namo, pareikalavusi pažadėti, kad po trijų savaičių būtinai grįšiu.

Jeigu nebūčiau tokia didelė nepasėda, gal dar būčiau likusi ilgesnį laiką ir susikrovusi didesnį turtą. Tačiau man svetimas žodis „kantrybė“. Nežinau, kokia netikėta sėkmė mane gali aplankyti. Maniau, „Bvlgari“ papuošalai su deimantais ir šimtatūkstantinės sumos nukrenta iš dangaus ne kartą gyvenime. Raminausi, kad gal grįšiu, o gal ir nebe.

Kai kurios merginos atvykdavo į Brunėjų kaip savaitgalio viešnios, o kitos tapdavo tikromis rūmų damomis. Mano karjera prasidėjo kaip pokylio gražuolės, o baigėsi kaip smarkokai kuoktelėjusios. Kaip niekad pasidariau palaužiama. Delija – gerokai vyresnė, išmintingesnė ir tvirtesnė – bandė mane atkalbėti nuo kelionės namo, bet nepasidaviau. Po teisybei, sulauksiu sėkmės ar ne, man žūtbūt reikėjo lėkti namo, kad dar spėčiau išsigelbėti.

Kai išskridau, Robinas buvo išvykęs verslo reikalais į Londoną. Nespėjau su juo net atsisveikinti.

20 skyrius

Kraunantis lagaminus krūtinėje kažkas lyg potvynio banga tai

leidosi, tai kilo. Skrendu namo – atgal į Niujorką, į tikrąjį savo gyvenimą, pas tikruosius draugus ir namiškius, ten galėsiu prisiminti, kas iš tiesų esu. Ar bebūsiu tokia kaip anksčiau?

Prieš išvykstant per vakarėlį aplink mane susispietė draugės azijietės. Jos nesiveržia namo tol, kol jų neišsiunčia, joms buvo įdomu pasmalsauti, ką namie veiksiu, su kuo susitiksiu, kur gyvenu ir kas mano namiškiai.

Malonių akių Vinstonas su metaliniais akinukais paklausė:

– Ką ketini daryti grįžusi į tikrovę?

Atsakiau jam atsargiai, gudriai. Šitaip Brunėjuje elgiausi su visais, net ir su Vinstonu.

– O kas čia – ne tikrovė?

– Ne, – gana tiesiai atsakė jis. Brunėjuje visi elgiasi taip, tarsi vakarėliai niekada nesibaigs. – Nė vienam iš mūsų čia jokia ne tikrovė. Tik sapnas ir kada nors visi iš jo pabusime.

Edis išsivedė mane iš salės ir abu sutūpėm ant laiptų, kur persikų spalvos kilimuose tviska tikro aukso gijos. Jis įteikė man storą pluoštą banknotų po dešimt tūkstančių Singapūro dolerių ir ant kelių padėjo nemažą plokščią dėžutę. Atidariusi pamačiau „Tiffany“ papuošalų rinkinį, tokiu galėtų puoštis Kleopatra – platų kaklo vėrinį, derančią prie jo tokią pat apyrankę ir auskarus. Brangūs papuošalai manęs jau nestebino. Būčiau smarkiai nusiminus, jeigu po tiek čia praleisto laiko nebūčiau gavusi neįtikimai brangios dovanos. Paprašiau Edžio padėti man jį užsisegti.

Kai grįžau į salę, Fiona man pasakė:

– Tikiuosi, tavo tėvas pasveiks. – Ir pažiūrėjo taip, tarsi rengtųsi pulti. – Žinau, greitai grįši. Palinkėsiu geros kelionės, bet ne sudie.

Padėjau naująjį „Tiffany“ rinkinį prie vėrinio su širdelės pavidalo pakabučiu, laikrodžio „Cartier“ ir rolekso su deimantiniu ciferblatu, kuriuos Robinas buvo dovanojęs, sumečiau visas tas brangenybes ir pinigus į rankinį bagažą, o drabužius sugrūdau į keturis lagaminus. Ari pamokė, kaip sėkmingai parsigabenti turtą į gimtąją šalį, paskui apkabino, įteikė pasą, vieną lėktuvo bilietą namo ir kitą kelionei po trijų savaičių atgal. Namelio draugės sustojo ant laiptų prie marmurinių prieangio turėklų ir mūsų automobiliui pajudėjus pamojavo.

Singapūre savim pasitikėjau, tarsi žinočiau, ką turiu daryti. Apsimečiau, lyg ne pirmą kartą vienui viena nardyčiau po svetimos šalies miesto gatves. Aš – CŽV agentė, laisvai kalbanti septyniomis kalbomis ir puikiai įvaldžiusi slapstymosi meną. Jeigu kur ir suklysiu ar kas nepasiseks, vadinasi, toks mano priedangos planas.

Ari mane pamokė išsikeisti pinigus Singapūro banke, kad netektų turėti reikalų su mokesčių inspekcija dėl pajamų deklaravimo, jeigu sumanyčiau juos išsikeisti Amerikoje. Singapūro banke eilėje žmonės

stovi per tris centimetrus vienas nuo kito. Šnopavau į pomada išblizgintą vyro pakaušį ir traukiau į save kažkokios moters man į nugarą pučiamą kramtomosios gumos kvapą.

Nuo šiol nebesu šapelis upės tėkmėje. Mintyse aš jau namie, bet man dar reikia prisikimšti kuprinę žalių ir pamiršti šiuos žmones. Lyg tvirtas diržas krūtinę suspaudė neapsakoma baimė ir aš susverdėjau, ėmė linkti kojos. Pagavo noras spjauti į viską, nualpti, nugrimzti į juodą tamsą ir atsibusti praskelta galva ant granitinių grindų. Ėmiau giliai kvėpuoti. Užsimerkiau. Artėjant prie finišo linijos stebuklingai įgauni antrąjį kvėpavimą. Mantrą „Esi tik šapelis upės tėkmėje“ pakeičiu kita „Nesusimauk“. Žiūrėk, tik nesusimauk.

Kaip pasielgtų Patė Smit? Ji čia nebūtų atsidūrusi. Tikrai nebūtų. Aš plūduriuoju vandenyne be krikštamotės ir nėra kam nukreipti mano kompaso rodyklės ten, kur reikia. Kada visa tai prasidėjo?

Vis dėlto nesusimoviau. Išsikeičiau pinigus, susikroviau surištais pluošteliais į kuprinę ir išėjau pro duris nešina krūva šimtinių. Galėčiau maudytis piniguose. Vėl prisiminiau agentės vaidmenį ir nužingsniavau Singapūro gatvėmis su pilnu krepšiu šlamančiųjų, dairydamasi į parduotuvių vitrinas, ar kas manęs neseka. Sustabdžiau taksi, kad parvežtų į viešbutį, ten pulsiu ant kaklo baro padavėjui su geltona rože atlape. *Nufilmuota.*

Kita scena: išvykimo dienos rytas. Pinigus, kurie netilpo į dvi diržines pinigines, susigrūdu į kojines. Papuošalus užsisegu, o dėžutes išmetu lauk.

Ant papuošalų apsivelku laisvą sportinį kostiumą ir tampu neramiai besižvalgančia storule su dideliais auksiniais auskarais. Kol nusikasu į Frankfurtą, visą jau pila prakaitas, tada oro uoste užkertu kinų maisto, užgeriu taure „Jack Daniel’s“ ir vėl sėdu tęsti nesibaigiančios kelionės, apgirtusi ir jausdama pykinimą skrandyje.

Po daug valandų pagaliau pamatau smailias kalnų viršūnes, stačiakampius slėnius ir į dangų šaunančias tiltų strėles, ant vandens plūduriuojantį „Marvel“ komiksų metropolį – toks man atsiveria Niujorkas iš viršaus ir aš apsiverkiu.

21 skyrius

Grįžau į vėjuotą, balandžio žaluma sprogstantį Niujorką. Vieną paskui kitą užtempiau į antrą aukštą lagaminus ir sustačiau vidury skylės, kuria dabar teks dalytis ne tik su Pene, bet ir su senu mūsų draugu režisieriumi Samu. Kol manęs nebuvo, Penė su juo susikukavo ir šis nė kiek nesivaržydamas atsikraustė į mūsų vieno miegamojo

butuką, atsitempė vos keletą daiktų ir elektrinę vaflinę. Jie pasitiko mane su šventine vaflių vakariene ir nauja kate, kurią rado prie vyno rūsio ir pavadino Nada – undergroundo teatro kitapus gatvės garbei, jame Penė pardavinėja bilietus.

Dizainerių drabužius sukabinau į mažulytę savo spintą, dažai ant staktos buvo atsilaupę it ilgi liežuviai. Iki šiol turėjau tik ant grindų tiesiamą čiužinį, nubraižytą rašomąjį stalą, keletą drabužėlių ir krūvelę vinilinių plokštelių, sumestų į sekciją, sumeistrautą iš tuščių dėžių. Langai buvo uždangstyti hipiškų raštų audiniu, o visi paviršiai nustatyti jau spėjusiomis apdulkėti apžadų žvakėmis. Toli gražu ne rūmai. Papuošalus, kurių vertė daugiau nei šimtas tūkstančių dolerių, sudėjau į batų dėžę ir paslėpiau spintoje. Įdomu, blizgančius daikčiukus mėgsta ir žiurkės ar tik šarkos? Kad tik nesugalvotų tos nutukėlės, savim pasitikinčios žiurkpalaikės pragraužti kartoninės dėžės ir išnešioti mano „Tiffany“.

Drabužius, kurie netilpo į spintą, sukroviau į du lagaminus ir po kelių dienų išsikvietusi taksi nuvežiau į Džersį, pamaniusi, kad galėsiu palikti juos tėvų garažo spintoje. Įėjusi į garažą numečiau lagaminus ant žemės. Dar rūsyje nosį sukuteno svogūnų ir kepamo viščiuko kvapas. Pirmą kartą po kelių mėnesių uodžiau namie gaminamo maisto aromatą.

Mama iš virtuvės šūkteli tėvui į kiemą: „Džilė grįžo!“ Tarsi būčiau parvažiavusi iš vasaros stovyklos ir vis dar gyvenčiau su jais.

Lipau į viršų, o mama jau bėgo žemyn į garažą ir mudvi susitikome ant laiptų; apsikabinome, nejaukiai viena kitai šypsodamosi. Ir po ilgesnio laiko sunku su ja glėbesčiuotis. Nuo seno tie apsikabinimai man būdavo nejaukūs, lyg su tolimu giminaičiu, kuris pažįsta tave nuo vaikystės, o tu jo niekaip neprisimeni. Jausdavausi sumautai, nes mama – malonus žmogus, ji kepdavo man viščiukus. Laukiau, gal bėgant laikui šitas nemalonus jausmas išgaruos, ir vis stengdavausi kuo toliau pabėgti nuo tėvų, bet dabar apkabinau mamą ir vėl jaučiau tą patį.

Tėvas atrodė pasitaisęs, lyg būtų atgavęs pusę prarasto svorio, ir vėl spinduliavo maniakiška, lengvabūdiška energija. Džiaugdamasis, kad grįžau, jis apsivijo man kaklą, suspaudė ir ėmė linguoti į šonus. Darbavosi kieme, sodino gėlių daigus, todėl marškiniai kvepėjo šviežia žole ir žemėmis.

Po dvidešimties minučių sėdėjau ant pilkos sofos pilkoje svetainėje ir pro pilkų vertikalių žaliuzių tarpus žiūrėjau į pertvarkytą priekinį kiemą. Aišku, tėvai klausinėjo apie kelionę ir pasitenkinę nerišliais mano atsakymais grįžo prie įprastų darbų. Regis, jiems tik geriau, kad ta tema daugiau neliečiama.

– Ar išardėt tvorą priekiniame kieme? – klausiu mamos.

– Kokią tvorą? Kokiam kieme? – nesupranta ji.

– Argi anksčiau čia nebuvo tvoros?

– Ne, – atsako mama.

Keista. Pažįstu kiekvieną mūsų namo kertelę, kiekvieną porcelianinio indo raštelį, visų knygų nugarėles darbo kambaryje, visas Chanukos dovanų slėptuves, papuošaliukus mamos stalčiuose, žinau, kiek butelių stovi bare. Žinau, kur tėvas laiko mažąjį šautuvą, savo tėvo dovanotą šeimos relikviją. Bet kartais prisimenu ir ne taip, kaip buvo, pavyzdžiui, kaip tą tvorą kieme. Atrodo, lyg čia gyvenusi mergaitė visai ne aš, o svetimas žmogus, apie kurį skaičiau kažkokioj knygoje, jo gyvenimo istorija, kurios dorai neprisimenu.

– Kiek laiko čia gyvenai, silpnaprote? – paklausė tėvas, bet nepiktai.

Jam patinka smagiai pasisvaidyti tokiais žodžiais kaip „silpnaprotė“, „vėpla“.

Dar prieš kelias savaites buvau žavioji *femme fatale*, gurkšnojau šampaną, dairiausi po svetimą miestą ir laukiau grįžtančio karališkąsias pareigas atlikusio princo. O dabar esu silpnaprotė su kylančiu spuogu ant smakro, dvi valandas kantriai laukianti, kol galėsiu mandagiai atsiprašyti ir nešti subinę atgal į miestą. Pajutau migreną, tarsi kas būtų užmetęs kabliuką man į akį ir traukęs už valo.

Po vakarienės kaip įprastai mama atnešė dovanas. Padovanojo man rankdarbių mugėje pirktą megztą beretę, medvilninius marškinėlius su feministiniu užrašu, pirktus Vašingtone, į kurį buvo nuvykusi su moterų organizacija, ir senelės grandinėlę su nefritu. Aš jai padovanojau laikrodį „Cartier“, jis man visai nepatiko. Pamaniau, kad jai bus naudingesnis. Norėjau padovanoti ką nors gražaus.

Pati būčiau paprasčiausiai išslapsčiusi pluošteliais surištus pinigus stalčiuje tarp apatinių drabužių ir dokumentų segtuvų spintoje, bet Samas nutempė mane į banką Kanalo gatvėje ir liepė išsinuomoti seifą. Rolekso nesutikau ten palikti. Norėjau jį nešioti.

– Gal tada geriau išmesk į Rytų upę? – paerzino. – Spjauk į tą sielą alinantį darbą. Lik čia. Nagi, eime. Padaryk tai. Eik ir išmesk tą daiktą į upę.

Samas – režisierius, jausmų ir teatrališkų mostų žmogus.

– Na jau ne.

Teatrališki mostai – tas pat, kas supykus paleisti į sieną lėkštę. Teatrališki mostai – itin dramatiška ir reikšminga, bet galiausiai lieki kvailio vietoj, nes vis tiek niekas nepasikeičia. Sudužę daiktai niekur nedingsta; duženos mėtosi ant grindų – vien netvarka. Visada lieka smulkių šukelių, kurių nepajėgia užgriebti jokia šluota, jos dar kelias savaites bado basas kojas. Laikrodį pasilikau.

Trys savaitės pralėkė akimirksniu, kaip pralekia dienos, kai visa siela atsiduodi Niujorko gyvenimo tėkmei. Man patiko gyventi su Pene ir Samu, rytais visi kartu skaitydavom laikraščius ir siurbčiodavome

kavą, nes nupirkau jiems espreso aparatą. Lakstydavau po Niujorko parduotuves, o papietavusi su draugais sumokėdavau už visus.

Likus kelioms dienoms iki pažadėto grįžimo, paskambinau Ari ir paprašiau, kad pakeistų bilieto datą. Pasakiau, kad noriu dar kelias savaites pabūti su tėvu, neva reikia jį slaugyti. O po teisybei, negalėjau nė pagalvoti, kad vėl turėsiu krautis daiktus ir išskristi. Įtikinėjau save, kad man reikia pailsėti, kad greitai atsigausiu. Nusipirkau kaubojiškus batus su tikro sidabro sagtelėmis ir gerą lovą.

Švystelėjo galvon kvailiausias kūrybinis sumanymas. Remdamasi patirtimi sekso industrijoje, nusprendžiau parašyti pjesę vienam aktoriui. Nelabai originalu, bet tąkart atrodė visai neblogas sumanymas. Dienomis sėdėjau kavinėse ir kurpiau šedevrą. Nusipirkau vaizdo kamerą. Ir mikrobangų krosnelę.

Vakarais, užsidarius teatrui, Samas, Penė ir aš susėsdavom ant avarinio išėjimo laiptų ir gurkšnodami airišką likerį „Baileys“ plepėdavom apie memus ir kitas internetu plintančias naujoves. Apie kitoj pakrantėj Pietų Kaliforniją siaubiančius Los Andžele prasidėjusius maištus. Diskutuodavom, kad revoliucija neįmanoma, nes vartotojiškumas išplovė žmonėms smegenis. Revoliucijos kyla tik pasikeitus kolektyviniam žmonių mąstymui. Jeigu savo darbu neprisidedame prie tokio pokyčio, mūsų veikla pasmerkta žlugti. Smagu buvo vėl atsidurti namie ir tarp senų draugų. Vėl galėjau išsikalbėti. Vėl galėjau kvėpuoti. Šitaip prabėgo dar trys savaitės ir aš vėl paprašiau Ari nukelti grįžimo datą, bet kitam linijos gale Ari balsas skambėjo itin nekantriai.

Nusipirkau dvejus akinius „Chanel“ ir atrodžiau kaip musė. Įsigijau savigynai skirtą ginklą, nes ką gali žinoti.

Šonas atsiliepė į mano telefono skambučius, bet žlugdė bet kokią viltį susitaikyti. Norėdamas prablaškyti nuo minčių apie Šoną, Samas vieną vakarą nusivedė mane susipažinti su senu Prinstono koledžo laikų bičiuliu Endžiu. Samas pabeldė į durų staktą, ant kurios kabojo užuolaida, skirianti mano kambarėlį, ir pasakė, kad Endis skambinęs ir kvietęs ateiti į naktinį klubą šiauriniame Pasaulio prekybos centro bokšte – pramogų komplekse „Langai į pasaulį“. Endis ten dabar su Mobiu ir klausė, ar nenorėtume prisidėti prie jų. Samas man buvo pasakojęs apie Endį, genialų kompozitorių nuo vaikystės, jis niekada nepralošiąs jokiuose rinkimuose dėl teksasietiškos kilmės, įspūdingų pilvo raumenų ir futbolo. Sutikau eiti, nes neturėjau ką daugiau veikti.

Gyvendama Brunėjuje išsiugdžiau puikią savybę: išmokau bet kokia proga susiruošti per dešimt minučių. Neseniai buvau nusišviesinusi plaukus platinos spalva ir netrukau įsitikinti, kad būti blondine yra privilegija, ir tai ne mano menkos savivertės pramanas, o gryniausia tiesa. Ir nors dažai nudegino man pakaušį ir taip nudžiovino plaukų galiukus, kad turėjau nusikirpti trumpai, aplinkinių

dėmesys man visai patiko. Dabar aš buvau Merlin. Per penkias minutes suguldžiau juos bangelėmis.

Buvau pratusi rengtis klubų, kur renkasi transvestitai, stiliumi, tad prisiklijavau dirbtines blakstienas, apsiaviau ilgus aulinius itin storu padu ir užsimoviau storas dryžuotas pėdkelnes. Bet atvykusi išvydau technomuzikos aplinką ir daug plačių apsmukusių kelnių. Šalia Mobį apglėbusių merginų, perkarusių veganių, su žindukais ant kaklo ir keistomis kepurėmis, pasijutau lyg iš mėnulio.

Endis kūrė elektroninę muziką ir buvo geras programuotojas. Toks ir atrodė. Ilgi susiviję plaukai, nelygūs dantys ir žvitrios, pilkšvai mėlynos akys. Su senu mokyklos draugu neseniai buvo įkūrę įmonę „Tomandandy“. Ji sukėlė tikrą sensaciją. Jiems pavyko sukurti itin populiarų šokių hitą. Abu suvaidino stulbinančią sceną Oliverio Stouno dokumentinėje dramoje „JFK“. Endis buvo truputį pakvaišęs ir kuklus, bet po kiekvieno šokio laukė manęs su taure rankoje, mezgė pokalbį perrėkdamas garsią muziką ir vis lūpomis brūkštelėdavo man palei ausį. Štai kodėl, pagalvojau, klubuose jaunimas mėgsta kurtinamai garsią muziką. Ką jis man sakė, nesupratau. Jo žodžius užgožė muzika.

– Ką sakai? – sušukau.

Jis pasilenkė dar arčiau ir pakartojo.

Vakarėliui pasibaigus sausakimšas liftas, kuriuo leidžiantis iš šimtojo aukšto gali sprogti ausų būgneliai, ėmė ir užstrigo. Sustojo tyliai, nei girgžtelėjęs, nei sutrūkčiojęs. Tik po kelių minučių supratome įstrigę. Mergina geltona suknele stovėjo kaip įbesta ir žiūrėjo į nejudančius skaičius. Jos draugas smarkiai žele sustandintais plaukais kasėsi kaklą ir vis permesdavo svorį ant kitos kojos. Kažkuris iš vaikinų ėmė ginčytis su želiniu vaikinu. Minutės bėgo, lifte atsidavė baime ir prakaitu.

Mudu su Endžiu likom ramūs. Susėdom ant grindų ir kalbėjomės, tarsi būtume vieni du.

– Samas minėjo, kad neseniai grįžai iš Singapūro.

– Iš Brunėjaus. Buvau šaly, kuri vadinasi Brunėjus.

– Brunėjaus sultonate.

– Ten.

Papasakojau apie savo darbą atskleisdama ne visą tiesą. Pasakiau, kad buvau karališkoji viešnia, naktinių vakarėlių sofučių dekoracija. Tikėjausi iš jo atitinkamos reakcijos, bet nesulaukiau. Jis elgėsi taip, lyg būčiau pasakojusi apie savanorės darbą vaikų ligoninėje. Klausėsi įdėmiai, nekritikavo. Šitas žmogus – retas Ožiaragis, nes paprastai visi vyrai kaip nors reaguoja, kai prisipažįsti dirbanti sekso srityje.

– Jeigu šitam lifte įstrigtume trims dienoms ir leistų garso takelį, kokios muzikos norėtum klausytis? – paklausiau jo ir kaip tik tuo metu sukrutėjo įtempti lynai ir ore kybanti dėžė ėmė leistis žemyn.

– Bruknerio, – atsakė jis. – Mielai sėdėčiau čia su tavim ir klausyčiausi Bruknerio.

Taškas nulis jo naudai: jis buvo girdėjęs apie Brunėjaus sultonatą, o aš apie Bruknerį – ne. Nusileidę į pirmą aukštą, išėjome į naktį, pavargę ir džiaugdamiesi, kad pavyko išvengti nelaimės. Finansininkų rajonas be bankininkų ir valdininkų atrodė kaip išdidūs išnykusios civilizacijos griuvėsiai.

– Noriu tau kai ką parodyti, – tarė Endis.

Paėmęs man už rankos nusivedė į patį Bokštų Dvynių aikštės centrą ir nieko neaiškindamas atsigulė ant žemės. Išsitiesiau šalia jo. Žiūrėjome į visiškai vienodus monolitus, viršūnėmis remiančius žemus naktinius debesis, stebėdami, kaip jie siūbuoja vėjyje. Manau, tai optinė apgaulė.

– Ne, – paneigė jis. – Jie iš tiesų siūbuoja. Architektai žino, kad pastatas bus tvirtesnis, jei truputį siūbuos į šonus.

Po kelerių metų puikiai prisiminsiu tą vakarą. Prisiminsiu, kaip tviskėjo Niujorkas už stiklinės langų sienos, kaip, regis, visas miestas pulsavo šokių ritmu, ataidinčiu iš klubo, kuris dar prieš kelias valandas buvo prabangus restoranas. Kaip tąkart užplūdo prisiminimai, kai būdama maža mergytė su tėvais sėdėjau tame pačiame restorane. Vieną vakarą po baleto buvome čia vakarieniauti. Gal po „Gulbių ežero“?

Ir dar prisiminsiu, kaip tuo metu, kai užstrigusiame lifte žmonės irzo ir barėsi, mudu su Endžiu sėdėjome tarp jų ir kalbėjome apie Bruknerį. Žiūrėdama, kaip bene po dešimties metų griūva bokštai dvyniai, prisiminsiu vakarą, kai buvau įstrigusi vieno iš Pasaulio prekybos centro pastatų lifte. Prisiminsiu vakarą, kai sutikau Endį.

Kitą vakarą Endis pakvietė mane į studiją „Tomandandy“ – vis dar remontuojamą itin modernų butą paskutiniame lofto aukšte Soho rajone. Išlipusi iš taksi nuėjau grindiniu atsargiai dėliodama aukštakulniais apautas kojas. Jo studija buvo užėmusi visą seno pastato aukštą prie Pavasario ir Žaliosios gatvių sankirtos.

Lifto durims atsidarius vėl pamačiau perkarusias veganes, nutūpusias koridoriaus palanges, atsirėmusias į langus ir rūkančias. Šviesa dėl paaiškinamos priežasties (buvo keičiami laidai) nedegė. Jaunimo aptemtomis kelnėmis veidai buvo apšviesti tik pro langus sklindančios gatvės šviesos ir žioruojančių prie lūpų cigarečių. Nuėjau pro jaunimą į didelę erdvią patalpą, čia kvepėjo šviežiais dažais. Kambario vidury padrika riogsojo kompiuterinė ir muzikinė įranga, maitinama triukšmingai burzgiančio elektros generatoriaus. Aplink tįso daugybė surizgusių laidų.

Kambario kampe, apšviestas melsvo kompiuterio ekrano, sėdėjo Endis. Akies krašteliu pamatęs mane atsisuko ir nusišypsojo plėšrūniška šypsena. Viršutiniai iltiniai dantys buvo atsikišę ir aštrūs,

atrodė, kad už jų yra dar viena eilė dantų. Pajutau bežiūrinti į savo ateitį.

Tą vakarą, vaikštinėdama po tamsoje skendintį būstą ir glaustydamasi tai prie vieno, tai prie kito būrelio nuobodžiaujančių niujorkiečių, kai ką supratau. Susipažinau su filmų kūrėju iš Bruklino ir jo gražuole – modeliu iš Norvegijos. Įsikalbėjome. Filmų kūrėjas pasigyrė, kad Endis – geriausias jo draugas. Paskui susipažinau su klubų reklamos agentu, jis irgi taip sakė. Tą patį patvirtino ir „Unix“ programuotojas, taip pat kone visi, su kuo teko bendrauti. Beveik visi jie sakė, kad Endis – geriausias jų draugas, nors šis nė vardų jų nežinojo, bet Endis buvo geriausias pasaulyje pašnekovas – iš tikrųjų puikiausias klausytojas. Jis mokėjo sukurti ramią atvirumo nuotaiką, įkvepiančią net mažai pažįstamus atverti jam savo paslaptis, dažnai net verčiančią grumtis dėl jo dėmesio. Su Endžiu jį supantys žmonės būdavo draugiški, bet nusiteikę vienas prieš kitą.

Mudu su Endžiu išsmukome iš vakarėlio pasivaikščioti. Viename iš Traibeko skersgatvių po pastolių tentu pasimylavom. Supratau, kad Endis – reto gerumo žmogus. Jį tereikia truputį pašlifuoti, kad nebūtų toks apkiautęs, bet tai smulkmena. Dar po kelių pasimatymų įsitarpavau į jo gyvenimą, tapau neatsiejama jo studijos dalimi ir žodžiais neišreiškiamos dramos tarp Endžio ir jo verslo partnerio Tomo priežastimi. Aš be jokio vargo įsipyniau į Endį mylinčių, bet vienas kito nekenčiančių žmonių gretas.

Aš įsimylėjau – iš visos širdies įsimylėjau tikrą vaikiną. Dažnai pagalvodavau apie Robiną, bet nė kiek jo nesiilgėjau. Kai ir vėl atėjo lėktuvo biliete pažymėta išvykimo diena, oro uostan nenuvažiavau. Nepaskambinau Ari, kad atšauktų jo galiojimą. Išmečiau bilietą į šiukšliadėžę ir drąsiai žengiau į naują gyvenimą, tarsi senojo nė nebuvo.

Endis mane be galo žavėjo, uždirbo daug pinigų ir darė viską, ką jam liepiau, todėl buvo kaip tik tas vaikinas, kokio troškau. Po mėnesio mudu suėjom gyventi kartu. Mano pusbrolis, nekilnojamojo turto agentas, surado mums būstą prie Moto ir Hjustono gatvių sankirtos. Kai kam galėtų pasirodyti, kad tai pats bjauriausias daugiabutis visame Niujorke, paprasta plytų dėžė su pigiais žalvariniais pagražinimais ir šlifuoto granito koridoriais. Mūsų namas styrojo it skaudulys, lyg pirmtakas milžiniškų naujųjų stiklo ir metalo statinių, dabar išsibarsčiusių po miesto centrą ir vis slenkančių tolyn į rytus upės link, kol veikiai visas Žemutinis Ist Saidas bus nustatytas pigiais namais, o pirmuose jų aukštuose prisigrūs tinklo „Gap“ ar „Jamba Juice“ restoranėlių.

Būsto ieškojimas Niujorke toks siaubas, kurio tikrai nenorėjau patirti; nuo mažens esu nekantri ir todėl griebiau pirmą pasiūlytą variantą. Mūsų būstas – dviejų kambarių – dviejų vienodų mažulyčių

baltų dėžučių buveinė su greito maisto gaminimo virtuvėle prie galinės svetainės sienos.

Per penkias valandas susikroviau daiktus ir visą savo mantą ir iš Penės buto persikėliau į naująjį būstą. Truputį pagražinau Endį ir suteikiau jam pastogę, o jis man atsidėkojo mokėdamas už butą ir leisdamas jį mylėti. Nusipirkome pitoną. Pigių baldų parduotuvėje Šeštajame aveniu nupirkau lovą, komodą ir sofą. Savaitgaliais į miestą atvažiuodavo tėvai drauge papietauti, o mama nuolat papildydavo mūsų šaldiklį naujomis lazanijos ir vištienos sriubos atsargomis. Aš pašildydavau jos pirktą maistą vakarienei ir vadinau tai gaminimu namie. Juk mes jau seniai nebe vaikai.

Seniai svajojau apie įprastą gyvenimą, bet taip, kad patys liktume visiški keistuoliai. Meniška prostitutė (ar geriau pasileidusi menininkė, nelygu kokią dieną) ir genialus programišius, dieną svajojantys užkariauti pasaulį, o vakarais tyliai kiurksantys namie, per televiziją žiūrintys klasikinius filmus ir laižantys ledus „Chunky Monkey“. Taip atrodydavo mūsų vakarai, kai danguje sutviksdavo laimės žvaigždės. Bet, tiesą pasakius, vakarais dažniausiai būdavau viena. Endis – tikras darboholikas, jo beveik niekada nebūdavo namie. Raminausi sakydama, kad taip ir geriau, nes esu iš tų, kuriai reikia daug erdvės. Karjera rūpi ne tik Endžiui. Man irgi reikia galvoti apie darbą.

Vaikščiodavau į atrankas ir vėl grįždavau į Vusterio grupę, joje praleisdavau bent kelias valandas per savaitę. Į sąsiuvinius gulė naujų scenarijų mintys. Vakarais dažnai eidavau į Endžio studiją, įsitaisydavau ant ilgos oranžinės pagal užsakymą pagamintos sofos, valgydavau sušį ir žiūrėdavau, kaip sudėtinga kompiuterine įranga Endis kuria muziką. Jis nepaprastai talentingas, nepaprastai kuklus ir toks protingas. Pavydžiu jam. Jam nereikia lakstyti po atrankas, nereikia su niekuo dulkintis, apsimetinėti tuo, kas iš tikro nesi, nereikia niekam laižyti užpakalio, kad duotų vaidmenį, darbą ar suteiktų dar vieną progą. Jam užtenka būti Endžiu. Kai esi išskirtinis, nieko tau gyvenime daugiau ir nereikia. O mes turime verstis per galvą. Jeigu aš būčiau tik savim, tik Džilė, būčiau visiškas niekas.

Mudu su Endžiu niekada nesisaugodavome. Atmetus mano tariamą isterišką pastojimą Brunėjuje, aš nė nemaniau galinti pastoti. Sykį vidurinėje buvau tiek nusibadavusi, kad ištisus metus nesirgau mėnesinėmis. O vėliau mano ciklas niekada nebuvo reguliarus. Maniau, kad mano viduriai seniai suakmenėjo.

Taigi susizgribau, kad kažkas negerai, ne tik pradingus mėnesinėms. Ir nuojauta pakuždėjo. Bet kai pasiusiojau ant nėštumo testo lazdelės, ji man parodė minusą. Aš vėl keliskart pasiusiojau, nors mano gydytojas tvirtino, kad testai niekada nemeluoja. Kai pagaliau išsireikalavau padaryti kraujo tyrimą, buvau jau trečią mėnesį nėščia. Endis nė kiek neapsidžiaugė, kai nuėjusi pas jį į darbą pranešiau žinią.

Paguosdamas trumpai mane apkabino ir grįžo prie kompiuterio, o aš, netekusi amo, likau stovėti prie oranžinių lifto durų į mane įdėmiai spoksant administratorei.

Mano ir administratorės astrologiniai ženklai tikriausiai pjovėsi, mudviejų santykiai nuolat buvo įtempti. Kai Endis nenorėdavo, kad jį kas trukdytų, atmesdavo mano skambučius. Jis tą neigė, bet žinojau, kad taip yra. Stengiausi administratorei nepasirodyti esanti silpna ir savo jausmus manydavau išliesianti likusi viena. Tačiau grįžusi namo tų užslėptų jausmų neberasdavau. Apsimetinėti pavojinga. Kartais imi ir pamiršti, kokia norėjai būti apsimetinėdama.

Endis siūlė man pasidaryti abortą, nes jo įsivaizduojamame gyvenime kitos išeities nesą. Tą vakarą parėjęs namo jis ėmė postringauti, kaip jam reikėsią atsiprašyti iš darbo, kad nuvežtų mane į ligoninę, ir kiek laiko prašyti – pusę dienos ar visą. Aš pataisiau jam sumuštinių su šonine, salotų lapais ir pomidoru ir nunešiau ant mūsų niekam tikusios sofos. Pirkau ją iš taupumo, todėl dabar ja bjaurėjausi. Aptraukta juodu brezentu, išgulėta ir kauburiuota, su amžiais krintančiomis žemėn pagalvėlėmis. Per dieną po dešimt kartų turėdavau jas dėlioti į vietą. Šita sofa buvo apkėtusi visą svetainę, už jos nuolat kliūdavai. Ji buvo daiktinis įrodymas, nuolatinis priminimas, kad nieko nemoku atlikti deramai. Net tinkamos sofos nemoku išrinkti.

– Kažin ar noriu jo atsikratyti, – pasakiau Endžiui.

Paprastai Endis be ginčų paklusdavo mano norams. Neblogas triukas. Žmonėms susidaro įspūdis, kad jie viską valdo, bet iš tikrųjų šitaip jis vertė kitus dirbti už jį. Aišku, ir pati galiu apstatyti mūsų butą kaip noriu, bėda ta, kad viską turiu daryti viena. Todėl, kai kas nors nepasiseka, kaip tąkart dėl sofos, Endis niekada nelieka kaltas.

Tačiau šįsyk išvydau Endį tokį, kokio dar nebuvau regėjusi. Jis ramiai, griežtai ir tiesmukai išsakė nuomonę. Regis, pagaliau ir jis išdrįso pareikšti savo nuomonę. Gal ir anksčiau ją turėjo, tik sėkmingai nutylėdavo.

– Jeigu nori kūdikio, – paaiškino jis, – turėsi auginti jį viena.

Vidurinėje važiuodavau autobusu į Vašingtoną dalyvauti grupėse, palaikančiose moteris ir jų teisę laisvai rinktis abortą. Kai vykstant Demokratų partijos suvažiavimui Niujorką visu pajėgumu puolė organizacija „Operacija *Į pagalbą*“, griežtai pasisakanti prieš abortus, pareiškiau norą kartu su Nacionaline kovos už moterų teisę į abortą lyga stoti ginti ligoninių. Kasdien šeštą ryto rinkdavomės vis prie kitos ligoninės ir susikibusios už rankų bandydavom apsaugoti į vidų einančias moteris nuo niršių piketuotojų su šlykščiais, neleistinais plakatais. Man nedažnai tekdavo taip aiškiai pajausti laimę dalyvauti kovoje, kur gėris kaunasi su blogiu. Mes buvome teisios, o jie ne.

Niekam nesakiau, net Endžiui, kaip trokštu kūdikio, kaip man

plyšta širdis protestuojant prieš tai, kam pritaria protas. Man devyniolika, o mano vaikinas nenori vaiko. Verčiau jau šūdą ėsiu, nei prašysiu tėvų pagalbos. Visi mano draugai – karjeros siekiantys menininkai. Mano pasirinkimas buvo iš anksto nuspręstas.

Sėdėjau Penės virtuvėlėje, savo senojoje virtuvėlėje, ir gėriau arbatą.

– Tai netektis, – tarė man Penė. Prieš keletą metų ji irgi darėsi abortą. – Nesigailiu, bet jis vis tiek mane persekioja kaip vaiduoklis.

– Prieš devyniolika metų mano biologinė mama irgi taip kalbėjo su savo geriausia drauge. Tik ji pasirinko kitokį sprendimą.

– Ji buvo kitokia ir gyveno kitokiu laiku. Tai tavo gyvenimas, ne jos.

Tačiau priėmusi šitą sprendimą apie savo motiną galvojau dar dažniau. Tik dabar mano mintyse ji buvo ne ilgakojė balerina, nutvieksta scenos prožektorių šviesų, o tokia pat mergina kaip aš, niekam tikusi ir visai susimovusi. Įdomu, spėliojau aš, ar ji irgi giliai širdyje tikėjo, kad jos vaikinas po kiek laiko susipras ir pasakys nepaliekąs jos vienos. Jo akys turėjo nušvisti, suspindėti džiaugsmu kaip žmogaus, pakeitusio savo nuomonę. Jis turėjo pasiūlyti jai kurti šeimą, nedidelę bohemišką gentį. Ji būtų jam atsakiusi taip pat. Jos gyvenimas būtų pasikeitęs nenuspėjamai, stulbinamai puikiai.

Kai Brunėjuje tariausi pastojusi, noras bet kokia kaina pasilikti kūdikį atrodė toks paprastas, kilnus. Galbūt giliai širdyje vis dėlto jaučiau, kad nesilaukiu.

Mąsčiau apie mane įvaikinusią motiną, neseniai ištekėjusią ir savo bute Naujajame Džersyje vis siurbiančią dulkių siurbliu rudą kilimą, o mėnesiai bėgo bergždžiai, jos įsčiose gyvybė nesimezgė, ji jautėsi tuščia ir bevaisė ir nieko negalėjo padaryti. Galvojau, kaip jai buvo sunku kas mėnesį skaičiuoti kankinamai ilgas minutes, kol galiausiai gydytojus pakeitė advokatai, o šeimos kūrimas virto didžiausiu projektu, apie kurį nebuvo sapnavusi nei ji pati, nei tėvas.

Bet paskui atsirado kūdikis, gulėjo ant jos rankų tobulas ir dailus, suvyniotas į rausvą antklodėlę snaudė visą kelią lėktuvu iš Čikagos į Niujorką, pūtė į akį ir saldžiai kvepėjo trapiu gaivumu. Mamos gyvenimas pasikeitė nenuspėjamai, stulbinamai puikiai. Pagaliau ji tapo laiminga.

Vasaros pabaiga, rugsėjo pradžia – mėgstamiausias mano metų laikas Niujorke.

Bet taip elgiasi tik protingos postfeministės, merginos, turinčios ateitį, ar ne? Pirmiausia jos labai stengiasi apskritai nepastoti, o jeigu ta baisi nelaimė vis dėlto užklumpa, jos liūdnai traukia į šeimos planavimo centrą ir priima sprendimą, nuo kurio jų motinėlės taip stropiai stengėsi apsaugoti dukras. Jos tai padaro ir galbūt paskui eina pas psichologus. Jos tai daro ir paskui nešioja randus. Bet vis tiek taip

elgiasi.

Vaikas man tapo neapsakoma našta. Devyniolikos metų susilaukti naujagimio gali tik miestų mikrorajonuose ar nameliuose ant ratų gyvenančios merginos, tos, kurios mano, kad jų gyvenimas nebus kitoks nei jų motinų. Tačiau mano motina augino mane taip, kad tikėčiau, jog mano gyvenimas bus geresnis už jos.

Mano kūnas, mano valia. Taip skandavau ant Jungtinių Valstijų Kapitolijaus laiptų. Taip yra ir dabar. Tai tik mano vienos valia, ir aš viena sėdžiu laukiamajame, antrame didelio pastato Midtaune aukšte.

Sėdžiu šaltam koridoriuj vien ligoninės marškiniais ir popierinėm šlepetėm ir laukiu, ištempusi kaklą žiūriu į televizorių, rodo „Betmaną“. Kartu sėdinčios ir laukiančios moterys šmaikštauja, kaip moka tik moterys, atėjusios pasidaryti manikiūro, į sporto salę ar prie gydytojo kabineto. Priešais mane sėdi rudaodė – žurnalo „Latina“ gražuolė žaliomis akimis. Liemuo gerokai suapvalėjęs, bet kojos laibos, užmestos viena ant kitos ir nuėjusios pagaugais. Moteris pasakoja kaimynei jau turinti tris vaikus, bet pastojusi, nors ir gėrusi kontraceptines piliules.

– Garantija devyniasdešimt devyni procentai. Eina švilpt! – purškauja ji.

Koridoriuje nėra nė vienos laisvos plastikinės kėdės. Iš abiejų pusių liečiu alkūnėmis kitas dvi moteris. Bet nė su viena nekalbu.

Galvoju apie Endžio genus. Nuostabius, pasakiškus, muzikinius gabumus žadančius jo genus. Jaučiuosi atsidūrusi prie prarajos, iš kurios nebegrįžtama, priėmusi neįtikimai ryžtingą gyvenimo sprendimą. Kažkuri mano esybės dalelė ūmai sustingo, apmirė. Galbūt ta, kuri dar taip stipriai tikėjo mano teisumu, mano gerumu ir tuo, kad man labiau pasiseks gyvenime nei mamai, abiem mamoms, kad pranoksiu jas visa galva. Pralenksiu jas keliais tūkstančiais mylių.

Deja, nušlepsiu koridoriumi nė kiek ne geresnė už jas. Netgi blogesnė. Gerokai blogesnė.

Įvaikiams dažnai sakoma: mama tave stipriai mylėjo ir sutiko atiduoti tave kitiems, kad tavo gyvenimas būtų geresnis. Gal ir teisybė. Bet teisybė ir tai, kad jeigu bent truputėlį dar stipriau būtų mylėjusi, tikrai tavęs būtų niekam neatidavusi.

Aš savo kūdikio taip stipriai nemyliu. Tik paskutinėmis akimirkomis pajutau jam karštą meilę. Jaučiau jį savyje. Pasąmonėje prabėga vaisiaus vystymosi etapai, gipsiniai muliažai Gamtos istorijos muziejaus lentynose, nes tėvas vaikystėje nusivesdavo mane parodyti gyvybės stebuklo.

Įdomu, kaip mano kūdikis atrodo? Kokie jo akyčių vokai? Kokios ausytės? Kokios rankytės, kryžium prispaustos prie plazdančios krūtinės?

Guliu ant operacinės kėdės nedideliame procedūrų kabinete, ant

laikiklių iškeltos ir pririštos kojos, iki juosmens atsmaukti marškiniai, tarp kojų užmesta kvadratinė popierinio rankšluosčio skiautė. Mano venos labai prastos. Nekantriai dūsaudamas anesteziologas bando kelis kartus įdurti adatą.

– Jeigu taip nedrebėtumėte, gal ir greičiau pataikyčiau.

Per smilkinius man tyliai rieda ašaros ir pradingsta plaukuose. Pagaliau pajuntu dūrį alkūnės linkyje, paskui ima tirpti burna ir galiausiai užlieja migdanti šiluma.

Akimirką prieš nugrimztant į nebūties miegą dar spėju susapnuoti ligoninę ir tėvą. Venų nematyti, jas reikia pajausti. Šitas sapnas, bent jau iš dalies pagrįstas prisiminimais, mane dažnai persekiodavo.

Kai buvau dvylikos metų, kiaušidėse man buvo aptiktos kelios cistos, ir tokios skausmingos, kad gydytojams teko net apendiksą pašalinti. Dėl to kelis kartus gulėjau ligoninėje, bet man patiko. Ligoninėje man buvo geriau nei mokykloje. Manim visi rūpinosi, vaišino šokoladais, o aš išsijuosusi šveičiau troškintas šparagines pupeles su balta duona ir sviestu ir kiauras dienas viena pižama žiūrėdavau televizorių. Tėvas atsiprašė iš darbo, kad pabūtų su manim. Jam irgi patiko ligoninės. Medicina buvo jo didžioji meilė. Galėjo tapti gydytoju, bet jis nepajėgia susikaupti, jam trūksta kantrybės, jis nemoka slaugyti ligonių. Sako, dėl to stojo mokytis finansų.

Kažkoks nemokša daktariūkštis bedė man į ranką švirkštą. Tai blogiausia, kai atsiduri ligoninėj. Nusisukau į kitą pusę, o veidu tyliai riedėjo ašaros. Tėvas stovėjo kitam palatos gale ir žiūrėjo, kol pyktis įveikė padorų elgesį ir jis, pripuolęs prie daktariūkščio, griebė jam už pakarpos ir pakėlęs nuo kėdės priplojo prie sienos. Viena ranka laikydamas vyrui už gerklės, o kitos pirštu grasindamas jam prieš nosį suriko: „Venas reikia ne matyti, pusgalvi tu, o jausti!“

Paleidęs gydytoją atsisėdo prie manęs, švelniai ir įgudusiai paspaudė alkūnės linkio duobutę ir apčiuopęs veną iš pirmo karto įdūrė lašelinės kateterį.

Nežinau, ar šitas sapnas buvo tik haliucinacija, ar tikras dalykas, bet galiu tvirčiausiai pasakyti, kad tą akimirką jaučiau, kaip nepaprastai myliu tėvą.

Endis atvyko į kliniką manęs pasiimti. Pamatęs mano veidą, lifte apsiverkė, bet parvežęs namo išleido ir vėl išlėkė į darbą. Vakare grįždamas parnešė ledų ir, sulaužęs geležinę mano taisyklę, kad „miegamajame negali būti jokių televizorių“, atvilko jį į miegamąjį. Man labai skaudėjo. Ne spazmiškai, kaip pranašavo ligoninėj. Skausmas buvo ne spazminis, o tarsi kažkas būtų draskęsis nagais kelią iš mano įsčių.

Smarkiai kraujavau, vieną po kito keičiau įklotus. Endis rado draugą, kuris turėjo vikodino. Nurijau tabletę. Paskui dar vieną ir

netrukus pasijutau lyg pasakoj ant minkšto lengvo debesėlio, su juo ir nuskridau į gailestingą besapnį miegą.

Kai atsibudau, po manim telkšojo didžiulis plytų raudonumo kraujo klanas apdžiūvusiais kraštais. Kažkas čia buvo negerai. Nurijau dar dvi vikodino tabletes ir pamaniau: jeigu vikodino tabletės augtų ant medžio ir turėčiau neišsemiamas jų atsargas, mano bėdos iškart užsibaigtų, susigertų į žemę, tarsi sviestas į karštą skrebutį.

Kai kraujavimas nesiliovė ir po pietų, paskambinau savo gydytojai ir palikau jai telefone žinutę. Suvokiau, kad reikėtų važiuoti į greitosios pagalbos priėmimo skyrių, bet vien mintis apie Niujorko ligoninės priimamąjį šeštadienio vakarą privertė mane vėl griebtis vikodino ir griūti į lovą, pasitiesus kelis sluoksnius rankšluosčių. Praėjo kelios dienos, kol galų pagalėj lioviausi kraujuoti. Gydytoja man aiškino, kad jį galėjo sukelti liekamieji dariniai, tai yra tinkamai nepašalinti audiniai. Liekamieji dariniai. Bandai lyg rieškučiomis susemti savo elgesio padarinius, bet nuosėdos vis tiek lieka. Gydytoja sakė, kad tai nekenksminga – skausminga ir nemalonu, bet nė trupučio nekenksminga.

Dabar, kai man į pilvą prišvirkšta daugybė hormonų, kai tiek prisilakstyta iš vienos ligoninės į kitą atliekant vaisingumo procedūras kaip filme „Rūšys“, kartais suabejoju, ar ji tikrai neklydo.

Gulėjau susirangiusi ant elektrinio šildomo kilimėlio ir žiūrėjau serialą „Įstatymas ir tvarka“. Pažiūrėjau pirmą seriją, o paskui ir visas kitas. Ligoninėje gydytojas guodė, kad atsistosiu ant kojų po dienos ar dviejų, todėl Endis niekaip neįstengė suprasti, kodėl drybsau lovoje jau dvi savaites ir spoksau televizorių. Ne iš skausmo. Jis atlėgo po poros dienų. Ir vikodinas greitai baigėsi, bet vietoj jaukios nebūties atsivėrė duobė, krateris, juoda kiaurymė, kurios pakraščiai buvo apskretę liekamaisiais dariniais.

Man norėjosi pulti į tą juodą kiaurymę, tapti tokia maža, kad krintant atmosferinio slėgio jėga sudraskytų mane į šimtus tūkstančių smulkiausių dalelyčių, kad ta jėga suplėšytų mano arogranciją, sunaikintų mano neatsakingus sprendimus, išsklaidytų nepakeliamą liūdesį, nublokštų po kaklu iš vidaus parištą sunkų akmenį. Norėjosi viską mesti ir susprogdinti tą dalį savęs, kurios niekaip negalėjau atrasti, tą besiblaškančią ir neprotingą. Susisprogdinti, ir tiek. Labai prašau, maldavau nežinia kieno, leisk man subyrėti ir vėl prisikelti iš naujo.

22 skyrius

Jos pavardė – Kerė Gardner. Skamba gyvai, kaimiškai ir paprastai, kaip oro uosto bilietų kasų pardavėjos, užmiesčio kepsnių restorano padavėjos ar darželio auklėtojos.

Lėtai stojausi ant virpančių kojų, busdama iš kelias savaites trukusios negalios. Penės spaudžiama pradėjau lankytis pas psichoterapeutą Polą Pavelą. Kasdien A traukiniu važinėdavau į jo namus užmiestyje. Tas žmogus moka pažadinti užgesusią viltį, atgaivinti ir sugrąžinti gyvenimui žiemą sušalusius Centrinio parko gyvūnus, nes jis pats, išvadavus Aušvicą, Amerikos karių buvo surastas sušalęs sniege ir išgelbėtas. Polas ištiesė man ranką, savo tatuiruotą pagalbos ranką ir mane atšildė. Jis išplėšė mane iš tamsiausios depresijos liūno, įtraukusio mane po aborto.

Dar Polas buvo įsitikinęs, kad biologinė kilmė man turėtų būti gerokai svarbesnė, nei pati norėjau pripažinti. Jis susiejo mano biologinės motinos netektį su aborto sukeltos kaltės padariniais. Kaip tik tuomet, kai bandžiau tą įsisąmoninti, paskambino Džonis ir pasakė mano biologinės motinos pavardę.

Džonis buvo parvykęs namo vėl iš kitos internatinės mokyklos Naujųjų metų šventėms. Kaip visada nesirengiau jų švęsti, nebent tik paskambinsiu tėvams ir palinkėsiu *l'shanah tovah* – gerų Naujųjų. Ir nors nesikrimtau dėl veidmainystės, dėl pelno siekiančios religijos, dėl griežtos doktrinos, mane vis tiek slėgė liūdesys, o aš nepajėgiau suprasti kodėl. Galbūt šventės mane skatina ilgėtis prabėgusių dienų, kai tikėjau nebūtais dalykais, tikėjau Dievą, ar to gyvenimo tarpsnio, kai maniausi atliekanti kažką nepaprastai reikšminga.

Anksčiau per didžiąsias žydų Naujųjų metų šventes giminaitės išskėstomis rankomis glėbesčiuodavo mane sinagogos prieangy ir kvepėdamos „Chanel No.5“ šypsodavosi dažytomis lūpomis. Pamenu, glausdavausi skruostu prie naujų vilnonių kostiumų, visai netinkančių saulėtą ir šiltą Naujojo Džersio rugsėjį. Pamenu, išsliūkindavau tada iš vaikų pamaldų ir vaikštinėdavau po sinagogos šventorių, nutviekstą saulės šviesos, prasiskverbiančios pro gelstančių medžių šakas lyg pro spalvoto perregimo vitražo stiklą. Pamenu, valgydavom meduje išmirkytus pjaustytus obuolius, jie būdavo tokie saldūs, kad net dantis geldavo.

O Džonis, kuris vėliau, po dešimties metų, tapo itin religingas, tuomet dar buvo talentingas nusikaltėlis. Tėvai vis mėgo mums kartoti neturį jokių duomenų apie biologinius mūsų tėvus. Nuo vaikystės mes matėme tik tuos gimimo liudijimus, kuriuose buvo įrašytos įtėvių pavardės kaip mūsų tikrųjų tėvų, ir taškas. Visi ankstesni duomenys buvo įslaptinti. Įrašai dokumentuose ir mūsų tėvų nuomonė buvo neginčijami. Taigi man paskambinęs Džonis pranešė aptikęs įrodymų, paneigiančių mūsų tėvų versiją.

Iš tikrųjų tėvai turėjo informacijos apie mudviejų biologinius

tėvus. Džonis tą sužinojo įsilaužęs į tėvų rakinamą dokumentų skrynelę. Joje aptiko išsamių žinių apie save, nes buvo jaunesnis ir įvaikintas esant lankstesniems įvaikinimo įstatymams. O man Džonis rado pavardę – tikrąją mano pavardę ir trumpą mano gyvenimo istoriją, sudėliotą iš advokato laiškų, taip pat seną motinos adresą.

Visa, ką dabar žinojau, buvo tik ta informacija, kuri sugulė atmintin per mudviejų su Džoniu pokalbį telefonu. Savo akimis tų dokumentų nemačiau. Neabejoju, kad tėvai dabar man juos parodytų, bet aš nedrįsau jų prašyti. Jiems tai skaudu, o man – savikaltos priežastis. Jaučiuosi kalta, kad vis nenurimom, kad vis ieškojom savo šaknų. Nelogiška, bet man gėda, kad išsiaiškinom, jog tėvai mums melavo.

Lyg per miglą prisiminiau Džonį minėjus, kad jis matė laikraščių iškarpas, kuriose buvo rašoma apie mano tėvą, esą vėliau jis norėjęs susigrąžinti teisę į mano globą. O gal tai tik mano vaizduotė, sužadinta kai kurių per CNN kanalą rodomo serialo „Įstatymas ir tvarka“ scenų. Buvau sukrėsta, kad negaliu tiksliai prisiminti, ką brolis kalbėjo. Tik pamenu, kad tai tėvų pasakotos istorijos patvirtinimas. Tikėjausi, kad jų nuolat kartojama istorija išgalvota, deja. Tėvai buvo teisūs sakydami, kad biologinė mano motina buvo balerina. Suvokiau, kokia man brangi ši žinia tik tada, kai išgirdau jos patvirtinimą ir pajutau tikrą palengvėjimą.

Čikagoje jaunutė balerina laukiasi kūdikio, nors neišgalės jo auginti…

Užsirašiau ant lapelio mamos pavardę ir adresą Hailand Parko miestelyje, Ilinojaus valstijoje, ir padėjau į stalčių. Kažkur gyvena moteris tokia pavarde, kadaise užrašiusi šitą adresą ant dokumentų, kuriuos pati pasirašė atsisakydama kūdikio. Mano muzikinės dėžutės su besikartojančia melodija motina, ramiai gyvenanti atlasiniame namelyje, tarsi princesė, burtų lazdele paversta gražuole gulbe. Kerė Gardner. Oro uosto bilietų kasų pardavėja, užmiesčio kepsnių restorano padavėja, darželio auklėtoja. Pavardė, bet dar ne atsakymas, o tik klausimas, į kurį pasiryžau rasti atsakymą. Tik neišmaniau kaip.

Tuo metu turėjau įprotį slampinėti po vieną iš daugybės Niujorko tarptautinių žurnalų knygynų, kaskart nusipirkdavau po vieną ar kelis gražius užsienietiškus žurnalus ir vartydavau juos kavinukėje, dažniausiai „Café Orlin“ Aštuntojoje gatvėje. Anksčiau čia buvo Edžio Hardžio marškinėlių parduotuvė (taip pat mineralinio vandens, kanceliarinių prekių, motorolerių ir dušo užuolaidų). Donas Edis Hardis – puikus menininkas, jis leido įspūdingą meno žurnalą „Tattootime“. Kartą paėmiau į rankas žurnalą ir užsikabinau. Kiekvienas jo žurnalo numeris turi bendrą temą: „Naujasis genčių menas“, „Gyvenimo ir mirties tatuiruotės“, „Menas iš širdies“, „Tatuiruotės muzikos ir jūros tema“. Kaip ir daugelį tatuiruotes mylinčių žmonių, tatuiruočių istorija ir piešinių menas užgavo jautrią

mano sielos stygą. Tatuiruočių meistras iš San Fransisko, kuris kaltas dėl visų mano tatuiruočių, sako, kad tatuiruočių dievai apsireiškia tada, kai ateina laikas.

Žiūrėjau į žurnale pavaizduotų žmonių nuotraukas ir iš karto pajutau jiems bičiulystę. Aš irgi buvau ir piratė, ir jūreivė, ir prostitutė, ir plėšikė, antraeilė atrakcija, tik niekas to nežinojo. Niekas nematė. Taigi man toptelėjo, kad gyvendama turėčiau pasiekti aukštesnį autentiškumo laipsnį, negi savo dienas baigsiu kaip kokia persimainėlė – gerai būtų padaryti ir viena, ir kita.

Tatuiruočių dievai man ėmė ir apsireiškė. Ir tai buvo itin dramatiška. Vos pradėjus rinktis pirmąją tatuiruotę, galvoje pamažu gimė planas, kaip turėtų atrodyti visas mano kūnas. Išsipaišius ant kūno savo gyvenimo istoriją, nekils pagunda dumti žmonėm akių, kad esu kaip visi. Tatuiruotė bus mano esminė pastovumo ir nepastovumo išraiška. Tai bus tarsi krauju rašytas laiškas, kurį išdidžiai išsisiuvinėsiu ant krūtinės.

Skaitinėdama „Tattootime“ sužinojau, kad Borneo saloje, Saravako atogrąžų miškų glūdumoje, visai netoli karališkųjų Brunėjaus jachtų, rūmų ir kolekcinių automobilių paviljonų gyvena maorių gentis, kurios žmonės visą kūną – nuo galvos iki kojų pirštų galiukų – išsitatuiruoja kauliniu kalteliu. Susisukusios, susivijusios, juodu rašalu išpieštos tatuiruotės turi religinę prasmę. Maorių kariai savo žiaurumą vaizduoja piešiniais ant kūno. Jų genties piešinių raštai atkeliavo net į Vakarus ir papuošė imtynininkų rankas Veniso paplūdimy, gatvės pankus Tompkinso parke. Kol aš kiūtojau Brunėjaus rūmuose ir kurpiau planus apie Robiną, kuriems nebuvo lemta išsipildyti, vos už kelių mylių nuo manęs maoriai dabinosi iš gyvenimo paimtomis istorijomis.

Nusprendžiau, kad mano gyvenimo istorijai trūksta dviejų dalykų: turiu rasti biologinę motiną ir pasidaryti tatuiruotę. Noriu iš naujo atrasti save, o kartu sukurti save iš naujo. Abu norai netikėtai susiliejo į vieną. Vartydama žurnalus suradau tinkamą menininką. Jo pavardė – Gajus Aičisonas. Gyvena Čikagoj. Tatuiruotės mus žavi todėl, kad neleidžia abejoti apsisprendimu. Jeigu pasiryžai, pirmyn.

Čikagoje jaunutė balerina laukiasi kūdikio, nors neišgalės jo auginti…

23 skyrius

Skrisdama į Čikagą su dvejopa misija, lėktuve prisnūdau ir pusiaumiega gainiojau mintis apie Robiną. O juk turėčiau skristi lėktuvu pas jį, į jo pasaulį. Kas ten dabar vieši? Ar mano krėsle jau

sėdi kita? Jeigu taip, ar jis manęs nepamiršo?

Negaliu sakyti, kad jo ilgėjausi. Negaliu sakyti, kad pasiilgau jo iškreipto pasaulio, bet širdies kertelėje, ir ne tik kaip Petė Herst, nerimavau dėl jo. Kartkartėmis prisimindavau jo veidą; kai viešbutyje kramsnodavau persikus nuo padėklo su pusryčiais, o pro švieslaides šiltais baltais ruožais plieksdavo rytmečio saulė, jis rengdavosi į darbinius susitikimus.

Brunėjuje savo vaidmenį turėjo ne tik viešinčios merginos. Ir Robino vaidmenys keitėsi vienas po kito. Kartais net princai pavargsta būti princais. Būdavo akimirkų, kai vėlai vakare linksmybės jam nusibosdavo, kai rytą norėdavo dar dešimt minučių pasilepinti lovoje, nes tuoj vėl reikės laikytis griežtos dienotvarkės, kai savo automobiliu dideliu greičiu lėkdamas vingiuotais šalies keliais, man regis, norėdavo skrieti tolyn ir nesustoti. Šių akimirkų prisiminimai atgyja mano aptingusioj pasąmonėj, kai namie stengiuosi užmigti, kai vaikštau po parką ar spoksau pro lėktuvo iliuminatorių.

Skrisdama galvojau ir apie namie likusį Endį. Jis neatėjo išlydėti manęs į oro uostą. Aišku, įtemptai dirbo. Jis retai kada grįždavo namo man dar nenuėjus miegoti. Ir vėl visi mano statymai šuniui ant uodegos. Myliu tik tuos, kuriuos palikusi jaučiu begalinį ilgesį. Meilės reikaluose aš visiška nevykėlė. Vis dėlto sakoma, kad išsvajotoji tatuiruotė gali ir nevykėlę padaryti laimingą. Labai to trokštu. Pirmoji mano tatuiruotė – didžiulė, rodanti esmines gyvenimo permainas. Tai purpuro spalvos gyvatės nugara, prasidedanti nuo bambos, besiranganti pilvu, pražystanti gražiausių gėlių žiedais ir slystanti kairiąja šlaunimi, išdabindama mano intymią vietelę didžiuliais aštriais dygliais. Dabar mano tatuiruotės nuotraukų galite rasti daugelyje tatuiruočių katalogų.

Prieš imdamasis darbo Gajus išmintingai bandė mane atkalbėti nuo minties tatuiruotis lyties organus.

– Kol nežinai, koks tai jausmas, gal geriau pirma pasidaryk tatuiruotę ant kitos kūno dalies.

Atsakiau jam neketinanti apsigalvoti ir norinti iš esmės pasikeisti.

Jis gūžtelėjo pečiais. Ne tatuiruočių meistrų pareiga atkalbėti žmones nuo kvailų ir melodramatiškų norų. Gajus garsėjo ektomorfiniais mokslinės fantastikos kraštovaizdžiais ir itin smulkiais nuodingų sodų vaizdais. Tegu mano pirmoji tatuiruotė ir ne visai tinkamoj vietoj, vis tiek ji nepaprastai graži.

Vienas iš daugelio įprastų klausimų, kuriuos praeiviai užduoda gatvėje sutiktiems smarkiai išsitatuiravusiems žmonėms – ar neskaudėjo? Mano draugas iš San Fransisko vilki marškinėlius su užrašu: „Eina šikt, kaip skauda.“ Visa mano nervų sistema patyrė sukrėtimą. Kai Gajus tatuiravo odą ant šonkaulių, man atrodė, kad jis piešia ant kaklo. Muisčiausi ir prakaitavau, kol galiausiai lyg ir

susitaikiau su skausmu. Sakoma, prie skausmo reikia priprasti. Kai tau išrakinėja vidurius, tatuiruotės skausmas jau tik metafora. Jis nepakeliamas, bet vis tiek ištvėriau.

Kitą dieną jaučiausi taip, lyg būčiau smarkiai nusitarkavusi pilvą, pakilo karštis, bet vis tiek džiūgavau. Turėjau naujo klubo nario kortelę. Gajus su savo drauge ir aš pasidarėme laisvą dieną. Visi trys prisišveitėme haliucinogeninių grybų ir nuėjome į Mokslo muziejų pažiūrėti milžiniškų vabzdžių parodos. Vaikštinėjom po žydru Čikagos dangumi, vėjas pūtė nuo ežero ir plaikstė plonytėlaitę mano suknelę, vėsindamas peršinčią odą po ja.

Kai įžengėme į muziejų, kasoje sėdinti moteris paklausė Gajaus, kiek kainuoja jo tatuiruotė. Tai antras dažniausiai užduodamas klausimas po pirmojo: „Ar neskaudėjo?“ Tą dieną vaikštinėdama su Gajumi gavau pirmąją tatuiruoto žmogaus pamoką: pajutusi, kad į tave spokso, elkis taip, lyg nieko nematytum, kad ir ką darytum. Žmonės žiūri į tave kaip į ne visai sveiką. Na ir kas? Ką gali jiems padaryti? Kaip pasielgtų Patė Smit?

Gajus panašus į Alą Jorgenseną, tik mėlynų akių. Jis atsakė moteriai piktai kažką suurgzdamas ir dėbtelėdamas į ją žudančiu „paaukočiau tavo vaiką velniui“ žvilgsniu. Su Gajum praleidau dvi dienas ir per tą laiką pamačiau, kad jis visai toks pat malonus išvėpęs mokslinčius, kaip ir aštrialiežuvis hipis. Man jis buvo nepaprastai mielas. Šėtonas turbūt nuvytų jį nuo pragaro vartų. Visas jo šiurkštumas buvo apsimestinis, tačiau moteris iš karto užčiaupiantis.

Muziejuje apžiūrėjome ryškiaspalvius, niekur nematytus ir šviečiančius vabzdžius. Vaikščiojau lyg po alternatyvią visatą. Stovėjau ir spoksojau į savo atvaizdą ant ryškiai apšviesto rausvo, dukart už mane didesnio skarabėjaus stiklo gaubto. Gal nuo haliucinogeninių grybų, pakilusio karščio ar stebuklingų tatuiruočių dievų dulkių lingavau į šonus svaiginamo jausmo apimta kaip tada, kai stovėjau balkone pirmą vakarą nuvykusi į Singapūrą: štai tokia noriu būti – tikra ir nieko nesigėdinti, išdabinta drąsiais, ryškių spalvų piešiniais, tokia nepasiekiama, bet artima.

Pasidariusi tatuiruotę pajutau, lyg pati esmė surado savąją kertelę manyje. Kitą dieną sėdau į traukinį ir nulėkiau į Hailand Parką ieškoti antrojo trūkstamo dėlionės kibuko. Nežinau, ko tikėjausi, bet pamačiau, kad Hailand Parko traukinių stotis – paprasčiausia platforma priemiesčio centre. Suvažiavę įstaigų tarnautojai čia palieka automobilius ir sėdę į traukinius dumia į darbą mieste. Nebuvau pagalvojusi, kad reikėtų išsinuomoti automobilį. Vairuotojo pažymėjimu naudojuosi kaip asmens dokumentu, nevairuoju automobilio nuo šešiolikos, kai išlėkiau iš namų, o ir šiaip buvau prasta vairuotoja. Įpratau važinėti metro, traukinys priveža tave prie pat durų, ten, kur reikia.

Perėjusi automobilių aikštelę stabtelėjau kelkrašty, kur pro šalį skrieja nemažas srautas mašinų, ir atkišau nykštį. Neturėjau iš ko rinktis, nebent galėjau apsisukti ir vėl grįžti į stotį. Bet visada, kai neapgalvotai paskubu, pasikliauju geranoriškumu. Nė kiek nebaugus juodo kadilako vairuotojas nuvežė mane prie pat Hailand Parko ligoninės, didelio plytinio pastato, apjuosto ilgais rausvų sprigių gėlynais. Ilgai klaidžiojau ligoninės koridoriais ieškodama archyvinių dokumentų skyriaus, mane pasitiko buki žvilgsniai.

– Niekuo negalime jums padėti, – pareiškė moteris ilgais žalio perlamutro nagais.

– Jūs keista ir nesuprantama, – atsakiau jai, turėdama omeny jos nagus ir prisiminusi savo mėgstamiausią frazę iš miuziklo „Kabaretas“.

Ji pažiūrėjo į mane dar bukesniu žvilgsniu.

– Na, žinote – kaip Salė Boulz. Su žaliais nagais. Keista ir nesuprantama.

Apie tokią nebuvo girdėjusi.

– Pamėginkite pasidomėti apygardos teismų archyve. Dėl gimimo liudijimo, – patarė.

Aišku, ligoninėj nėra jokių dokumentų. Be to, oficialų gimimo liudijimą aš jau turiu. Tik jis man negelbsti. Teko užbraukti savo gyvenimo istoriją, tarsi jos iš viso nebuvo.

Nuėjau pasidairyti po gimdymo skyrių, nes neišmaniau, ką daugiau veikti, o taip greit išeiti iš ligoninės nenorėjau, nes būčiau pasijutusi pralaimėjusi. Pažvelgus pro stiklą į inkščiančius naujagimius, mane užliejo šalta kleptomanės adrenalino banga. Kodėl jaučiuosi taip, lyg daryčiau ką negera? Vos pajutau pirmuosius migrenos tvinksnius ir visišką sąstingį, iškart išėjau iš ligoninės.

Liko vienintelis variantas. Laikau save sena keliautoja pakeleivingomis mašinomis, todėl vėl sustabdžiau automobilį ir nuvažiavau adresu, kurį buvau užsirašiusi ant paprasto lapelio. Hailand Parko pievelės man priminė prabangios užmiesčio gyvenvietės, kurioje pati užaugau, kiemus ir darė tokį pat įspūdį: varė siaubą. Medžiai jau pradėję gelsti, lapų pakraščiuose ryškėja naujų spalvų lopai.

Dairiausi į dailius namelius ir parduotuves, ir mane apėmė didžiulė neviltis. Krūtinę sukaustė klaustrofobija, o dešinėj aky raibuliavo baltos dėmės. Atrodė, lyg į pusę galvos būtų kas prismaigęs keistų elektrodų. Dilgtelėjo, kad dar minutė, ir prasidės astmos priepuolis, tačiau čia buvo tik hipochondrija. Kelionės į tolimus priemiesčius man sukelia astmą, migreną ir retas ligas.

Pagyvenusi pavyzdinga žydė prie vairo pirmiausia mane smarkiai išbarė, kad važinėju pakeleivingomis mašinomis, o paskui kuo smulkiausiai išsiklausinėjo apie mano kelionę į Hailand Parką. Kalbėdama vis klaksėjo ilgais prancūziško manikiūro nagais per vairą.

Prisiminiau motiną – tą, kuri mane įsivaikino, – ir tūkstančius jos pavežtų žmonių automobiliu; kondicionierius būdavo nustatytas ties aukščiausia padala. Prisiminiau didelius juodus jos rausvo atspalvio akinių rėmelius, lėtinio artrito išsukinėtus, stipriai vairą apglėbusius pirštus ir vis dar prižiūrimus ir tobulai manikiūrininkės sutvarkytus nagus.

– Ieškau senos draugės.

– Kuo ji vardu? Jau šimtas metų čia gyvenu. Gal pažįstu?

– Jos pavardė Kerė Gardner.

– Gardner. Gal su mano dukra pradinėje ir mokėsi kažkokia Gardner, bet jos tėvų nepažinojau.

Man pasirodė, kad ji fantazuoja. Moteris buvo iš tų, kurios nemėgsta būti užkluptos be tinkamo atsakymo.

– Žinai, aš niekada neimu pakeleivių, bet iš karto pamačiau, kad tu dora mergina. Mano duktė mokėsi Mičigano universitete, bet iškrito. Dabar laksto paskui „Grateful Dead“ bernus. Dedasi esanti aktyvistė. Keistuolė. O buvo tokia protinga. Pamaniau, kad ir mano duktė šitaip stoviniuoja pakelėse. Norėčiau, kad jai sustotų tik dori žmonės.

Ką pasakytų mama? *Duktė mokėsi Niujorko universitete, bet iškrito. Dabar laksto pirmyn atgal iš Niujorko į Pietryčių Aziją. Dedasi esanti aktorė. Keistuolė. O tokia buvo protinga.*

Moteris permeta akimis mano suglamžytą popierėlį ir pavėžėjusi išleidžia prie kaimo pirkią primenančio užmiesčio namelio, aiškiai vidutinės klasės šeimos.

– Ar tikrai susitvarkysi pati viena? – klausia.

– Tikrai. Iš čia mane parveš. Labai jums ačiū.

Dingtelėjo, gal paprašyti luktelėti minutėlę, o paskui kad pamėtėtų iki traukinių stoties? Neatrodė, kad ji kur nors skubėtų. Bet nusprendžiau geriau to nedaryti. Neabejoju, moteris būtų sutikusi, bet nenorėjau daugiau su ja plepėti, nenorėjau, kad ji man primintų mamą, primintų išdavystę, kuriai pasiryžau stovėdama čia, šitam kvadratiniam kiemely.

Duris atidarė plačiu lyg mėnulis veidu moteris ir prisimerkusi pažiūrėjo į mane. Ranka nubraukė nuo akių plaukus. Ji man papasakojo tik prieš metus atsikėlusi čia gyventi, todėl nieko nežinanti. Prieš ją čia trejus metus gyveno kažkokia šeima, bet jos pavardės ji neprisimenanti. Galbūt Kerė gyveno čia dar iki atsikraustant tai šeimai. O gal dar anksčiau? Galima tik spėlioti. Šiaip ar taip, devyniolika metų – ilgas laiko tarpsnis. Per devyniolika metų bangos turbūt nuplovė visas smėlio pilis, kurias Kerė veikiausiai čia statė.

– Ar šioje gatvėje yra žmonių, kurie čia gyveno ir prieš devyniolika metų?

– Kad aš tai nepažįstu. Čia naujas rajonas. Ir gyvena šeimos su vaikais, – atsako moteris. – Kas sakei esanti?

Siaubo istorijose paprastai pasakojama apie kokios nors baisios tragedijos paliktus ženklus, tokią skaudžią patirtį, kad, rodos, net pats laikas sustoja ir leidžia nuskriaustai sielai neskubėti palikti namų ir pasmerkti neteisybę. Tačiau kas nutinka kasdienėms asmeninėms mūsų tragedijoms, žemiškoms neteisybėms, kurios vyko be jokių policijos įrašų ir liudytojų? Jos nuslenka užmarštin, tarsi nubraukiami nuo stalo trupiniai, kai gyventi atsikrausčiusi nauja šeima sutempia dėžes su virtuvės rakandais. Galėjau dar kiek ilgiau pasisukioti toje gatvėje, bet staiga mane ėmė pykinti, galva taip įsiskaudėjo, kad pasidarė silpna.

Iš šių namų grįžti į stotį buvo sunkiau, nei tikėjausi. Visą valandą kulniavau keliu pėsčia, jaučiausi klaikiai, net pasukau už krūmo nusivemti, kol kas nors nesustojo pavėžėti. Daugiau nieko nenutiko. Pati nežinau, ko turėjau tikėtis. Kažkodėl atrodė būtina pakvėpuoti to miestelio oru ir pamatyti jo spalvas. Deja, jame kvepėjo tokiu pat rudeniu, medžiai dažėsi tokiomis pat spalvomis, o ligoninėj į akis krito tokie pat padėklai kaip kitose panašiose įstaigose. Nervinausi, kad užėjau į gimdymo skyrių, kad pasidaviau sentimentams.

Grįždama namo atsirėmiau galva į traukinio langą ir susimąsčiau apie Džonę Mičel. Vidurinėje buvau įsitikinusi, kad esu labai panaši į ją, nors jos veido bruožai buvo švelnesni, lyg nykštukės. Į ją buvau panaši ne akimi pastebima išore, o kiek pati save pažinojau – vidumi. Net dainavau kaip ji. Teatro scenoje muzikinius kūrinius traukdavau kaip klasikos solistė, o namie slapčiausiomis akimirkomis dainavau kaip Džonė – aukštu liaudišku balsu, kvėpčiodama.

Žurnale „Roling Stone“ perskaičiau, kad Džonė Mičel yra atidavusi savo kūdikį įvaikinti. Tas vaikelis gimė mėnuliui esant Vėžio ženkle, ir ji tai apdainuoja dainoje „Little Green“. Buvau įsikalusi galvon, kad tas vaikelis esu aš. Na ir kas, kad esu Liūtas. Na ir kas, kad jos albumas „Blue“ ir daina „Little Green“ pasirodė 1971 metais, o aš gimiau tik po dvejų. Na ir kas, kad nesu šviesiaplaukė ir mėlynakė fėja kaip Džonė Mičel.

Atsijojau vienas kitam prieštaraujančius teiginius ir neginčijamai įsitikinau, kad mano biologinė mama yra Džonė Mičel, nes mano siela kaip jos. Juk man nebūtinai reikia tokios motinos, kuri būtų išnešiojusi mane savo įsčiose. Galima gyventi ir be šito. Man reikia žmogaus, iš kurio paveldėjau širdį ir sielą. Juk negaliu visą gyvenimą būti našlaitė.

Pasidariau tatuiruotę ne tam, kad sušukčiau: „Ir aš čia buvau!“, kad nešiočiau ją lyg kokį virš greitkelio ant pervažos kybantį ženklą, o kad pareikščiau: „Čia buvau aš!“ Tai piešiniai, kuriuos regiu ir užsimerkusi, nes net tada, kai išblėsta svajonės, kai nebeturi motinos,

netenki kūdikio, kai tave palieka mylimasis, tu lieki su savo istorija. Tatuiruotė man kaip liudininkė, kaip mano gyvenimo metraštininkė.

Pasidariau dar daug tatuiruočių. Dabar žmonės braukia pirštais per jas tarsi skaitydami Brailio raštu. Kartais prisilietimai mane nervina. Manęs nepažįstantys žmonės dažnai griebia man už rankos ir glosto delnais žastą. Suprantu juos. Mano tatuiruotės pasakoja gyvas istorijas. Priglausk prie jų ausį ir išgirsi Bič Heiveno paplūdimy šniokščiantį vandenyną, atkaklų beldimą į kambario duris Brunėjuje, traukinio švilpuką Hailand Parko stotyje.

Stengiuosi užmiršti Hailand Parką ir jo istoriją. Tame miestelyje neradau jokių įrodymų, kad kadaise čia gyventa manęs besilaukiančios merginos, baimingai perdavusios mintimis man savo lūkesčius, baimes, galbūt gyvenusios su kažkokia jau pamirštos pavardės šeima ar dar iki jos, kas ten žino.

Misija į Hailand Parką nenusisekė, tačiau vis tiek šį tą išsiaiškinau. Oras ten nenusakomai sunkus, bet važiuodama namo jaučiausi lengva kaip pūkas. Pajutau laiko tėkmės svorį – praeities sunkumą ir dabarties lengvumą.

To, ko ieškojau, nebuvo nei Hailand Parke, nei kur nors kitur. Kartais, kad sužinotum, kas esi, užtenka paklausyti Džonės Mičel dainos. O kartais užtenka svečioj šaly pastovėti rytui brėkštant balkone. Bet kartais tavo gyvenimo istorija būna panaši į purpurinę gyvatę, besirangančią pilvu ir amžinai įspaustą po tavo oda.

24 skyrius

Jau geriau gyvatė tatuiruotėje nei gyva. Gurkšnoju espreso ir žiūriu į savo baisųjį Birmos pitoną Varlą. Tik vienintelė keistuolė valytoja Šakti, pati panaši į reptiliją, galėdavo sukinėtis apie Varlą be alkūnes siekiančių guminių pirštinių. Labai norėjau naminio gyvūnėlio, bet mūsų bute buvo draudžiama laikyti kailinius gyvūnus, tad vieną dieną, įžengusi į gyvūnų parduotuvę Žemutiniame Ist Saide, išėjau iš jos nešina Varlu. Gyvatės man patinka nuo vaikystės ir maniau, kad bus smagu jį auginti. Deja, apsirikau.

Nesuvokiau, kaip psichologiškai sunku bus šerti gyvatę gyvomis pelėmis. O dar sunkiau buvo, kai toje pačioje gyvūnų parduotuvėje paklausus patarimo, kaip tramdyti įpykusį Varlą, pardavėjas man pasiūlė prieš jį šeriant pelę pirmiausia apsvaiginti. Sakė, tada šioji nebesiblaškys po narvą. Pasibaisėjau. Vaikystėje susižavėjusi Denduro šventykla Metropolitano dailės muziejuje, savo nugaišusį žiurkėną palaidojau batų dėžėje, išpieštoje kaip faraono sarkofagas, ir kelias savaites raudojau prie jo kapo mūsų sode. Bet įsigijau gyvatę ir buvau už ją atsakinga. Pasistengiau užmiršti mergaitę, kuri vaikystėje su meile stato pilis „Habitrail“ savo žiurkėnui.

Kiekvienąkart atėjus laikui šerti Varlą, apsipildavau ašaromis ir įmesdavau pelę į popierinį maišelį. Tada, šimtus kartų jos atsiprašiusi, sviesdavau maišelį į sieną. Paskui įmesdavau leisgyvę pelę į terariumą ir ji ten tysodavo trūkčiodama; Varlas kelias valandas nekreipdavo į ją dėmesio, paskui suėsdavo, o mane dar ilgai grauždavo kaltė. Tikras siaubas.

Endis niekada jo nešėrė. „Tu jo norėjai, pati ir šerk.“

Tas pat, kas sofa, tik tūkstantį kartų blogiau. Nusipirkti Varlą buvo pats prasčiausias mano priimtas sprendimas. Jis tūnodavo susirangęs dvokiančiame narve ir žiūrėdamas į mane piktai šnypšdavo. Taigi tą rytą sėdėdama svarsčiau, kaip man reikės išnešti bjauruųjį terariumą ir kam reikės atiduoti globoti bjauruųjį pitoną, o tada suskambėjo mano telefonas.

Skambino garsusis miesto teatro režisierius Ričardas Formanas. Jis pranešė, kad priima mane vaidinti savo statomoje pjesėje „Didžiosios Samuelio bėdos“. Padėjusi ragelį suspiegiau iš džiaugsmo ir ėmiau šokti po kambarį kaip padūkusi namų šeimininkė, kurią ką tik aplankė komikas Edis Makmahonis.

Norėjau paskambinti Endžiui ir pranešti puikią naujieną, bet jo administratorė manęs nesujungė. Nusprendžiau pati nueiti į jo studiją

ir pasigirti. Tegu jis ir liepia administratorei atmesti mano skambučius, bet atėjusios į darbą savo merginos tikrai pro duris neišvarys. Nesitikėjau, kad bus taip sunku gyventi su darboholiku, tegu ir apmokančiu visas buto sąskaitas. Eidama pas Endį pranešti naujienos, pakeliui dar užsukau pas Ričardą į Vusterio gatvę ir pasiėmiau pjesės scenarijų.

Teks vaidinti su dviem pasakiškai talentingais aktoriais: Stivenu Rataciu ir Tomu Džėjum Rajanu. Gavau Helenos, vaiduokliškos, velnio neštos piktos prostitutės slaugės, labai panašios į Merlin Monro, vaidmenį. Gyvenimas Niujorke nė kiek nepagerėjo. Pirmą repeticijų dieną ir vėl kulniavau iš savo buto Moto gatvėje į Šventojo Morkaus bažnyčią.

Buvo gruodžio pradžia ir mano kūnas po storu paltu mėgavosi šiluma, o nosies galiuką gnaibė atšiaurus vėjas, lyg lediniu dalgiu čaižantis Antrąjį aveniu. Galvoje aidi dainos „Gatvė, kurioje tu gyveni“ melodija. *Kiek kartų ėjau šia gatve, ir tiek pat kartų jutau po kojom šį šaligatvį…* Kvailoko antraeilio muzikinio teatro atbalsiai pinasi su avangardine nuotaika. Įžengusi pro metalinius vartus praeinu pro apšiurusias bažnyčios duris, traukiu akmeniniu šventoriaus grindiniu ir įsmunku į teatro patalpas.

Ričardo spektakliai nepanašūs į tradicinius spektaklius. Tai veikiau trijų dimensijų eilėraščiai ar filosofiniai traktatai, pasakojami vaikiškų eilėraštukų stiliumi. Dalyvauti jo spektaklyje reiškia, kad jo pasąmonėje teks vaidinti neapibrėžtą skaičių personažų ir kad iš esmės tavo vardas suksis jo galvoje net keletą mėnesių. Tai nepaprastai nuostabu ir beprotiška.

Kaip žmogus Ričardas neryžtingas, genialiai malonus, o kartais ir žiaurus, bet atlaidus tironas. Jis kas kelios dienos iš pagrindų keisdavo scenas, sugalvodavo vis naujų kliuvinių, pavyzdžiui, atnešdavo į sceną tris juodus iki juosmens stulpus, mes jų nepastebėdavom ir smarkiai apsidaužydavom kojas. Per vieną pietų pertrauką jis išnešė iš scenos visas dekoracijas ir pastatė permatomo stiklo sieną, skiriančią aktorius nuo žiūrovų. O kitąkart išdalijo visiem prisegamus mikrofonus ir liepė savo žodžius šnibždėti. Vėliau vėl atvilko į sceną ankstesnes dekoracijas, bet pakeitė scenos formą.

Buvo velnioniškai smagu. Visi trupės aktoriai buvo nuostabūs žmonės, per vakarėlius visi gerai nusigerdavo ir imdavo glėbesčiuotis. Turėjom tokį kostiumų dizainerį, Lindsį Deivį, didelį odinių drabužių mėgėją. Jis užkrečiamai juokdavosi ir turėjo pilną spintą dailių smailių kepuraičių. Mudu su Lindsiu netrukom pastebėti, kad esame artimos sielos. Kartą nuėjau pas jį į namus Trisdešimt aštuntojoje gatvėje pasimatuoti suknelės ir prasėdėjau ten visą dieną. Abu rūkėm žolę, o vakare užkandinėje jo namo pirmame aukšte valgėme blynus. Jis pasiuvo man įspūdingą juodą suknelę, tikrą šešto dešimtmečio

kokteilinės suknelės kopiją, tik manoji buvo kiaurai permatoma.

Ričardo liepiama kojas apsivyniojau juoda šviečiančia juosta, gerai matoma pro suknelės audinį. Drabužis atkartojo įstrižas juostas scenoje ir priminė nedidelę siaurą perėją. Nuo kas vakarą klijuojamos šviečiančios lipnios juostos man ant kojų atsirado raudoni dryžiai ir laikėsi tol, kol rodėme spektaklį. Aš jais didžiavausi. Tai buvo mano kovos randai.

Spektaklį statėm visą gruodį, jis buvo rodomas tris 1993-iųjų mėnesius. Iš banko saugyklos seifo pasiėmiau saują šimtinių ir nusipirkau suknelę iškilmingai vakarienei, rengiamai iškart po premjeros. Ji buvo pasiūta iš burgundiško vyno spalvos glamžyto aksomo, ant nugaros žemiau talijos puikavosi puokštelė šilkinių rožyčių. Teisybė, mano spinta lūžo nuo gausybės gražiausių, nė sykio nevilkėtų suknelių, bet norėjau pasipuošti suknele, pirkta už savo pinigus ir pačios užeitoje parduotuvėje Soho gatvėje, o ne per apsipirkimų karštinę įsigytu drabužiu, kurį man išrinko princo apsaugininkas, nešinas maišu „Monopolio“ pinigų. Man reikėjo suknelės, kuri simbolizuotų išsipildžiusią mano svajonę, nes taip ir buvo – nuo pirmųjų repeticijų nuovargio iki jaudinančio nerimo premjeros vakarą.

Tėvai netgi per daug mane palaikė ir mažiausiai kartą per savaitę atvažiuodavo į Niujorką pažiūrėti, kaip vaidinu. Trečio mėnesio pabaigoje, kol buvo rodomas spektaklis, tėvas vis dar negalėjo suprasti, apie ką jis, o motina ir toliau vežiojo trupės nariams namie keptos bananų duonos kepaliukus ir padėklus sviestinių pyragaičių. Tėvas mėgo erzinti šalia sėdintį žiūrovą (neišvengiamai tai dažniausiai būdavo Volasas Šonas, Džonas Malkovičius ar dar kas nors) ir reikalauti, kad šis paaiškintų, kas, po galais, vyksta scenoje. Būčiau ir aš paaiškinusi, betgi jis manęs neklausė. Manau, tėvui labai patiko stulbinti teatro elitą.

Spektaklis „Didžiosios Samuelio bėdos“ sulaukė nepaprastai didelės sėkmės. „The New York Times“ ir „The Village Voice“ išspausdino puikiausius kritikų atsiliepimus. Dar nepasibaigus spektaklio sezonui gavau keletą kvietimų į naujas atrankas. Kai mūsų teatre apsilankė Donas Delilas, kitą dieną buvau pakviesta su juo papietauti (nors tąkart spektaklyje vaidinau netikusiai, nes, patikėkit, buvau priblokšta).

Endis atėjo į spektaklio premjerą ir neabejoju, kad manim didžiavosi. Dar porą vakarų jis išėjo iš darbo anksčiau ir įsmuko į salę spektakliui jau prasidėjus. Kitais vakarais po spektaklio jis eidavo kartu su aktoriais ir statytojais į „Monos“ ar „7A“ barą išlenkti taurelės. Jis – daug geriantis teksasietis, galėjo ilgai ištverti nepasigėręs, kiti jo sugėrovai seniai jau būdavo smigę. Visi jį dievino ir niekas negalėjo suprasti, kodėl mes išsiskyrėm. Keistai tada viskas

susiklostė. Iki tos dienos, kai jį palikau, tarp mudviejų net nebuvo jokios kabos apie skyrybas.

Svajonės apie Endį ir mano įsivaizduojamą gyvenimą su juo jau buvo žlugusios Markui dar nė nepasirodžius. Tik iki jo nemačiau, kad prie to einama. Paprasčiausiai nepastebėjau. Buvau užsiėmusi. Ieškodama savęs dirbau kiaurą dieną, stengdamasi įsitvirtinti Niujorko žemėje, tarsi mano kulniukai būtų iš karštai įkaitinto plieno.

Vieną vakarą, kai teatre užgeso šviesos, Endis pakvietė mane nueiti su juo į „Monos“ barą išgerti ir susipažinti su senu jo draugu iš Teksaso. Draugas atskrido į Niujorką iš Los Andželo. Jis buvo kino dailininkas, bet darbas studijoje pakibęs ant plauko, nes buvo priklausomas nuo kokaino. Suvedžiau galus tik po dviejų taurelių. Šitas Teksaso laikų draugas buvo jau pagyvenęs vyras; dvylikos metų Endis buvo užmezgęs su juo „draugystę“, trukusią dvejus metus ir pasibaigusią policijos areštu ant užpakalinės pikapo sėdynės. Žinojau, kad Endis tebebendrauja su tuo vyru, bet pati nesitikėjau sėdėsianti su juo prie vieno stalo.

Tokių žmonių grobiu tampa patys jautriausi, patys sumaniausi ir vienišiausi. Tą vasarą, kai man turėjo sukakti trylika, prieš išvykdama į stovyklą pažiūrėjau filmą „Ryto žvaigždė Mardžorė“ ir įsivaizdavau esanti Natali Vud. Buvau jauna, žalia ir bebaimė. Tik aš būčiau pakeitusi filmo pabaigą. Niekada netapčiau vidutinioke, vyro palikta namų šeimininke ant prieangio laiptų.

Labai mėgau baltus sportinius batelius ir plaukų raiščius. Pirmąją stovyklos savaitę oranžine spalva nusidažiau plaukus ir su vaikišku aliejumi nusirudinau odą. Man atrodė, kad dabar esu panaši į paplūdimio mergaitę iš muzikinio filmo „Žydrieji Havajai“, tik be liemenėlės. Vis dėlto iš Erikos dušo reikmenų krepšelio nugvelbiau rausvą skutimosi peiliuką ir pirmą kartą nusiskutau kojas.

Neitanas buvo šaudymo iš lanko instruktorius. Jis visiems patiko, na, nebent kai kas nekentė, kad buvo per daug išsipustęs, palyginti su itin apšiurusia stovyklos aplinka. Jam buvo dvidešimt vieni, kilęs iš Niujorko centro, ir sklido gandai, kad dirbo modeliu bendrovėje „United Colors of Benetton“. Nesunku buvo įsivaizduoti jį reklaminiame plakate, išsidrėbusį šalia kokios nors garsios manekenės su afrikietiška ševeliūra ir juostuota skarele. Neitanas buvo nusibalinęs plaukus ir nešiojo juos perskirtus, užkritusius ant vienos akies. Rusvai žalsvi šortai kabėjo ant klubų taip žemai, kad buvo matyti apatinių gumelė. Nuo jo man raižė pilvą ir sugriebdavo astmos priepuoliai. Grožiu jis pranoko Džoną Travoltą filme „Briliantinas“ ir kartais net „Sveikas sugrįžęs, Koteri“. Žavesnis buvo net už Elvį filme „Kalėjimo rokas“ ir „Tegyvuoja Las Vegasas!“

Šaudykla buvo įrengta ant žole apaugusio šlaito, netoli mergaičių teritorijos, tarp gamtininkų namelio ir keramikos dirbtuvių.

Laisvalaikiu prieš vakarienę galėjom bėgioti į valias ir veikti ką panorėjusios. Nusprendžiau baisiai norinti išmokti laidyti iš lanko strėles. Bet dar niekada jo nebuvau laikiusi rankose. Todėl dažnai sukinėdavausi aplink šaudyklą ir sėdėdavau apsikabinusi kelius ant gretimos kalvelės.

Vieną vakarą pamačiau, kad Neitanui vėsoka vienais marškinėliais, todėl parlėkiau į namelį ir nunešiau jam didelį pūkuotą rausvą „Benetton“ megztinį su didele balta B raide ant priekio. Kai jis apsivilko, supratau, kad mudu turime paslaptį, tik nenumaniau kokią.

Tyliai sėdėjau ir žiūrėjau, kaip jis laido strėles. Buvau per toli, kad galėtume kalbėtis. O jis – toks aukštas, kampuotas, tobulos laikysenos, visai ramus ir pasitikintis savim, strėlė tiksliai įsprausta į lanką, templė kietai įtempta.

Kartais naktimis mergaitės sumanydavo nusėlinti į berniukų stovyklos pusę. Per naktinius kvailiojimus, kai rengdavome skutimosi kremo ir kelnaičių vogimo antpuolius, vadovės paprastai apsimesdavo miegančios. Tą vakarą, kai nunešiau Neitanui megztinį, užsistačiau savo kelioninį žadintuvą trečiai valandai nakties ir pasidėjau po pagalve. Gumą pasidėjau prie lovos ir atsiguliau subraukusi plaukus. Tačiau tąnakt viskas buvo kitaip, nes draugių nežadinau, o pati viena leidausi į naktinę misiją.

Atsargiai statydama kojas žingsniavau pažįstamu takeliu, pasišviesdama žibintuvėliu. Aplink šviesos ruožą nakties tamsoje šmėžavo neaiškūs šešėliai, primenantys personažus iš visų stovykloje išgirstų siaubo pasakojimų, iš kurių paprastai tik kreivai šaipydavausi. Kūnas degė nekantrumu ir baime. Adrenalinas teikė drąsos. Jis nešė mane per stovyklą, kol galiausiai šlapi nuo rasos mano sportinių batelių padai palietė laiptelius ir užbėgau jais iki jo durų. Veriamos, jos tyliai sugirgždėjo. Nuėjau kareiviškų lovų tarpueiliu, jose miegojo berniukai. Žiaumodama mėtinę gumą pamaniau, ar nereikėtų nuryti. Seilės kaupėsi gerklėje kaip šalta rūgštis. Visa drebėjau. Neitanas mane pribaigė. Užnuodijo ir kūną, ir sielą.

Paliečiau jam mentę, kad atsibustų. Ji buvo plika ir atsikišusi. Atsisėdęs lovoje jis atrodė visa galva aukštesnis už mane. Dar niekada nebuvau prie jo priėjusi taip arti. Tamsoje jo veido gerai neįžiūrėjau, bet supratau, kad tai jo nenustebino. Jis ištiesė ranką ir tyliai sukuždėjo: „Duokš man savo gumą.“

Kai jis mane bučiavo, galvojau: žmonių liežuviai švelnūs kaip aksominės geldelės. Be to, su vyrais lengviau, nei aš maniau. Net pati nustebau, kad gavau tai, ko labai norėjau. Priverčiau jį nusižengti taisyklėms. Laikiau tai gudriu ėjimu. Ir nors vėliau gan dažnai gailėjausi susidėjusi su Neitanu, ir nors beviltiškai ir iki ausų buvau jį įsimylėjusi, o viskas baigėsi tomis naktinėmis glamonėmis, vis tiek pati nenorėjau to pripažinti.

Vėliau, kai Neitaną išvijo iš stovyklos, o aš visų akyse buvau pažeminta, tėvas man tarė: „O ko tu tikėjaisi? Kai nusižengiama taisyklėms, visada baigiasi šitaip.“

Tą vakarą gerokai padauginau išgerti. Elgiausi ūmiai, sarkastiškai ir galiausiai atsiprašiusi išėjau namo. Parėjau viena ir griuvau į lovą.

Endis grįžo gerokai vėliau ir priėjęs atsisėdo ant lovos krašto. Praplėšusi akis žiūrėjau į jo siluetą melsvoje nakties tamsoje ir lyg pro miglą suvokiau, kad žmogus, glostantis man kulkšnį, gal netgi tapšnojantis per ją, yra visai ne Endis.

Atsisėdau lovoje kaip nuplikyta. Nuo išgąsčio išlakstė visi miegai.

– Aš likau be darbo.

Aišku, tai Markas. Sapnavau Neitaną, o atsibudusi prieš save mačiau Marką.

Ar tu numanai, kaip mane kankini? Visą dieną turiu žiūrėti, kaip tu bėgioji su tais šortais. Einu iš proto. Nieko negaliu sau padaryti ir niekam negaliu papasakoti.

– Endi! – pašaukiau.

– Jis užbėgo į darbą kažko pasiimti, – vebleno Markas.

Kaip jis gavo raktą? Juk jis neketina pas mus apsistoti. Endis sakė, kad jis apsigyveno viešbuty.

– Niekas manęs nebepriims.

Gal šitas vyrukas pamišėlis. Gal jam nepatinka, kad aš gyvenu su Endžiu, ir dabar mane nugalabys. O gal jis tik nevėkšla, alkoholikas, paprasčiausias pedofilas. Pagalvoju, kad tokios būklės turėčiau jį priimti. Staiga mano baimes nuvaikė ūmai plykstelėjęs pyktis, jis kilo galugerkliu ir kėsinosi išsilieti vėmalais.

– Štai kaip? O kodėl, Markai?

– Nes man patinka berniukai.

Ar tau gera, mieloji? Tu tokia graži ir putli. Ar tau taip gerai? Tu tokia nuostabi.

– Nes man patinka maži berniukai, – pakartojo jis.

Paimsiu tave iš mokyklos ir nuvažiuosime į Niujorko centrą, pamatysime daug muzikos grupių ir smagiai praleisime laiką, gerai? Rūpinsiuosi tavim. Argi ne šito tu nori?

Apsidairau kokio nors įrankio apsiginti. Kur mano dujinis pistoletas? Kam reikia turėti ginklą, jeigu nepameni, kur jį nukišai? O gal Markas visai nepavojingas. Gal aš pati keliu jam grėsmę. Gal kaip tik aš ketinu jį nudėti.

Bet aš to daryti neketinau. Užbaubiau visa gerkle greičiau nešdintis iš mano buto. Kai jis nė nepasikrutino, dar kartą ant jo užrikau. Paskui net ir jam išėjus dar ilgai šūkavau.

Grįžk į savo namelį, mieloji. Ir ateik rytoj, gerai?

Kai grįžo Endis, ir ant jo paleidau gerklę. Aukštas plačiapetis Endis, susirietęs į kamuoliuką ir apsikabinęs lovos galą, graudžiai

raudojo. Man nė galvon netoptelėjo jo ginti. Nė nepagalvojau, kad abu turėtume vienas kitą ginti. Tikėjausi, kad jis turi ginti mane.

Nutraukiau santykius su Endžiu, nes jis davė mano namų raktą išdavikui ir aš pasijutau nesaugi. Tačiau ne tai buvo svarbiausia priežastis. Nutraukiau su juo draugystę dėl to, kad jo niekada nebūdavo namie ir jaučiausi vieniša, nes jis neatsiliepdavo į mano skambučius ir jaučiausi apkvailinta ir nemylima.

Kitą dieną, kai Markas mane išgąsdino, nuėjau pas Lindsį parūkyti žolės ir išsiverkti. Lindsiui irgi reikėjo peties išsiraudoti, nes taip pat neseniai buvo patyręs nuoskaudą. Jo vaikinas, su kuriuo pragyveno dešimt metų, išsikėlė iš jo buto, ir Lindsis pasakojo, kaip jam rytais liūdna vienam, kaip dabar tvarkinga vonioje ir kad jam reikia prieš miegą surūkyti dar vieną cigaretę, kad greičiau užmigtų. Nejučia supratau, kad mano bėdos tokios pat, o vis tiek gyvenu su vaikinu, galbūt gėjumi ir neabejotinai niekam tikusiu ir visai susipainiojusiu jausmuose draugu. Paaiškėjo vienintelis priimtinas sprendimas – privalau kuo skubiau nutraukti menkaverčius santykius su Endžiu ir keltis gyventi pas Lindsį.

Išsikėliau tikrai nemaloniai. Baisiai troškau kuo greičiau nešdintis iš tos baltos dėžės, vadinamos butu, kurios net nemokėjau tinkamai įrengti. Kas norėtų nuolat regėti savo klaidas, savo bejėgystę, nesėkmingus bandymus tualeto sienas išklijuoti plytelių mozaika, o paskui kaskart siusiojant liūdnai spoksoti į jas? Kelias išsišakojo ir pasirinkau tą, kuris vedė į laisvę. Endis grįžo namo ir rado mane besikraunančią daiktus.

Atsisėdo ant sofos ir susiėmė rankomis galvą. Mane tai labai nustebino. Maniau, kad atsikimš butelį budvaizerio ir eis žaisti „Sonic the Hedgehog“. Pasirodė, visai jo nepažįstu. Įsivaizdavau, kad atšalę mūsų santykiai – gryniausia jo kaltė. Juk jo niekada nebūdavo namie. O kad ir aš prie jo nesitaikiau, nė nesusimąsčiau.

Dabar vaidindama teatre labiausiai pasiilgstu ne plojimų, o pilnatvės potyrio, kai stoviu ant scenos. Man bet kokius asmeninius jausmus užgožia ribota erdvė, adrenalinas ir prožektorių šviesos. Protas tada atbunka, kūnas pasidaro nesvarus, širdis atsilapoja. Vaidinant man niekada nereikia apsimesti, kad pravirkčiau, nereikia galvoti apie alkstančius vaikus, skerdžiamus ruonių jauniklius ar savo mirusią senelę. Vaidinti man patinka dėl to, kad kai man sekasi, apie nieką negalvoju.

Teisingai žmonės sako, kad suvisam iš teatro išeiti neįmanoma. „Didžiosiose Samuelio bėdose“ visa scena buvo apraizgyta virvelėmis, besidriekiančiomis nuo knygų spintos prie kėdės kojos, nuo žvakidės stovo iki kreida rašomos lentos ant aukščiausios knygų lentynos. Gyvenime irgi pilna virvelių, tik jos nematomos. Kūnas gal ir išeina iš scenos grakščiai (o gal ir negrakščiai), bet širdis vis tiek lieka virvele

pririšta prie daikto scenoje. O gyvenime, kai pasuki ne ten, kur reikia, staiga ta virvelė ima ir trūkteli.

Taip yra ne tik teatre. Įsivaizduoju kraujuojančią ir pulsuojančią savo širdį voratinklio vidury, nuo jos į visas puses driekiasi sidabriniai siūlai, pririšti prie visko, ką kada nors mylėjau, su kuo maniausi pasielgusi teisingai.

25 skyrius

Apsilankiusi nuostabiame vieno aktoriaus spektaklyje „Postpornomodernistė“, susipažinau su spektaklio kūrėja ir buvusia pornografijos pasaulio žvaigžde Ane Sprinkl. Mane sužavėjo jos indiškos veido puošmenos, blizgučiai ir sarkastiškas pasišaipymas iš vaginos, todėl mudvi greitai susibičiuliavome. Anė – tikra revoliucionierė. Ji supažindino mane su nauju bruožu – nesigėdyti savęs. Taip ji buvo pagelbėjusi jau daugeliui žmonių.

Vaikščiodama pietauti su Ane, susipažinau su kitais žmonėmis, kurių darbas apėmė dvi sritis – meno ir sekso. Dauguma jų už mane gerokai garsesni (jie galėjo didžiuotis prisiminimais apie Robertą Mapletorpą), bet aš irgi turėjau keletą deimančiukų savo karūnoj. Buvau devyniolikmetė su tatuiruote ant lyties organų, ką tik grįžusi iš Brunėjaus princo haremo. Šitaip Anė pristatydavo mane draugams.

Pas Anę dirbau modeliu ir nusifotografavau jos leidžiamų postmodernistinių kortų „Pin-up Pleasure Activist“ paveikslėliams. Šios nuotraukos kilstelėjo mane aukštyn, į dievaitės modelio darbą, kartais net su labai garsiais menininkais. Čia įgijau vertingos patirties, dirbau su įkvėpimu, bet kartais tekdavo pasijusti ir išnaudojamai, panašiai kaip vidurinėje, kai vienas mokytojas imdavo man masažuoti pečius, o aš negalėdavau liepti jam liautis, nes būdavo gėda. Dabar tos nuotraukos verčia raudonuoti ir susigūžti, bet kai kurios išties gražios, ir džiaugiuosi, kad jas turiu. Rekomenduoju visoms devyniolikmetėms rasti progą nusirengti prieš kamerą ir nusifotografuoti. Pamėginkit. Net jeigu ir manote, kad esate negražios. Nes po penkiolikos metų pažiūrėsite į jas ir pasakysite, kad buvote tikrai žavios.

Savo asmenybę kūriau sulydydama performanso meną, aktyvistų judėjimą ir darbą sekso srityje. Paklausta sakydavau esanti feministė, kovojanti už žmonių seksualines teises. Buvau pornografinio performanso atstovė. Keletą kartų net nuėjau į pasimatymą su Kamila Palja, nes ji tariamai buvo laikoma prostitučių šventąja, tebedirbančia sekso srities dievaite. Tačiau tarp mudviejų niekas nesimezgė, ji man buvo per šiurkšti ir per daug pasileidusi.

Ji smarkiai rūstavo ir purkštavo, o vėliau žurnalui „Playboy“ papasakojo apie pasimatymą, panašų į mudviejų, ir pasiguodė, kad jeigu būtų vyras, veikiausiai tą moterį būtų nudūrusi už tai, kad taip ją erzinusi. Kamila šia taktika rėmėsi kaip pavyzdžiu norėdama parodyti, kad vyrai išprovokuojami elgtis su moterimi žiauriai. O aš maniau, kad mūsų pasimatymas šiaip nenusisekė.

Mano rašomo performanso scenarijus sparčiai rutuliojosi ir netgi nufilmavau keletą jo scenelių. Šiaip ar taip, ta patirtis man priminė laikus, kai padėjau savo draugei striptizo šokėjai nešti sofą. Kai tik pakeldavau sofos galą, kitas nusvirdavo, ir kai jau abi gerai įsikibdavom ir vėl ją pakeldavom, po kelių žingsnių sofa imdavo linguoti į šalis ir vėl tekdavo pradėti iš naujo. Užtrukom gal tris valandas, kol nuvilkom tą daiktą gatve per dešimt kvartalų ir užtempėme laiptais į jos butą. Mano scenarijus buvo visai toks pat. Vos ką nors pataisydavau, kitoj vietoj atsirasdavo spraga. Mačiau, kad jis niekam tikęs, bet neišmaniau, kaip suktis.

Po manim su Lindsiu aukštu žemiau gyveno Penas Džiletas, tas aukštesnis vyrukas iš magų dueto „Penas ir Teleris“. Mudu su Penu buvom seni pažįstami dar prieš man atsikraustant pas Lindsį. Kad atsikėliau į jų namą – dar vienas patvirtinimas, koks mažas šis pasaulis. Peno draugas kompiuterių meistras Kolinas dažnai ateidavo pas mus pavakaroti. Mudu su Kolinu susidraugavom ir iki šiol esam artimi bičiuliai. Atrodė, lyg gyventume bendrabuty. Dėl kompiuterio bėdų ar tempdama padėklą, pilną sumuštinių su tunu, lipdavau apačion pas Koliną, o paskui grįždavau atgal, svetainėje nustumdavau į šalį kilimą ir mokydavausi su Lindsiu dvigubo žingsnelio.

„Atpalaiduok ranką, princese, – sakydavo Lindsis. – Atrodo, lyg galynėčiausi su aligatorium.“

Lindsis man buvo kaip pakaitinis tėvas. Jis ne tik išmokė mane šokti, bet ir patvarkė mano rėkiantį drabužių stilių. Mano spintą jis vadino Viktorijos laikų kekšės skudurynu, o apie mano apavą vos ne kasdien sakydavo, kad „su tokiais bateliais Džekė Kenedi būtų numirusi iš siaubo“. Jam vis primindavau, kad mano drabužiai buvo pirkti prostitutės, o ne pirmosios šalies damos karjerai. Jis atkirsdavo, kad tai tik dar kartą patvirtina mano vaizduotės menkumą, jei čia įžvelgiu tokius ryškius karjeros skirtumus. Kartais, žiūrėk, vėl apsiaunu pigius kekšiškus batelius, bet nuolatinės Lindsio pamokos vis dėlto smarkiai kilstelėjo mano mados suvokimo kartelę. Dar jis išmokė mane tvarkytis namie, tempėsi kartu į sporto salę ir vertė nors retsykiais namie gamintis valgyti.

Anksčiau ar vėliau net ir pornografinių performansų artistei ar feministei aktyvistei, kovotojai už seksualines teises, tenka pažvelgti tiesai į akis. Prabėgo metai, kai grįžau iš Brunėjaus. Per tuos metus kas mėnesį keičiau plaukų spalvą, parduotuvėje „Barneys“ nusipirkau

šešiolika porų aukštaaulių ir visą „Louis Vuitton“ lagaminų komplektą (visai ne Patės Smit stiliaus). Ištisus metus pirkausi dizainerių džinsus, pietaudavau su draugais restoranuose ir mokėjau už juos, miegojau prabangiuose „Pratesi“ pataluose ir laksčiau po sendaikčių turgavietes ieškodama antikvarinių baldų, kurių man visai nereikia.

Tokią prabangą leidau sau ne viena. Šitaip gyvena visos Brunėjuje pabuvusios merginos. Įtikinėjau save, kad, palyginti su jomis, aš tik nuskurdęs Vorenas Bafetas. Iš retų telefoninių pokalbių su Delija teko sužinoti, kad vos tik Los Andželo merginos grįžta namo iš Brunėjaus, iš karto lekia į Beverli Hilso saloną „Mercedes-Benz“ ir perkasi patį brangiausią automobilį, dažniausiai kreminės spalvos su rusva odos apdaila. Visos šluoja L. V. lagaminus, tad kodėl aš negaliu? Juk tai tas pat, kas ir kepaliukas duonos ar butelis pieno, ar ne? Po metų švaistūniško gyvenimo šulinėlis neišdžiūvo, bet dugnas jau buvo matyti.

Pasirodymas Formano spektaklyje atvėrė man visas duris – jeigu tinkamai pasinaudosiu nusišypsojusia laime, tikėtina, kad mano aktorinė karjera gali įsisiūbuoti. Ką darytų Patė Smit? Ogi ryžtingai iškeltų galvą, pasiimtų, kas jai priklauso, ir dar visiems išspardytų užpakalius. Jos nekęstų, ją mylėtų, visi ją matytų ir niekas jos nepamirštų.

Bet vos prisėdus apmąstyti savo galimybių vis kas nors, žiūrėk, ima ir sukliudo, o aš pradedu nenustygti vietoje. Nesu nusiteikusi griebti, kas po ranka pakliuvo. Viskas nusibosta, reikia pailsėti. Kur dingsta mano nenumaldoma savimeilė? Laikui bėgant sumenksta ir išnyksta. Bandau rasti plyšelį, pro kurį ji paspruko, tikėdamasi skylę užlopyti ir vėl įsikrauti energinio užtaiso, kuris vidurinėje kiekvieną šeštadienio rytą mane varydavo sėsti į autobusą ir lėkti į Niujorką mokytis vaidybos ir šokti. Gerai apsidairiusi pamatau, kad tų skylių – gyvas velnias, ir nežinia, kurią pirmiausia lopyti.

Kaip rašytoja aš niekam tikusi. Ištisomis valandomis žiūrėjau per televiziją Eimės Fišer teisines laidas ir ėjau pasivaikščioti į Kolumbo aikštę. Vieną ne tokią tingią dieną nupėdinau pasidairyti į dangoraižį „Empire State“. Jį matydavau pro savo namų langą. Taigi vieną rytą apsivilkau senovinį odinį lietpaltį ir nuėjau į jį paslampinėti.

Pakeliui į dangoraižį turėjau praeiti pro parduotuvę „Macy’s“. Nieko negalvodama suktelėjau į šoną ir nudrožiau tiesiai į ją. Patraukiau į vyrų skyrių ir, nuėjusi prie parfumerijos lentynų, susiradau buteliuką kvepalų „Egoiste“. Tai Robino kvepalai. Paėmiau mėginėlį ir pasipurškiau abiejų rankų riešus, palaukiau, kol išgaruos spiritas, o tada pakėlusi prie nosies pauosčiau. Pajutau virptelėjimą, silpną, bet neginčijamą.

Pačiame dangoraižio „Empire State“ viršuje žvelgiau į miestą pro metalinį tinklą monetoms ar kitiems žioplių numestiems daiktams

sugauti. Miestas iš viršaus atrodo it baisus žiurkių knibždėlynas, apneštas suodžiais ir išmargintas įdubų. Vėl priglaudžiu riešą prie nosies ir kažkodėl mėginu prisiminti Robino mėgstamą priežodį „šaunuolė“. Nesmagu, kai su tavim bendrauja kaip su penkiamete ar šuneliu, bet man vis tiek patiko. Tarsi koks pripažinimas, kone meilė. Ar net pergalė.

Niujorke aš labiau panėšėjau į tikrąją aš, o Brunėjuje buvau ta, kuri turi daugiau tikslų. Jaučiausi galinga. Ten man nereikėjo bijoti tokių dalykų kaip nusivylimas, kad mano rašoma pjesė patirs visišką nesėkmę. Ten nereikėjo darytis aborto ar neapgalvotai skaudinti žmonių. Nereikėjo stengtis gauti gero vaidmens, o paskui vis tiek nusivilti. Net jeigu mano veikla Brunėjuje ir buvo pavojinga, taisyklės buvo paprastos, o tikslas lengvai pasiekiamas.

Per tuos metus, kai grįžau namo, iššvaisčiau galybę pinigų, nes buvau prie jų pripratusi. Netgi susikūriau pasaulį, kuriame jų reikia stebėtinai daug. Sekso industriją lydi daug vilkduobių, ir aš į vieną iš jų įkritau. Dėl tos priežasties gan dažnai pasiryžusios mokytis striptizo šokėjos tikslas tampa mitu. Aišku, ne viena striptizo šokėja ima mokytis aukštojoje, bet veikiai mokslai nustoja ją dominti. Socialinių žinių laipsnis per žemas, kad gautum darbą pagal specialybę, be to, už jį nepasiūlys tiek, kiek gautum grynaisiais išėjusi iš naktinio klubo.

Tačiau ne viską lemia vien pinigai. Dar reikia tapti asmenybe, kuri kiaurą dieną galėtų rangytis klientui ant kelių ar gulėti pamiršta juodo šilko pataluose princo miegamajame šalia darbo kabineto. Ši asmenybė turi būti seksualesnė, drąsesnė, aistringesnė ir neabejotinai ne tokia jautri skausmui nei tikroji tu. Jeigu ji ne tokia, vadinasi, tu per mažai stengeisi ją tokią sukurti. Tad gal retsykiais, kai nedirbi, tau reikia tą asmenybę lankyti. Sakykim, savaitgaliais, kai tau nesmagu bendrauti vakarėlyje su svečiais, kai draugas užgauna tau jausmus ar kai nuėjusi į pasimatymą jautiesi pažeidžiama. Ir tada pamatai, kad ta begėdė striptizo šokėja, ta šiuolaikinė mergina pagal iškvietimą tau iš tiesų padėjo. Galbūt tau tereikia dažniau ištraukti ją į dienos šviesą.

Intymių paslaugų darbas pavojingas. Aišku, dėl suprantamų priežasčių. Moterys pasmerkiamos visokiausiam išnaudojimui – paprastų sąvadautojų ir net tokių save šlovinančių ir kostiumuotų, save vadinančių klubų savininkais. Mes tampame lengvu smurtaujančių vyrų taikiniu. Mums kyla pavojus užsikrėsti lytiškai plintančiomis ligomis. Bet didžiausias ir skaudžiausias pavojus kyla dėl to, kad jau nebejaučiame skirtumo tarp tos susikurtosios darbui skirtos asmenybės ir tikrosios savęs. Ir ta mergina, kuri viešumoje taip profesionaliai kraiposi su raištukinėmis trumpikėmis, tikram gyvenime nemoka priimti elementariausių sprendimų. Bet tik duok jai pasireikšti, ir ji jau žinos, ką toliau daryti. Juk ji – striptizo šokėja. Duok jai valią, ir ji parodys, ką gali. Toks jos darbas.

Tačiau tąkart nieko neįrodinėjau. Nusprendusi grįžti į Brunėjų, raminausi išleidusi visus pinigus ir pamiršusi kelionę į Paryžių. Sulakstysiu dar sykelį į Brunėjų ir viskas jau bus kitaip. Aplankysiu Paryžių, grįšiu namo, rasiu gerą agentą ir netrukus puikuosiuosi gatvių afišose. Mano pavardė mirgės kino ekranuose, bus rodoma pirmosiose titrų eilutėse. Įtikinėjau save, kad pasiilgau Robino, kad tinkamai su juo neatsisveikinau. O dabar žvelgdama į praeitį suprantu, kad iš tiesų ilgėjausi ne Robino, o merginos, viršutiniame viešbučio aukšto numeryje iš balkono žvelgiančios į Kvala Lumpūrą, besimėgaujančios sėkme ir kiaurą dieną neturinčios ką veikti, tik svajoti.

Kol kroviausi daiktus, Kolinas užlipo pas mane iš Peno buto ir paskutinę minutę dar spėjo patvarkyti mano kompiuterį. Prieš kelis mėnesius jis įkalbėjo mane nusipirkti naujos kartos nešiojamąjį. Kolinas nėrėsi iš kailio, kaip kuo greičiau ir geriau sutvarkyti naują daiktą, kad galėčiau iš Brunėjaus siųsti elektroninius laiškus. Baiminausi, kad muitinėje jo iš manęs neatimtų, bet vis tiek verta pabandyti.

– Kaip manai, ar aš teisingai elgiuosi? – paklausiau Kolino.

Kaip tikras pragmatikas jis atsakė:

– Tikrai taip. Kiek moterų priemiesčiuose visą gyvenimą kankinasi, kad koks mulkis numestų joms grašį. O tu savo bausmę priimi iškelta galva. Susižerk pinigus ir galėsi elgtis su jais kaip tinkama. Šįkart pasistenk išsiaiškinti, ko iš tavęs norima, ir atrasi aukso gyslą.

Mums kalbantis, Kolinas visą laiką neįtikimai mikliai spaudinėjo klavišus ir dar bendravo telefonu su klientais.

– Žinai, mane siutina, kad princas perka iš tavęs tiek nedaug, nors tu gali pasiūlyti jam gerokai daugiau, – pareiškė jis. – Na, turiu galvoj, galėtų pasakyti: „Parašyk iki antradienio pjesę ir pastatyk ją penktadienio vakarui.“

– Ne visi norėtų žiūrėti mano spektaklį.

– Betgi vis tiek, pinigų jis turi. Kokia nuobodybė.

– Tikrai. Baisi nuobodybė.

– Ar galėtum kurti mintyse noveles, kol kiurksosi vakarėliuose?

Susimąsčiau. Man nė galvon netoptelėjo, kad galiu rašyti noveles. Ta mintis man patiko. Būtų visai neblogai.

– Nežinau. Galima pamėginti. Pradėčiau nuo trumpo apsakymo.

– Pamėgink. Kol sėdėsi vakarėlyje, apmesk viską mintyse, paskui grįžusi į namelį parašyk kompiuteriu ir atsiųsk man elektroniniu paštu. Neleisk laiko nuobodžiaudama.

Lėktuvas pakilo, ir aš žiūrėjau iš aukštybių į savo smaragdų miesto bokštų, mąžtančių it vaikiški žaislai, smailes. Nusistačiau laikrodį Singapūro laiku. Būna lengviau keliauti, kai iš karto nusistatai laikrodį vietos laiku. Visą gyvenimą svajojau nukeliauti į Niujorką ir

tapti aktore, o štai dabar Niujorkas plyti apačioje – vis mąžta ir nyksta kartu su šeima, nutrūkusiomis draugystėmis ir pasiūlymais imtis konkrečių aktorinių darbų. Kažkodėl labai troškau, kad jis kuo greičiau išnyktų iš akiračio ir prieš mane atsivertų dvidešimt valandų mėlyno dangaus.

26 skyrius

Lyg nakviša keliavau pramintu taku: iš Niujorko į Frankfurtą, iš ten į Singapūrą, jame į „Vestin Stamfordą“ ir kitą dieną lėktuvu į Bandar Seri Begavaną. Ari liepė man „Vestin Stamforde“ pasitikti tris naujokes ir dieną praleisti Singapūre, apsiprasti, o tada leistis į galutinį kelionės tikslą. Kadangi Ari žadėjo atvykti tik po savaitės, turėsiu joms aprodyti – kas, kur ir kaip. Ji paprašė manęs padaryti jai paslaugą ir pasirūpinti, kad merginos saugiai pereitų Bandar Seri Begavano oro uosto muitinę ir kad joms nieko blogo nenutiktų. Ji ir toliau manim pasitikėjo. Geras ženklas.

Praėjusį kartą vos tik nuvykusi į „Vestin Stamfordą“ išsyk išsijungiau. Šįkart nusprendžiau už bausmę, kad taip ilgai negrįžau, pabendrauti su merginomis. Nuėjau į viešbučio restoraną pavakarieniauti su naujokėmis: niekuo nekrintančia į akis Džina ir Šeila. Eidama prie staliuko jaučiau, kaip jos nužiūrinėja mano aprangą. Vienintelis šio to vertas mano aprangos atributas – rankinė. Tuo metu jau turėjau ištisus stalčius gražiausių „Chanel“ ir „Hermès“ rankinių. Visą mėnesį kasdien galėdavau vaikščioti su vis kita. Tačiau aš keliavau mūvėdama džinsus ir be jokio makiažo. Mane pamačius, merginų veidai nutįso iš nusivylimo. Jos vilkėjo suknelėmis, buvo pasidažiusios akis ir blizgiu lūpas.

Vos apkabinusi jas pasveikinti, suvokiau, ką Ari turėjo galvoj sakydama, kad Brunėjuje žmonės pasikeičia. Šita merginų partija buvo gerokai brandesnė. Jų nuovokumas tvyrojo ore kaip kvepalų debesis. Lyg jos būtų ką tik iššygiavusios iš salono „Rampage“ matavimosi kabinų ir kosmetikos skyriaus „Bloomie’s“.

Pirmas klausimas apie pinigus. Vos spėjom viena kitai prisistatyti, o jos jau puolė klausinėti – kiek? Kiek uždirbs per savaitę? Kiek gaus iš viso? Ar bus dovanojamos brangenybės? Atsakiau joms taip, kaip ir man visi sakydavo: „Nesijaudinkit. Nusivilti tikrai neteks.“

Spalvingiausia iš visos grupės – Šeila. Gergždžiančiu balsu ir su nušiurusia rankine. Kai atsegė ją, kad išimtų metukų sūnelio nuotraukas, pusė jo pamušalo per šoną išvirto lauk.

– Čia mano sūnelis, – pasigyrė ji, duodama nuotraukas per

gausybę lėkščių su vištienos kepsneliais ir žemės riešutų padažu.

Kiek žinau, Pietryčių Azijos virtuvė ir išgarsėjo pasaulyje šituo žemės riešutų padažu.

– Tu netekėjusi? – paklausė manęs, kai jau trečią kartą buvo atnešta gėrimų.

– Ne.

– Nežinau, ar tau kas sakė, kad buvau išrinkta metų žurnalo „Penthouse“ gražuole. Gyvenau pas žurnalo įkūrėją Gučonę. Jo šeima man dabar kaip sava ir toks gyvenimas man nesvetimas.

– Ar Gučonės turi nuosavą šalį?

– Supratau. Moki juokauti. Tau patiktų Bobas Jaunesnysis. Kai grįšim, surengsiu tau su juo susitikimą. Jis gyvena Niujorke. Tu irgi šmaikšti kaip Bobas. Jam patiktum.

Ji visą vakarą, kol atėjo laikas skirstytis, tauškė apie nuotykius Gučonės šeimos baseine.

Iš ryto apsiblaususios pašmirinėjome po miestą. Aplankėme Singapūro zoologijos sodą, nes kalbama, kad jis humaniškiausias, įspūdingiausias ir taip toliau. Slampinėjom drėgname karštyje ir glostėme dramblių jauniklius. Singapūro gyventojai ir nutukėliai vakariečiai išpūtę akis vėpsojo į nukirptus Šeilos marškinėlius ir aptemptus šortukus. Merginoms zoologijos sodas patiko, o man ne. Man jie apskritai nepatinka. Man graudu žiūrėti į gorilas žmogaus rankomis.

Kai kitą dieną visos keturios susėdom į Karališkųjų Brunėjaus oro linijų lėktuvą, tikinau save, kad šleikštulys ir sunkumas širdyje nuo laiko juostų kaitos.

Mūsų namelyje pamačiau, kad Šeila, Džina ir trečioji mergina, kuo ji ten vardu, toli gražu ne vienintelės gražuolių bandos naujokės. Iš ankstesnės komandos po metų buvo likusi tik Delija, kaip visad linksma ir ryžtingai nusiteikusi toliau tyliai pildė savo banko sąskaitą ir audė ateities planus.

Pamirštos dienos, kai merginos gyveno kambaryje po vieną ir telefoniniai pokalbiai buvo neribojami. Dabar amerikiečių buvo net du pilni nameliai, ir man teko gyventi vienam kambary su Šeila. Jau pirmosiomis valandomis pajutau, kad nuotaika daug triukšmingesnė, visoms ankšta, apsauga skystesnė. Netrukus paaiškėjo, kad ne tik Šeila gali girtis „Penthouse“ gražuolės titulu. Čia knibždėjo visokio plauko gražuolių ir grožio konkursų nugalėtojų, maudymosi kostiumėlių manekenių. Susėdus visoms prie marmurinio pietų stalo, apsidairiau ir pagalvojau: na ir ką? Visa šutvė modelių, gražuolių ir kalendorinių pupyčių – suaugusio vyro vaikiškos svajonės įgyvendinimas. O kas toliau?

Jos tik jaunos mergaitės, gyvos ir su ydomis, o jų atvaizdais jau marginami žurnalų puslapiai, dažų purkštuvais išgražintos, kad

atrodytų stulbinamai dailios ir patrauklios. Gal ir Robinas tokios nuomonės? Gal dėl to užsisako vis naujų, o paskui grupelėmis atleidžia?

Amerikiečių antplūdis hareme buvo pirmasis žingsnis, rodantis augantį Robino godulį ir moralinį smukimą. Man teko matyti pirmąjį sniegą, išgirsti, kaip jis gurgžda, o vėliau nevaldomas sniego kamuolys užgriuvo ir jį patį. Bet tai atsitiks dar negreit, aš jau būsiu namie ir skaitysiu apie tai laikraščiuose. Kiūtosiu ant draugo sofos Los Andžele ir iš nuostabos atvipusia lūpa žiūrėsiu, kaip Šeila postringauja gandonešių žurnalistams, o ekrane viena po kitos mirga skaitmeniniu fotoaparatu darytos nuotraukos su užtamsintu mano veidu ir papais – nelabai vykęs būdas nuslėpti mano tapatybę.

Tačiau tąkart man tik dilgtelėjo neaiški nuojauta, kad už rūmų vartų vyksta kai kas rimta. Mane tai išmušė iš vėžių. Šitas pasaulis man atrodė valdomas taip griežtai, kad jam nebaisūs jokie pokyčiai.

Tačiau kai kas buvo nepakitę. Mums atvykus, jau pačią pirmą valandą, man gulinėjant ant sofos ir spoksant į prisiplojusį prie sienos ir saulėje besišildantį driežą, pasirodė apsauginninkas ir liepė mudviem su Delija rengtis bikiniais ir drožti degintis prie viršutinio baseino. Storai išsitepiau niujorkietiškai blyškią odą, čiupau rankšluostį ir golfo vežimėliu nukūrėme įkalnėn pažįstamu keliuku. Popiečio saulėje visa švytėjau rausvai. Tarsi šviesčiau tamsoje.

– Kur Fiona?

– Oi, miela sese. Per ilgai tavęs čia nebuvo.

Fionos istorija susiklostė štai kaip: išgyvenusi čia kone metus, Fiona jau turėjo nesuskaičiuojamą daugybę spintų, prigrūstų dizainerių drabužių, Filipinuose prisipirkusi namų – sau ir visai giminei, o brangenybėmis galėjo rungtis su pačia Anglijos karaliene. Per Kalėdas princas Džefris padovanojo jai milijoną dolerių grynais ir sužadėtuvių žiedą. Dėl šito tariamai žalvarinio žiedo mes visos įnirtingai kovėmės. Tačiau, kaip matyti, tik mes, o ne Fiona.

Fiona atmetė Robino pasipiršimą ir pirmu lėktuvo reisu išdūmė namo, susikrovusi drabužius, pinigus ir susigrąžinusi laisvę. Savo išdavyste ji pranoko Sereną visa galva. Niekas nežinojo, kur Fiona gyvena ir kur jos ieškoti. Daugiau jos nemačiau, bet kartais prisimenu ir prisiminusi pagalvoju, kad ji išmokė mane vaikščioti pakelta galva.

Vakarui pasirinkau trumputę dramblio kaulo spalvos suknelę. Per šilką buvo galima įžiūrėti kūno spalvos „Cosabella“ trumpikes ir pro jas prasišviečiančios tatuiruotės kontūrus. Apžiūrinėdama save veidrodyje pirmą kartą susimąsčiau, ar tikrai jos man reikėjo. Ką pamanys Robinas? Tatuiruotė ant intymios vietos, jergau – kas tai sugalvojo? Kur buvo mano protelis? Ar jis nepasibaisės?

Vakarėlių salėje mūsų valdose buvo taip ankšta, kad turėjome sėdėti ant plačių sofų susispaudusios užpakaliais, ramstytis į kėdžių

atkaltes. Dvi smulkesnės merginos turėjo sutilpti ant vieno minkštasuolio, sėdėjo ant pat kraštelio. Anksčiau mūsų salės pusę galėjai lyginti su pirmos klasės lėktuvo salonu, o dabar visos buvom lygiateisės.

Naujokės smalsavo apie mane ne ilgiau kaip tris sekundes. Aš čia gyvenau prieš metus? Jų susidomėjimas greitai išblėso. Įdomiausia kiekvienos merginos tema – pataukšti apie save. Nesupratau, apie ką jos visą laiką ulbėjo, bet buvo smagu klausytis. Merginos pertraukdavo viena kitą ir bandė ankstesnės pašnekovės pastabas pritaikyti sau.

– Turėjau pusseserę, kuri lankėsi pas holistinės mitybos specialistą ir jis jai aiškino, kad angliarūgštė skatina celiulitą, nes riebalų ląstelėse kaupiasi oro burbuliukai. Įdomu, ar šitas šampanas irgi kenkia?

– Nemanau. Visos manekenės geria šampaną ir nė viena nesiskundžia dėl celiulito.

– Vieną kartą, žinai, aš leidau laiką su Deivu Navaru viešbutyje „Sanset Marquis“. Šešta valanda ryto, žinai, mūsų ketvertas. Visi žiūrim, žinai, filmą „Durys“ ar kaip ten, visi linksmi ir, žinai, geriam šampaną „Cristal“ už šešis šimtus dolerių. O koks skanus!

– Girdėjot? Viena prancūzė bandė prasmukti į Singapūrą su hašišu, paslėptu po lagamino pamušalu, bet buvo sugauta ir nubausta mirties bausme, o kitų šalių valstybių galvos bandė ją išgelbėti. Bet vis tiek niekas jų neklausė ir nukirto jai galvą.

– Taip. Girdėjau. Tikri fašistai. Singapūro oro uoste net gumos kramtyti negalima.

Aš pasikeičiau. Klausantis merginų pokalbio, man nekyla noras jų užsmaugti, net nekyla noras pačiai pasismaugti rankinės dirželiu. Be daugybės kitų dalykų, vyliausi grįžti čia ir vėl sėdėti šiame krėsle. Geriau jaučiausi narvelyje čia, šitam žvėryne, nei mūro džiunglėse. Mano protas prašviesėjo. Be to, sėdint šitoj salėj ir skaičiuojant pro šalį kapsinčias gyvenimo valandas, ir širdyje tapo ramiau. Nepuoselėjau iliuzijos, kad kažkur manęs laukia aktyvus gyvenimas ir turėsiu į jį grįžti. Svajonė tapti žvaigžde, kuri iki šiolei švietė man kelią, pamažėl ėmė gesti, netgi smilkti. Galėjau net dūmus užuosti.

Artėjo Robino pasirodymo vakarėlyje valanda. Labai jaudinausi. Sėdėjau nuleidusi pečius, susikūprinusi, tarsi ramindama krūtinėje plastančią širdį. Reikia susiimti, atstatyti krūtinę, tinkamai sukryžiuoti kojas ir dėtis, kad smagiai leidžiu laiką.

Azijietės taip pat gerokai pasikeitusios, bet ne taip pastebimai kaip amerikietės. Nudžiugau pamačiusi savo drauges Joją, Tutę ir Lilę, tačiau net jos truputėlį manęs šalinosi. Tutė ir toliau atrodė amžinai jauna ir susikaupusi. Joja geru kilogramu papilnėjusi per klubus, bet veidas ištįsęs, putlūs skruostai nukarę. Jau sensta. Jai turbūt apie šešiolika. Vilkėjo oranžiniu „Chanel“ kostiumėliu, į kasą supinti

plaukai, regis, dar pailgėję.

Robinas įžengė į salę. Atrodė nė kiek nepasikeitęs. Su tais pačiais lauko teniso šortais, ta pati vešlių plaukų, sušukuotų aukštyn, šukuosena. Praeidamas su keliomis merginomis mandagiai pasisveikino, tyčia nusukdamas akis nuo amerikiečių stovyklos. Jam įkandin atsekė Vinstonas, Denas, daktaras Gordonas ir kiti palydovai. Žinojau, jie mane pamatys tik tada, kai į mane dėmesį atkreips Robinas. Apsidairęs jis sugavo mano žvilgsnį ir perdėtai apsimestinai nustebęs kilstelėjo antakius.

– Atvykai, – tarė jis ir paėmęs už rankos pasilenkė pabučiuoti.

Merginos dar labiau susispaudė palaisvindamos jam vietos, bet nereikėjo. Jis neprisėdo. Nuo suvaidintos nuostabos mane nukrėtė šaltis. Tokiu savo elgesiu dažniausiai jis slėpdavo užuominą, kad padarei kai ką netinkama. Robinui atsisėdus, nei iš kairės, nei iš dešinės nepritūpė nė viena mergina. Trumpai pasėdėjęs su dviem draugais, Robinas atsistojo ir nuėjo palei staliukus.

Edis mane karštai apkabino, pasveikino, o paskui išsivedė iš salės ir palydėjo į valgomąjį, kur buvo padengta kasdienei vakarienei. Stalas buvo nukrautas padėklais su maistu ir paruošta dvylika vietų susėsti aplink jį. Netrukus prie manęs prisidėjo Robino draugai. Galiausiai atėjo ir pats Robinas. Sėdėjau Robino dešinėje ir visi žiūrėjome į plačiaekranį televizorių, kur buvo rodomas Bolivudo filmas su malajų subtitrais. Vyrai elgėsi kaip mokyklinukai, negailestingai šaipydamiesi iš Deno dėl kažkokios filme vaidinančios aktorės.

– Jis ją įsimylėjęs, – pasakė man Robinas.

Kur nors kitur įsimylėti aktorę būtų fantazijų ribas peržengianti svajonė, tik ne čia. Buvau tikra, kad po kelių dienų pamatysiu tą aktorę Brunėjuje, apstulbusią iš nuostabos, lyg būtų įžengusi į drabužinę Mumbajuje ir pro kitas duris išėjusi Brunėjuje.

Per vakarienę Robinas paklausinėjo manęs, kaip leidau laiką namie. Pabrėžtinai vaizdžiai atsakiau, kad buvo labai nyku ir kad labai pasiilgau jo. Pridūriau, kad tėvas sunkiai serga ir dėl to turėjau gerokai užtrukti. Jis su apsimestine užuojauta išleido kažkokį garsą ir toliau valgė. Arba jis nemoka žmonių užjausti, arba įtarė mane meluojant.

Šiaip netikiu pragaru, Dievo bausme, atgaila ar net karma. Bet meluodama, kad mano tėvas serga, baiminausi baisaus atpildo iš aukščiau. Gal nuosprendis jau pats mano melas? Turbūt nebereikia jokios kitos bausmės, pakanka žinoti, kad esi iš tų, kurios geba meluoti ir susargdinti katrą nors iš tėvų nepagydoma liga.

Be jokio įspėjimo Robinas pakilo vidury keistos vakarienės, paįvairintos dar keistesniu filmo žiūrėjimo scenarijumi, ir paėmė man už rankos. Visi taip pat atsistojo.

Nusivilkus suknelę, dėl tatuiruotės mane vėl apėmė drovumas.

Gal derėtų jam paaiškinti? O gal neužsiminti? Didžiausia bėda, kad tatuiruotė nesiderino su mokyklinukės elgesiu, juk vaidinau maloniai nustebusią dėl kiekvieno jo ištarto žodžio. Kai išėjau iš vonios, jis sėdėjo ant lovos krašto mūsų senajame rūmų miegamajame ir laukė manęs.

– Turiu nedidelę staigmeną.

Nusimoviau per galvą trumpučiuką šilkinį apatinuką.

– Labai gražu, – pagyrė jis ir užsivertė mane ant lovos. Tai tariant nesukrutėjo nė vienas raumenėlis – kodėl?

Gal dėl to, kad visai netoli gyvena tatuiruotosios gentys? O gal dėl milijonų matytų pornografinių filmų ir tūkstančių išdulkintų merginų? O galbūt paprasčiausiai jo niekas nebestebina? Gal jis nieko nebemato, nes nesiteikia žiūrėti? Jo akyse regėjau dar didesnį alkį nei aną kartą.

Jo prisilietimas mane sukrėtė. Atrodė, lyg vienom kojinėm visą valandą būtų strikinėjęs ant kilimo. Jaučiausi tokia nepatyrusi, tokia nemokša, lyg mylėčiausi su tikru vaikinu, susijaudinusi ir sutrikusi. Jaučiau, kaip mano viduriai, mano visi organai stumiasi aukštyn, kad nesumaitotų. Gerą minutę negalėjau atsitokėti, susiimti. Teko paskubom ieškoti vidinio mygtuko. Bet kai jį radau, beveik nebenorėjau išjungti. Kilo pagunda palaukti dar minutę, bet supratau, ką darytų Robinas, jeigu leisčiau jam pamatyti mane. Neabejoju, iš karto būčiau netekusi jo pagarbos. Nebebūčiau jo verta priešininkė. Taip ir tūnojau gūždamasi.

Grįžusi į salę dar stabtelėjau tarpdury persimesti keliais žodeliais su Madže. Ji nuoširdžiai džiaugėsi mane išvydusi, nors paprastai elgdavosi angliškai santūriai. Suvaidino, lyg būčiau išvykus tik savaitgaliui. Paprastai susijaudinusios Madžės veidas panašus į Budos, bet ji vis tiek buvo įsikirtusi net pabalusiais pirštais į radijo stotelę, kabančią prie šono. Ji jau ne tokia nervinga, tik budresnė. Paklausiau, kas atsitiko.

– Et, gi žinai. Vieni rūpesčiai. Į miestą atvyko karalius Huseinas. Girdėjau, šiandien su juo mateisi.

– Ar aš?

– O ką – ne? Juk buvo atvykęs pietų.

Netinkamai ir ne vietoj prasitarė. Ne tokia jau ir didelė bėda, bet pagaliau supratau, kas grožėjosi pro valgomojo langą vaizdeliu prie baseino.

– Na, labai mielas vyrukas, – tarė ji.

Sveika atvykus į pasaulį, kur už kiekvieno veidrodžio slepiasi sekimo kamera, o už kiekvieno kampo tūno po karalių.

27 skyrius

Neseniai karališkoji šeima pramogų rūmuose ėmė rengti kviestinius pietus, o svečius apgyvendindavo svečių nameliuose, tada labai dažnai net po kelias dienas iš eilės princo merginoms buvo liepiama sėdėti kambariuose ir nesirodyti. Nekišti nosies į lauką, nevaikščioti į balkonus, dieną nesinaudoti sporto sale nei baseinais. Namų areštas, turėjome daugybę lazerinių kompaktinių plokštelių, maudydavomės vonioje ir žiūrėdavome vaizdajuostes.

Mokomąsias prancūzų kalbos garsajuostes palikau namie. Būtų skaudu į jas žiūrėti, be naudos dulkančias ant lentynos. Tačiau dabar spoksodavau į naują atsivežtą daiktą – į nešiojamąjį kompiuterį. Dar nebuvau apsisprendusi, kokio žanro imtis. Apsakymų? Poezijos? Dramos? Scenarijaus projekto jau seniai atsisakiau, tad atsivėrė beribė veiklos erdvė.

Kolino įdiegta elektroninio pašto sistema veikia be priekaištų. Kas rytą prijungdavau telefono linijos laidą ir išsiųsdavau jam vakare parašytus laiškus. Niekam nekliuvo, nes tai didelė naujovė, ir niekas nesusigaudė, ką veikiu. Net jeigu ir būtų ką nors nutuokę, nebūtų draudę.

Kadangi namų arešto taisyklės neleido žaisti lauko teniso, svetainėje kiaurą dieną klegėdavo merginų balsai, todėl vis dažniau užsidarydavau savo kambaryje, įsitaisydavau ant lovos ir, pasidėjusi ant kelių kompiuterį, dirbdavau. Dar nuo vaikystės rašiau dienoraštį, kartais labai kruopščiai, o kartais keverzodavau nesąmones ar betiksles svajones, tačiau ant spintelės prie lovos visada gulėdavo dienoraščio sąsiuvinis. Kurpdama didžiuosius gyvenimo planus visai pamiršau šį malonumą.

Nusprendžiau rašyti dienoraštį kompiuteriu ir tai tapo mano išsigelbėjimu. Taip įnikdavau, kad visai užsimiršdavau. Nebuvo kur eiti, ką veikti, todėl variau vieną puslapį po kito apie savo patirtį Brunėjuje. Parašytą tekstą nukopijuodavau ir atskiru laišku išsiųsdavau Kolinui. Jis irgi darė tą pat – aprašydavo poilsį šeimos vasarnamyje Kanadoje, pasakodavo šeimos naujienas, aptardavo savo draugės meilės įžadus. Laiškai man padėdavo stumti dienas.

Kaupiau mintyse pokalbių nuotrupas, detales, pastabas. Rašydama turėjau dingstį įdėmiau pažvelgti į mane supantį pasaulį. Ir staiga nuobodulio kaip nebūta. Dabar mano gyvenimas Brunėjuje turėjo tikslą – smarkiai pranokstantį iškreiptą savivoką, nesveiką prisirišimą prie ištvirkusio princo ar dar suprantamesnį prisirišimą prie princo banko sąskaitos.

Robinas ir toliau kas vakarą išsivesdavo iš salės merginą, kartais pasikviesdavo ir mane. Elgėsi taip, tarsi tarp mūsų viskas būtų po senovei. Dieną buvau pakviesta tik kartą. Iš jo rodomo man dėmesio

supratau, kad vis dar jam patinku, bet ne tiek, kad leistų sėdėti įprastoje vietoje šalia savęs.

Nieko daugiau iš jo ir nesitikėjau, toks elgesys manęs neerzino, kol rytais jis nepradėjo belsti į duris Džinai. Ji buvo paprasto, dailaus veiduko mergina, kaip ta namo grįžusi pergalės nepasiekusi mažo Indianos miestelio gražuolė. Matė reikalą man pasigirti, kad niekada nesifotografavusi žurnalo nuotraukai per du puslapius su nuogais papais, nes iš tiesų dirbusi aktore ir manekene. Jos oda nebuvo pavyzdinga, todėl ji nuolat tepdavosi storiausią sluoksnį makiažo kremo arba vaikščiodavo po namus su molio kauke. Žemutė, laibas liemuo ir didžiuliai papai, šie daug ką sako. Aprangos stilius pasibaisėtinas, panašu į parduotuvės „Talbots“ kratinį. Ji mėgo avėti rusvus batelius, kuriais labiau tiktų eiti į mokyklos tėvų susirinkimą, priderintus prie gėlėtos, dviem dydžiais mažesnės suknelės su laivelio pavidalo iškirpte.

Sėdėjau virtuvėje prie stalo ir skaičiau, kai ji grįžo po pirmojo rytmetinio Robino iškvietimo. Atsisėdo šalia manęs. Aš užverčiau knygą.

– Ar galim pasikalbėti? – tyliai paklausė ji.

– Žinoma.

– Buvau pas Robiną. – Jos akyse žvilgėjo ašaros.

O Dieve, nereikia. Guodžiamai paglosčiau jai nugarą. Kaip dar padėti merginai, kuri staiga prie tavęs pravirksta? Džina pasikūkčiodama gaudė orą.

– Aš nežinojau, kur mane veda, todėl labai nustebau… Ir… Žinau, kad buvai… a… jo mergina. Todėl… todėl nenoriu… kad ant manęs supyktum. Aš… aš nežinojau, kaip atsisakyti… Ar tu nepyksti?

Patikinau ją, kad tikrai nepykstu. Nuraminu, kad viskas bus gerai, kad jis visai mielas, tiesa? Kad ji veikiausiai tą darė šimtus kartų namie, gimtinėje, tik ne su princu, ar ne? Ir tuomet pajutau kartojanti jai tuos pačius žodžius, kuriuos man andai kalbėjo Serena.

– Nesijaudink. Turbūt daugiau tavęs nebekvies.

Deja, apsirikau. Jis ir vėl ją pakvietė. Ir dar kartą. Tik daugiau ašaringų pokalbių iš širdies nebebuvo. Jos laikysena jau buvo visa nusimanančios merginos su nemenka doze apsimestinio drovumo, nuo šio mane vimdė. Neapleido mintis, kad dabar aš esu Serena, o Džina – aš. Kiek pavėluotai pajutau užuojautą Serenai, kiek jai teko iškentėti regint mane, kasdien grįžtančią į namelį ką tik pasidulkinusią, papuoštą ir apdovanotą brangenybėmis. Be jokios abejonės, tai skaudžiai žeidė jai širdį. Tik aš nebuvau tokia šliundra, kaip jai atrodė.

Prisižiūrėjau užtektinai, kad suprasčiau: sėkmingai užšokusi ant ilgų ilgų kopėčių į šlovės viršūnę, šiuo metu atsidūriau prie ilgo ilgo leidimosi žemyn latako angos. Nusprendžiau sliuogti žemyn kuo grakščiau.

Gyvenimas šiek tiek apmirė Robinui išvykus piligriminėn kelionėn į Meką. Žinia apie jo chadžą visiems buvo didelė naujiena. Kasdien pirmajame puslapyje „The Brunei Times“ spausdino jo nuotraukas su baltais apdarais. Kartu išvyko ir keletas jo artimiausių draugų.

Man ši piligriminė kelionė atrodė šventvagystė; Robinas – visų galų meistras, bet šventumu tikrai nepasižymi. Mane tai suintrigavo. Brunėjuje viešėjau per ramadaną ir gerai žinau, kad tomis dienomis vyrai susilaiko, tad jų religiniai įsitikinimai ne tokia jau visiška apgaulė. Ar ši piligriminė kelionė Robinui reikalinga įvaizdžiui pagerinti, ar ji iš tiesų jam prasminga? Įdomu, už ką Robinas melsis? Ar jis tiki Dievą? Alachą? Ir apskritai, ar jis kuo nors tiki?

Su juo kalbėdavausi gan laisvai, aptardavom politiką, finansus, net apkalbėdavome karališkąją šeimą, bet niekada neliesdavome religijos. Gal jis prašo Dievo leisti gerai naktį išsimiegoti? Gal nori turėti draugą, tikrą draugą, už kurį nereikėtų mokėti pinigų? O dėl ko meldžiuosi aš?

Jam išvykus, vakarėliai nenutrūko, tik sutrumpėjo. Princas Sufris įsimylėjo malaizietę, Londono universiteto studentę. Prisipažino man ketinąs jai pasipiršti, ir labai dėl to džiūgavo. Keliskart mėgino atgaivinti aistrą badmintonui, bet širdis linko ne prie jo, ir mes anksti eidavom gulti.

Prieš vėl išvykdama į Brunėjų, buvau davusi sau pažadą daugiau nebegerti. Prisiekinėjau atsisakyti alkoholio ir visko, kas kenkia mano sveikatai, įskaitant cukrų ir kofeiną. Dėl to širdyje pasirašiau rimtą sutartį. Bet vos tik čia atvykau, plyta po plytos mano sukurta tvirtų nusistatymų siena ėmė griūti ir po kelių savaičių jau kas vakarą kėliau taurę ir rijau liekninamąsias piliules. Ši sutartis buvo pirmasis nesėkmingas žingsnis siekiant atsisakyti žalingų įpročių. Teisinausi netinkamomis aplinkybėmis. Jeigu jau ko nors imsiuosi, tik ne Brunėjuje.

Robinas išvyko į chadžą, o aš ėmiausi priešingos veiklos. Kiekvieną vakarą su Delija šokdavau. Abi pašėlusiai kvailiodavom ir smagiai kvatodavomės, kartu su tailandietėmis strakaliodavom salsos ir hiphopo ritmu. Delijai labiausiai patiko daina „Noriu būti tavo draugė“. Entonis leisdavo ją mažiausiai dukart per vakarą ir netrukus ji tapo neoficialiu mūsų šėlionių himnu, nes visi stengdavosi suvaidinti, kas dainuojama, ir garsiai klykdavo žodžius „Aš taip susijaudinus!“

Mudvi su Delija per vakarėlius taip nusigerdavom, kad viena kitą namo nešdavom. Vieną sykį neatsargus žingsnis ant laiptų ir abi kūlvirsčia nudardėjom žemyn. Laimė, visi rūmų laiptai neaukšti ir iškloti storais prabangiais kilimais. Nusiridenom apačion su užsikėlusiomis ant galvų suknelėmis. Visi kone mirė iš juoko.

Gerdavau kiekvieną vakarą, o paskui vairuodavau. Ačiū Dievui,

tik golfo vežimėlį. Vieną vakarą vietoj stabdžių nuspaudžiau greičio pedalą ir tėškiausi su keturračiu į galinę garažo sieną, nuo smūgio taip niuktelėjau į priekį, kad atsitrenkiau nosimi į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Nosis nelūžo, bet ją prasikirtau ir ji ištino, atrodė siaubingai. Dėkui Dievui, kad Robinas buvo išvykęs ir nematė, kol nosis sugijo.

Nuolatinis girtavimas vis dėlto turėjo ir teigiamų rezultatų. Vieną vakarą visai palūžau ir pratrūkau raudoti ant peties „Penthouse“ gražuolei Melodijai – plačiaširdei blondinei pilkšvai žaliomis akimis. Ši gražuolė nešiojo sužadėtuvių žiedą, tariamai nuo Vinso Neilo (to paties Vinso Neilo kaip Britanė, tik kitokie buvę pažadai), ir nuolat čiauškėjo į mažą balso įrašymo aparatėlį, nes rašė knygą „Mano akimis“. Joje ketino pasidalyti išmintimi apie gyvenimą, tiek juokingą, tiek kitokį. Teko girdėti, kad knygos ji neparašė, o pasuko meilės Dievui keliu.

Tai atsitiko likus savaitei iki mano gimtadienio. Nemėgau švęsti gimtadienių. Tai esą įprastas dalykas įvaikintoms atžaloms. Visos merginos gyrėsi specialiai planavusios savo keliones į Brunėjų per gimtadienį, nes dovanų gausiančios įvairių brangenybių, tačiau perspektyva gauti papuošalų manęs neviliojo ir nekėlė šventinio ūpo. Princui mane ignoruojant ir man įnikus į alkoholį, jaučiausi sumautai. Slydimas lataku žemyn nebuvo toks grakštus, kaip tikėjausi. Tapau viena iš tų, kurios per vakarėlį nusigeria ir ima lieti ašaras. „Aš jau nebebūsiu *niolikmetė*. O ką gyvenime pasiekiau? Nenoriu iki grabo lentos gerti dietinių kokteilių ir girtis nebaigtais darbais.“

Merginos netoli trisdešimties tik vartė akis, kol liejau Melodijai širdį apie praėjusių metų dvasines kančias ir liūdną patirtį. Nepamenu, ko tiksliai jai prišnekėjau, bet gerai žinau, kad pliurpdama netyčia prasitariau apie biologinę motiną, ir Melodija pasidalijo išmintinga patirtimi (humoristine ir kitokia) ir davė man privataus detektyvo Denveryje pavardę ir telefono numerį.

Atsibudau, o ant spintelės prie lovos jau gulėjo informacija. Ne tiek graužiausi, kad išliejau širdį Melodijai, kiek kad nusiridenau nuo laiptų su pasikėlusia ant galvos suknele. Bet vis tiek paėmiau popieriaus lapelį ir įsikišau į knygą. Ką gali žinoti, kada tau prireiks privataus detektyvo iš Denverio paslaugų, kurio pavardė ir telefonas užrašyta didelėmis apvaliomis raidėmis su širdelėmis virš *i*.

28 skyrius

Kol Robino nebuvo namie, dangus prasivėrė ir pylė kaip iš kibiro,

liūtis po liūties, kaip rašoma Biblijoje, ir vis prisimindavau, kad už rūmų sienų dunkso Borneo sala, apaugusi atogrąžų miškais, išvagota požeminių upių ir išakyta garsių urvų. Musoninės liūtys talžė langų stiklus vis primindamos, kad už šitų papuošalų dėžučių sienų yra kitas pasaulis. Prasidėjus liūčių sezonui nusprendžiau išbandyti gebėjimus ne tik rašydama dienoraštį.

Lietui pliaupiant kambario stoglangiu, baigiau savo pirmąjį, siaubingą apsakymą ir išsiunčiau Kolinui. Sulaukiau malonaus jo atsakymo ir mes vėl siuntinėjome juos vienas kitam. Iš pradžių apsakymus jam siųsdavau su ilgiausiomis atsiprašymų įžangomis dėl juose vaizduojamų baisenybių, bet greitai Kolinas parašė nebepriimsiąs apsakymų su save menkinančiais prierašais. Pamokė, kad net ir žinodama, jog ne viskas gerai, neprivalau niekieno atsiprašinėti.

Pirmame apsakyme pasakojau apie mergaitę, kurią mama vežasi į mirusios senelės namus krauti į dėžes porcelianinių indų. Apsakymas grindžiamas mano pačios patirtimi, vaikystėje aš irgi važiavau į mirusios senelės namus krauti indų. Antrasis pasakojimas buvo apie striptizo šokėją, pardavusią savo sielą šėtonui mainais už teisę vaidinti Las Vegaso scenoje. Tai irgi metafora, tik neprisimenu kieno.

Kol įnikusi kurpiau apsakymus, o Robinas keliavo po Meką, atsirado nauja kamerinė dainininkė Ijana. Žavi filipinietė, labai mėgstanti kasytes iš filmo „Svajonių Džinė“ ir haremo plačkelnes. Grįžęs Robinas įsimylėjo ją iš pirmo žvilgsnio. Po poros savaičių ant jos piršto jau puikavosi žiedas su deimantu, didumo sulig visu Brunėjum. Paskui bandžiau išsiaiškinti, ar jie „užmezgė mazgelį“, o jeigu taip, ar dar tebėra kartu, bet tikrąjį princo žmonų skaičių ir kiek jų teisėtos gaubia paslaptis. Anot buvusio „Washington Post“ žurnalisto, su kuriuo man vėliau teko kalbėtis, jo turimų žmonų skaičius gerokai lenkia leidžiamas keturias.

Robinas man buvo malonus ir prisėdus pasikalbėti nebūdavo justi užslėpto pykčio, nebebijojau pelnytos bausmės. Teko daug ką pereiti: būti išlepėle, nubaustąja ir eiline. Ir tada pajutau, kad garsiai žnektelėjusi nukritau į latako dugną.

Robinas, nors ir turėdamas sužadėtinę, dar kelis kartus su manim permiegojo ir net pakvietė pasivažinėti savo naujuoju automobiliu „Aston Martin“, bet ugnelės tarp mūsų nebebuvo. Merginų veidus niaukė nusivylimas. Princas įsimylėjo. Pasikeitė. Retai kada ateidavo į vakarėlius, nebent pasiklausyti dainuojančios Ijanos. Dažniausiai jiedu kiaurą vakarą sėdėdavo lauke ant laiptų, o mes viduj šaipydavomės iš jos apdarų, kurdamos įmantriausius naujausius modelius, nes buvome prisižiūrėjusios laidų „Elsos Klenč stilius“, ir sukome galvas, kaip čia atsitiko, kad nors mes tokios stilingos, prabangiai pasipuošusios, gražiai susišukavusios ir pavydėtinai laibos, princas pasirinko ne vieną

iš mūsų, o apvalainą, mados neišmanančią vakarėlių dainininkę.

Dvidešimtą gimtadienį sutikau Brunėjuje ir gavau dovanų ne vieną, o net du neįtikimai brangius laikrodžius, juos Edis įmetė man į skreitą. Po oficialaus gimtadienio vakarėlio su merginomis dar vakarojome namelyje vienais naktiniais, surengėme sau nedidelę puotą – užsisakėm tortą ir šampano iš rūmų virtuvės, juos mums atnešė besišypsantys tarnai. Jau nebuvau atsiskyrėlė, nes niekam neberūpėjau. Bent jau galėjau turėti draugų. Bet būsiu atvira, man labiau patiko aukšta padėtis.

Naujoji mano draugė Dona, įspūdingo grožio Amerikos ir Filipinų kikboksininkė ir manekenė, pakėlė taurę šampano ir prabilo nuostabiu Rikardo Montalbano balsu: „Būk pasveikinta Svajonių saloje, kur pildosi visos mūsų svajos. Sakykim.“

Mane kankino nemiga. Įgudau rašyti kas vakarą, tuoj po vakarėlių ir iki aušros, kai pirmieji saulės spinduliai nudažo šį pasaulio kraštą šimtais mėlynos ir violetinės atspalvių, teikiančių vilties ir grožio.

Parašiau Kolinui, kad jau nebežinau, ką reiškia „norėti“. Jau senokai lioviausi ko nors norėjusi ir jaučiu sieloje didelę tuštumą, nes anksčiau turėjau tikslą. Jis man atsiuntė tokį laišką:

Kanadoje prie krioklių įlipęs į pripučiamą valtį atsisukau į brolį ir paklausiau: „Ar tau neatrodo, kad galiu žūti?“ Jis man atsakė: „Ne. Man atrodo, bus abiem smagu. Kai sėdi valtyje, ne taip jau ir baisu.“

Na, kaip matau, tau iš tiesų reikia kai ką sugalvoti. Atsiųsk naują apsakymą.

Po keturių mėnesių, parašiusi penkis apsakymus, vėl išvykau į Niujorką. Išvažiavau su gerokai storesniu voku nei anąsyk ir brangenybėmis, kurioms reikia apsaugininko. Griežta, šalta ir išraiškinga valdžios ženklų kalba įspūdinga, net man – tariamai socialistei, tariamai vegetarei ir artistei, – net man norėjosi sustoti ir sušukti: *Žiūrėkit, šikniai! Aš turiu princo dovanotų brangenybių! Aš graži!* Tačiau brangenybės netenka savo galios, kai žmogaus ego taip greitai išsipučia ir tampa dar vienu laikrodžiu, dar viena pora auskarų – tie papuošalai tokie neskoningi, kad atrodo, lyg būtum prisipirkusi Patricijos Fild parduotuvėje.

Galiausiai papuošalai praranda savo sentimentalią vertę ir pasiūlai juos brangenybių supirkėjui, įsikūrusiam Deimantų kvartalo antrame verslo centro aukšte. Sėdėdama prie mažo staliuko ir žiūrėdama, kaip kresnas seneliukas, panašus į tavo dėdę Leoną, pro didinamąjį stiklą apžiūri tavo atneštas brangenybes, imi ir prisimeni, ką sakydavo senelė, kai tempdavai iki paskutinės dienos rašydama kursinį darbą „Auksas ir pelenuos žiba“.

Dar nežinojau, kad tai mano paskutinis apsilankymas Brunėjuje, tačiau atsisveikindama su Robinu pajutau, jog daugiau niekada čia nebegrįšiu. Įdėmiau pažvelgiau jam į akis, lyg stengčiausi kuo geriau

įsiminti jo veidą. O jeigu daugiau jo nebepamatysiu?

Pasielgiau visai ne kaip Patė Smit. Net ir turėdama pačią laisviausią ir pankiškiausią krikštamotę, buvau tik gerai mokama nuosavybė – nors ir laikinai išnuomojama, vis tiek taip sumaniai sugebėjau nutraukti savo sielos ir kūno ryšį, kad laikui bėgant nebejaučiau net savo odos. Jeigu daugiau Robino nebematysiu, gal man pavyks grįžti į save? Suprantu, kelias atgal bus ilgas ir sunkus.

29 skyrius

Privačiam detektyvui rasti mano biologinę motiną prireikė dviejų savaičių. Pirmame laiške Kerė man atsiuntė savo šeimos nuotrauką. Per atostogas darytoje fotografijoje jos vyras aukštas, pliktelėjęs, malonaus žvilgsnio, su akiniais. Vyresnioji paauglė duktė akivaizdžiai neįgali. O jaunesnioji, gal kokių šešerių, daili apskritaveidė pusiau juodukė. Laiške buvo rašoma, kad abi mergaitės įdukrintos.

Kerė atrodo drąsi, ryžtingai nusiteikusi. Lūpos nepadažytos, šypsena dalykiška. Visi keturi su panašiais kalėdiniais megztiniais stovi prie aliuminio šaliuote apkalto namelio, jiems už nugarų ant pievelės purvino sniego lopai. Tokių šeimų į valias gali prisižiūrėti Disnėjaus atrakcionų parke.

Pamėginau į nuotrauką įterpti save. Kokia būčiau užaugusi, jeigu kiekvieną dieną būčiau grįžusi iš mokyklos į šį namą? Įsivaizdavau mokyklos laikų filmą, kuriame pagrindinės veikėjos kambario sienos mirga marga nuo priklijuotų dainininkų nuotraukų, o veidrodžio prie tualetinio stalelio kraštai nusagstyti mėlynais kaspinėliais. Mergaitė guli ant lovos ir kalbasi telefonu su geriausia drauge, atrėmusi kojas į galvūgalį. Visas kambarys užlietas švelniai gelsvos saulės šviesos. Suprantu, juokingai kvaila ir negražu, bet vis tiek nors trumpam mėginau įsivaizduoti pasaulį, kuriame galbūt būčiau turėjusi kitokių galimybių ir galbūt būčiau priėmusi geresnius sprendimus.

Kerė atsiuntė ir daugiau nuotraukų, spalvotų fotokopijų su ranka pieštuku užrašytomis pastabomis. Kone visos iš spektaklio „Kryžius ir kalavijas“, pastatyto 1972 metais regioniniame Džeksonvilio teatre; jame šokdama ji susipažino su mano biologiniu tėvu Džimiu.

Man pavyko rasti keletą tavo biologinio tėvo nuotraukų. Visada galvojau, kad būtum laiminga, jeigu paveldėtum tėvo išvaizdą. Nebijok, dėl savos nesiskundžiu.

Man labiausiai patikusioje nuotraukoje Džimis stovi it koks herojus. Ilgi banguoti aštuntame dešimtmetyje madingi plaukai užkišti už ausų. Tėvas vilki Renesanso epochos karnavalinį kostiumą. Kerė

jam už nugaros ilgos šokėjų eilės gale. Jai ant galvos gėlių vainikas, segi platų kaimišką sijoną ir vilki palaidinukę. Priklaupusi ant kelio laiko aukštai iškeltą tambūriną ir žiūri į Džimį.

Jie abu labai gražūs, bet jis gal net gražesnis. Laiške Kerė mini jį buvus talentingą aktorių ir poetą. O man jis panašus į apsukrų niekšelį. Matyti iš jo akių. Iš nosies ir burnos aš labai panaši į Kerę, bet akys tikrų tikriausiai tėvo.

Genetinis paveldas? Spėju, pirmiausia baltaodžio anglosakso protestanto. Esu tikra, kad Džimis – grynakraujis britas. Mergautinė mano motinos pavardė – Makdouel. Škotiška. Turiu škotiško, vokiško ir, ko gero, airiško kraujo.

O visą laiką maniau panėšėjanti į žydaitę – Niujorko ar Rusijos. Kai manęs paklausia, kokia mano tautybė, atsakau: Rusijos ar Lenkijos žydė. Kai neseniai pasakiau tai savo rusaitei manikiūrininkei, ši linktelėjo galvą ir teištarė: „Taip ir maniau.“

Buvau nepaprastai savarankiška ir viską dariau pati. Anksti subrendusi nesitenkinau tuo, ką turėjau, todėl nuolat siekiau iš gyvenimo ko nors geresnio. Manau, septintam ir aštuntam dešimtmety tai niekam nebuvo naujiena… Regis, iki šiol neatsikračiau senųjų idėjų. Tu atgaivinai man senus jausmus ir pažadinai senus idealus, privertusi knaisiotis po senas nuotraukas ir laikraščių iškarpas.

Šiuo požiūriu aš kur kas panašesnė į Kerę nei į įtėvius, kurie užšovė langines ir it pelės po šluota prasėdėjo visą septintą dešimtmetį, tarsi tuo metu būtų siautęs uraganas.

Kerė rašė laiškus ant nedidelių, baltų, liniuotų lapų su dantytu viršutiniu krašteliu – praktiška, o ne siekiama pasipuikuoti. Ji rašė laiškus seniai prarastai biologinei dukrai ant virtuvinio bloknoto lapų.

Be abejo, dažnai tave prisimindavau. Pastaruoju metu neretai pagalvodavau, kaip man plačiau pasiskelbti, kad tau lengviau būtų mane rasti, jeigu kartais sugalvotum. Viliuosi, galėsiu suteikti tau viską, ko panorėsi ar ko tau reikės. Nekenčiu kalbų apie žmones, kurie beviltiškai trokšta rasti biologinę motiną. Visada maniau, kad tu ir be manęs gyvensi laimingai ir prasmingai.

Ar aš beviltiškai troškau ją surasti? Nesakyčiau. Bet yra ir tiesos. Tikrai beviltiškai troškau kai ką išsiaiškinti, o padėti galėjo tik ji.

Kerės laiškuose buvo aprašomos jaunos moters gyvenimo klajonės: nuo vaikystės vidutiniokų šeimoje Belvju miestelyje Nebraskos valstijoje iki trumpo darbo Jutos universitete, šokėjos karjeros Čikagoje, gastrolių Floridoje, grįžimo atgal į Čikagą, kur netinkamu metu susidėjo su netinkamu vaikinu ir prisidarė bėdos, paskui vėl kelionės atgal į Nebraską, kur ištekėjo, baigė koledžą, tada persikėlė gyventi į Boisio priemiestį Aidaho valstijoje, ten įsidarbino medicinos laborante ir šokių mokytoja ir galiausiai įsidukrino dvi mergaites.

Ji atrodė išsilavinusi ir protinga. Ne kokia prasčiokė ar puskvaišė, o padori moteris, vaikystėje išsidūkusi, patyrusi sukrėtimų.

Ar pati sodinai sodą? – paklausiau viename laiške. *Ar teko kada, laikant už dviejų virvučių, leisti į dangų aitvarą?*

Lindsis su Kolinu sėdėjo ant juodos odinės sofos mūsų bute man prie šono, o aš paskambinau Kerei ir pakviečiau atvažiuoti į Niujorką. Pamaniau, kad jau esu pasirengusi užversti šitą gyvenimo puslapį ir atversti naują. Kaip pasielgtų Patė Smit? Ogi nė nemirktelėjusi pažvelgtų tiesai į akis.

Gal šimtą kartų gyvenime man yra tekę stovėti tarptautinio Niuarko oro uosto laukiamojoje salėje, bet laukti Kerės buvo įsimintiniausias įvykis.

Labiausiai atmintin įsirėžė rimtas jos veidas žengiant artyn ilgu koridoriumi. Maloni išvaizda, kaip mano platūs klubai, džinsai paaukštintu liemeniu ir languotos flanelės marškiniai. Pasisveikinom abi santūriai šypsodamosi. Manau, mūsų veiduose atsispindėjo gailestis, kad apskritai nusprendėme susitikti. Iš pradžių ši mintis atrodė puiki, bet ją įgyvendinti staiga pasirodė keblu, skausminga, tarsi iš gūdžios tamsos žengtum į akinamai ryškią saulės šviesą.

Susitikimas buvo nejaukus ir sunkus, tačiau biologinė mano motina – tvirta moteris. Išspaudė tik vieną ašarą ir už tą šluostydamasi atsiprašė. Aš aukštesnė už Kerę. Laukiant bagažo ji man pasakė, kad turiu tėvo akis. Bet šitai jau žinojau iš atsiųstų nuotraukų. Stovėjau įbedusi tas akis į bagažo takelį, dėdamasi laukianti jos lagamino, nors nė nežinojau, kaip jis atrodo.

Vėliau mums sėdint ant aukštų kėdžių ir šveičiant kinų maistą virtuvėje, dukart didesnėje už Lindsio siuvimo kambarį, ji man daugiau papasakojo apie Džimį, apie juodu abu. Jaučiausi keistai ir netinkanti toje erdvėje. Patalpoje su aukštomis lubomis jaučiausi maža it dulkė, o šalia smulkutės motinos – tikra milžinė. Mano letenos, laikančios kinų lazdeles, atrodė gėdingai didelės ir vyriškos. Paburkusios, pavargusios akys staiga ėmė merktis.

– Mes pamilome vienas kitą. Po gastrolių jis grįžo su manim į Čikagą, – pasakojo motina.

Net ir po tiekos metų, po tiek išgyvento skausmo, kalbant apie jį motinos veidas švytėjo.

– Jis buvo išvaizdus, charizmatiškas. Ieškojo aktoriaus darbo Čikagoje. Mes gyvenome vieno kambario bute. Sunkiai vertėmės. Pamenu, Džimis buvo susilaužęs koją, vaikščiojo su didžiuliu gipso įtvaru, ir mes susivaidijom. Lauke snigo, siautė baisi pūga, jis išlėkė į gatvę ir nuklampojo per pusnis vilkdamas koją. Puoliau į mašiną ir lėtai sekiau jam iš paskos vis šaukdama lipti vidun.

Nusijuokiau.

– Paskui maktelėjau į sniego pusnį ir abiem teko pėdinti namo

pėstute.

Toliau ji kalbėjo neaiškiai. Gerai tai ar blogai, bet nuoširdų pasakojimą ėmė gaubti migla. Klausantis jos žodžių apie tėvą ir drauge jųdviejų praleistą laiką, apėmė jausmas, lyg kalbėčiausi su tėvais apie seksą. Norėjau atvirauti su motina ir kalbėti apie viską laisvai ir nevaržomai – lyg būtume dvi geriausios draugės. Bet taip nebuvo. Mudvi kalbėjome net ne apie seksą. Ir šita moteris – ne mano mama. Aš nevalingai pajutau, koks atgrasus šitas reikalas.

– Aš daug ko nebepamenu. Gaila. Ko gero, išsitrynė iš atminties. Kūriau svajones, kaip tave auginsiu, bet santykiai su Džimiu būtų nenusisekę. Taigi jis mane paliko. Išėjo tau dar negimus.

Savo gyvenimo istoriją ji pasakojo per visą vakarienę ir kai valgėme laimės sausainukus. Graži istorija, tik su manim nesusijusi. Kita vertus, dingojosi, kad visą gyvenimą laukiau, kada išgirsiu šią istoriją. Ir štai ji. Pagaliau išgirdau. Galų gale žiūriu į vienintelį žmogų pasaulyje, kuris panašus į mane. Keista, ar ne? Kažkas išblanko. Šalia Kerės jaučiausi nesmagiai.

Nelabai pamenu, kaip mudvi leidom savaitę, tik žinau, kad daug laiko prabuvom kartu su Lindsiu ir Kolinu. Kerė susipažino su mūsų draugais, kurie dažnai pas mus lankosi. Domėjosi visais, kam tik spaudė ranką, nė kiek nesidrovėjo, laisvai jautėsi šalia teatro naujokų ir meno karalienių. Man palengvėjo. Turbūt labai jaudinausi nežinodama, ką rasiu, būgštavau, kad dėl savo charakterio galėsiu kaltinti motiną.

Abi vaikščiojome po Centrinį parką, aplankėme Metropolitaną. Susitikome su Kerės drauge iš šokėjų trupės „Rockette“, lanksčia šviesiaplauke, ketvirtą dešimtį pradėjusia moterim. Sužinojau, kad į „Rockette“ balerinos renkasi numirti. Pasirodo, senstančios šokėjos keliauja iš visos šalies į Niujorką sušokti Kalėdų spektaklyje. Ši trupė – tarsi karinė grupuotė, o priklausyti šiam kolektyvui – nelyginant gauti dar vieną pilietybę. Kerės draugė atvyko į Niujorką su ja pasimatyti, pasigražinti ir parepetuoti.

Kaip ir daugelis netoli Manhatano gyvenančių vaikų, aš irgi ne kartą mačiau šokančias „Rockette“ balerinas. Labiausiai įsiminė jų plunksnuotos kepurės ir ilgėliausios kojos, visos judančios kaip viena. Nepaprastai malonus akiai reginys, kai ilgiausia, beveik vienodų moterų virtinė scenoje piešia kaleidoskopinius derinius. Smagu buvo sutikti parke trupės šokėją, vilkinčią sportinį kostiumą. Gėrėme arbatą – juodą, be cukraus – ir žiūrėjome į radijo bangomis valdomus laivelius Oranžerijos tvenkiny.

Susitarusi su Kere pavakarieniauti po šokių pamokos, kur ji nusprendė pamiklinti kojas, nuėjau į Kolumbo aikštę paimti jos iš „Steps“ šokių mokyklos. Čia mokosi šokti Brodvėjaus teatruose vaidinantys vaikai. Aš irgi neprasta šokėja ir galiu drąsiai pasirodyti

scenoje, bet „Steps“ šokėjai trypia kaip išprotėję. Man ne kartą yra tekę sėdėti ant mokyklos laiptų ir laistyti ašaromis sportinius batelius aimanuojat: esu per stora, per lėta jų choreografijai, nepataikau į ritmą. O baisiausia: esu per daug tingi. Galėjau daug ko pasiekti, jeigu būčiau bent kiek daugiau pasistengusi; jeigu būčiau daugiau klausiusi mokytojų, kai buvau jauna; jeigu nebūčiau nuleidusi rankų, kai pasidarydavo sunku. „Balerinų kaklai laibi, ilgi kaip gulbių“, – sakydavo tėvas. Užbaigti minties jam nereikėdavo. Balerinos jau gimsta gulbėmis. Aš, kaip ir visi kiti, mačiau, kad esu gimusi bjauriuoju ančiuku. Teko guostis, kad bent jau neskęstu vandeny.

Į „Steps“ atvykau paankstinusi ir stengiausi nesimalti palei langus, o pasitraukusi į šalį žiūrėjau pro studijos langus, kaip šoka Kerės grupė. Ji priklausė aukštesnio lygio džiazo grupei, apie kurią man neverta nė svajoti. Nors buvo brandaus amžiaus – jau ne šokėjos figūros (dėl odos vėžio jai buvo pašalintas kelio limfmazgis ir nuolat tindavo viena koja), – ji šoko stulbinamai. Turėjo Dievo dovaną.

Kai jos grupei atėjo metas šokti, mačiau, kaip paprastai pasipūtusios masuotės šokėjos, bene dvidešimčia metų už Kerę jaunesnės, pagarbiai į ją žiūri. Vadovė apdovanojo ją šypsena. Ji visa tryško energija, jauduliu. Ir šoko geriau už visas. Pasibaigus pamokai, merginos susispietė aplink ją. Stovėjo ir šnekėjosi, kol susirinko kita grupė.

Visada mokėjau jaustis kaip namie tarp keistų ir kompromisų nepripažįstančių draugų, žinau, kad šeimą sukurti yra keletas būdų. Supratau, kad tėvai, mano tikrieji tėvai, gyvena Naujajame Džersyje ir beprotiškai mane myli, tegu kartais ir ne visai tinkamai. Tačiau stovėdama po šokių mokyklos langu pirmą kartą pajutau plykstelint pyktį. Kaip gaila, kad Kerė jaunystėje buvo pernelyg savanaudė, aplaidi ir per mažai mane mylėjo. Jeigu nebūtų manęs pametusi, gal ir aš dabar šitaip šokčiau. O gal man tik taip atrodo. Niekada taip nešoksiu. Jeigu atvirai, jau nusibodo vaikytis šios svajonės.

Išlydėjusi Kerę dar ilgai sėdėjau Niuarko oro uoste. Įsitaisiau prie didžiulių langų ir žiūrėjau, kaip kyla, leidžiasi ir vėl kyla lėktuvai. Man dvidešimt, lygiai tiek metų turėjo Kerė, kai atidavė mane įvaikinti. Mintyse perkračiusi ilgiausią kelerių metų savo baisiausių nesėkmių sąrašą, pasiknaisiojusi po neišsipildžiusių svajonių kapinyną ir atsigręžusi į tai, kas liko sutrypta praeityje, buvau priversta jai atleisti.

Po penkiolikos metų guliu ant sofos prie atverto lango savo bute ant vandenyno kranto ir mėgaujuosi nuo vandens dvelkiančiu vėjeliu. Ką tik abu su vyru sėdėjome tamsoje ir žiūrėjome, kaip jūra praryja paskutinius saulės gaisus. Po mumis, septyniais aukštais žemiau, Santa Monikos prieplaukoje koncertuoja Patė Smit, bet negalime ten eiti, nes turiu gulėti lovoje, man buvo atliktas dirbtinis apvaisinimas. Abejojau,

ar jis bus sėkmingas, ir neapsirikau. Bet nedvejoju, kad kada nors mes turėsime vaikelį ir jis privers plačiai atlapoti savo širdis, išmokys gailesčio.

Net ir po daugybės metų Patės balsas nevirpa. Nors muzikos garsus gožia didelis atstumas, ūžaujantis vėjas, žodžius vis tiek suprantu.

Manau, jau turiu visus atsakymus. Kaip pasielgtų Patė Smit? Ogi man padainuotų. Ir atleistų, kad buvau paklydusi.

Pabaiga

Nuo to karto, kai pirmąsyk įsėdau į lėktuvą, skrendantį į Singapūrą, prabėgo septyniolika metų.

Grįžusi iš Brunėjaus į Niujorką, netrukus išvykau į San Fransiską ir atgal nebegrįžau. Iškelk koją iš Niujorko, ir jis akimirksniu tave pamirš, bet tau neleis jo užmiršti. Niujorkas – kaip paliktas meilužis. Sutikus gatvėje jį pažinsi greičiau nei jis tave. Ir teks gerai pagalvoti – pašaukti jį ar ne. Čia aš! Džilė! Skaitysi apie jį laikraštyje, ir tavo kūnas jį prisimins.

Žiūrėsi per televiziją, kaip tiršti juodi dūmai stulpais veržiasi į dangų, prisiminsi Niujorką ir pajausi, tarsi kas lėktuvu perskrostų tau širdį. Tačiau Niujorkas, net ir skaudžiausiomis savo išgyvenimų akimirkomis, tavęs neprisimins. Ir nors aš dabar atrodau geriau nei iš jo išvykusi, smagu galvoti, kad ten esu pamiršta.

Esu ištekėjusi, gyvenu bute, jame trys miegamieji, rytais geriu žaliąją arbatą ir žiūriu pro didžiulį langą į vešlius kamparmedžius ir purpurinius palisandramedžius, augančius Kalifornijos gatvėje, Los Andželo priemiestyje. Kartais susimąstau ir pasąmonėje sukirba nepažįstamas jausmas. Jis trumpai šmėsteli ir pradingsta. Kiek užtrunku, kol įstengiu jį įvardyti. Ko gero, tai laimė.

Vis giliau brendant į šeiminio gyvenimo mišką, mano rankas lyg drabužio rankovės puošiančios tatuiruotės naujiesiems kaimynams šnibžda apie kitokį mano gyvenimą. Užėjus pas juos su naminių sausainių krepšeliu, pirmiausia jie nepatikliai mane nužvelgia suprasdami, kad tai, ką regi, yra iškreipta. O kai per kokteilių vakarėlius užsimenu apie bjaurią savo praeitį, jie žiūri į mane, juokiasi ir spėlioja, gal aš pokštauju.

Neabejoju, ir Robinas dabar gyvena taip, kaip niekada nesvajojo. 1997 metais viena buvusi Mis Amerika iškėlė jam bylą ir pareikalavo devyniasdešimties milijonų teigdama, kad buvo apsvaiginta, išprievartauta ir ne savo noru laikoma sekso vergijoje. Remiantis

princo diplomatiniu imunitetu šie kaltinimai buvo atmesti, vis dėlto kilo tarptautinis skandalas. Netrukus princui Džefriui teko palikti sultonatą, nes buvo apkaltintas iššvaistęs trisdešimt milijardų dolerių.

Byla teisme tai nutraukiama, tai vėl atnaujinama, o didžioji princo Džefrio turto dalis konfiskuota ir parduota iš varžytinių. Visai neseniai jis neatvyko į Anglijos Aukščiausiąjį Teismą išklausyti jam pareikštų kaltinimų; išduotas tarptautinio arešto orderis. Aš įdėmiai seku jo gyvenimo vingius ir galvoju, ką jis dabar darys, kaip susiklostys jo žmonų ir vaikų gyvenimas.

O aš? Aš vėl rengiuosi ilgam lėktuvo skrydžiui. Prieš kelias dienas man paskambino iš įvaikinimo tarnybos ir pranešė, kad mūsų sūnaus bylos procesas Etiopijos teisme baigtas ir kad jau patvirtinta išvykimo data. Turiu dešimties mėnesių sūnelį, po dviejų savaičių jį išvysiu. Esu mačiusi jo nuotraukas ir žinau, jo akys didelės ir rudos, jis neapsakomai gražus.

Nors jo čia dar nėra, kas rytą atitraukiu dryžuotas jo kambario užuolaidas. Stoviu, žiūriu pro langą ir galvoju, kaip jam patiks mūsų aplinka, nes dabar jis gyvena visiškai kitoj. Mano sūnelis dar toks mažas, o jau turės sukarti tokį tolimą kelią. Mudviem abiem teko nueiti ilgą kelią, kad rastume vienas kitą.

Šahrazados pasakojimas – pasakotojos gyvenimo istorija. Tikiuosi, ji išgelbės man gyvybę.

Mano sūnaus vardas – Tariku. Amharų kalba jis reiškia „jo istorija“ arba „tu esi mano istorija“.

Padėka

Nuoširdžiai dėkoju Becky Cole, Alexandrai Machinist, Patti Smith, Jimiui Krusoe, Leonardui Changui, Joe Gratziano, Anne Dailey, Colinui Summersui, Nelle Scovel, Claire LaZebnik, *the Writer's Sunget*, Robertui Morganui Fisheriui, Tammy Stoneriui, Ivanui Sokolovui, Suzanne Luke, Carole Allen, Catharine Dill, Amber Lasciak, R. P. Brink, Vusterio grupės šokėjams, Richardui Foremanui, Lindsay Davisui, Seanui Edenui, dr. Keely Kolmes, Julie Fogliano, Jennifer Erogan, Jerry Stahl, Shawnai Kenney, Bett Williams, Austinui Youngui, Lily Biranai, Lynnee Breedlove, Gabrielle Samuels, Sheri Carpenter ir, kaip visada, Scottui Shrineriui.

Nuoširdžiausiai dėkoju savo šeimai ir visiems, kas prisidėjo prie šio pasakojimo.

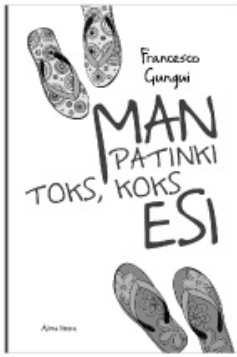

Francesco Gungui

MAN PATINKI TOKS, KOKS ESI

„Ar stebėdami du žmones kada nors bandėte suprasti, kas jie: sužadėtiniai, giminaičiai, draugai ar dar kas nors? Aš kartais stengiuosi, ypač rytais, kai važiuoju metro. Sutelkiu dėmesį į kokią nors porą ir stebiu tol, kol vienas iš jų kaip nors netikėtai pasielgia ar ką nors nedviprasmiškai pasako...“

Salentinos pusiasalyje susitinka Alisa, Danielius, Lukas, Martina, Mari. Jie visi skirtingi, o ošiant jūros bangoms ir Bobui Marliui dainuojant, kad „viskas bus gerai“, visus juos šią vasarą pakeičia žodžiai: **„Tu man patinki toks, koks esi.“**

Lauren Oliver

KAI AŠ ŽUVAU

„Sakoma: *Gyvenk taip, tarsi kiekviena diena būtų paskutinė*. Bet iš tiesų niekada negalvoji, kad tai bus paskutinė diena. Bent jau aš negalvojau. Bėda ta, kad niekada nežinai, kas tavęs laukia. Nepabundi kankinamas blogos nuojautos ir nematai šešėlių ten, kur jų šiaip jau neturėtų būti. Nedingteli, jog reikia pasakyti tėvams, kad juos myli; tarkim, aš su jais nė neatsisveikinau.

O jeigu tau atsitiktų kaip man ir tą pačią dieną tektų išgyventi ne sykį? Ar pavyktų paversti šią dieną tobula? Jeigu tau prieš akis žaibo greitumu pralėktų visas gyvenimas, ar dėl nieko nesigailėtum? O gal yra dalykų, kuriuos norėtum pakeisti?“